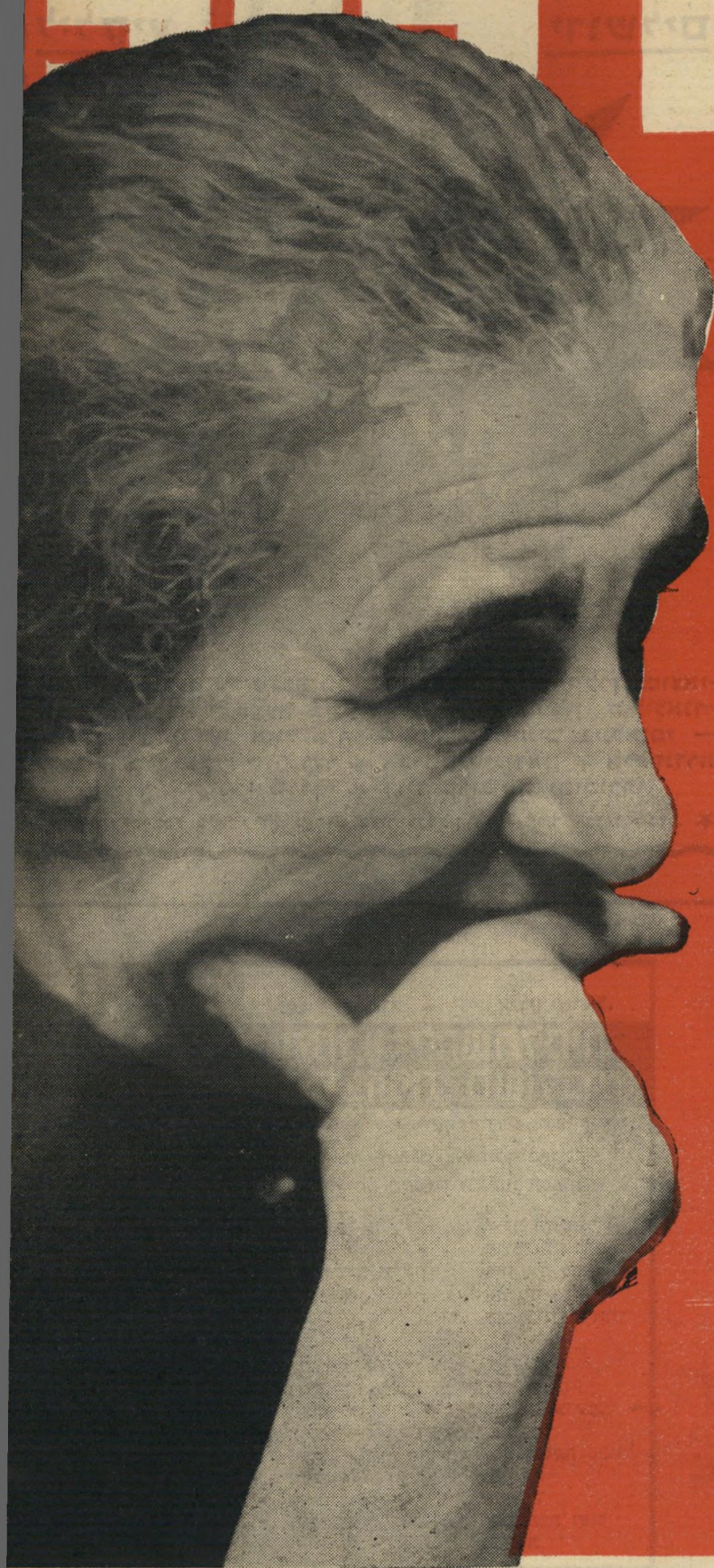

העיתון

גזלדה דוצה להפיל את אשכול

המזימה החדשה
של דוב יוסף

לצלמי העיתונות לצלם באופן חפשי ב- פסטיבל הריקודים בדליה. נראה שהובר הפך לשיטה — לראות בצלמי העיתונות אויבים בכוח ולא נציגי הציבור המדווחים לו על אירועים חשובים דרך עדשת המצלמה. אם משהו תמה על כישלונות ההסברה הישראלית, הוא יכול למצוא את האשם בכך גם בקטגוריות ובחוסר המיקצוענות ב- גישת הממונים על ההסברה לצלמים.

★ ★ ★

בשבוע שעבר היינו העיתון היחיד ש- הגיש רפורטז'ה מצולמת מלאה על ההת- פרוצות בתיאטרון אוהל. כיצד כינו בהישג זה? הנה מה שסבור על המישור: „מניחים שכל ההפגנה היתה מכוונת נגד מחברת המחזה, יגאל מוסינזון, על ידי שבו- עין מוסיים, אשר נגדו כתב בשעתו מחזה, שהוצג בהבימה (זרוע אותו לכלבים)”. מה התמונה המציירת מקריאת שורות אלה, בביטאונה של מפ"ם? מרתף אפולו, שהכניסה אליו מוגבלת למתיממס, מחשבים ומכשירים אלקטרוניים מזמזמים בלי הרף. אור אדום מהבהב. השם יגאל מוסינזון נידפס באותיות ניאון זעירות על הלוח. המכונות ממשיכות לזמזם. אור אדום שני מהבהב. הניאון משרטט שם נוסף: פיסר פריי. ואז נכנסת מכונה נוספת לפעולה. היא מתחילה לשדר צילצולים על-קוליים, ה- ניקלטים במכשיר אחר, בחדרו של העורך הראשי. העורך לוחץ על כפתור: המכונה פולסת סרט ארוך, מכסה אותיות וסימני-סתר. כתוב: לידעת העורך — דחוף — לסיפול ו- תיאום — יגאל מוסינזון ופיסר פריי שוב התחברו יחד כדי להעלות מחזה בתיאטרון — בפעם האחרונה עשו זאת ב-1955 — התוצאה היתה זרוע אותו לכלבים — מחזה שהסית לחיסולם הגופני של עורכי השבועון — יש לשקול פעולה — סוף.

המייפגן השנתי של חיל-האוויר הוא מאורע מרהיב, וטבעי שהעיתונים מכסים אר- חו בהרחבה. אשתקד, חודש לאחר תום מלחמת-ששת-הימים, הגיע הכיסוי לשיא. השנה הסתפקה העיתונות הישראלית ב- פירסום כמה תמונות סתמיות של מטוסים. היתה לכך סיבה טובה: עשרות צלמיה- עיתונות שנכחו במייפגן סירבו למכור תמו- נות לעיתונות הישראלית וזו נאלצה ל- הסתפק בצילומים גרועים, שצולמו בידי חובבים של חיל-האוויר. שביתת-הצלמים היתה שביתה ספונטאנית,

מכריט נגרר בכוח

שאורגנה במחאה על הסיפורים הלקויים ל- צלמים במקום המייפגן. מדרח צלם העולם הזה: „כשהגענו למקום הטקס הכניסו אותנו לתוך שטח קטן ומגודר. היה זה המקום הגרוע ביותר לצילום: הרחק מקהל הי-

צלמי-העיתונות שובתים

העורך מכניס את הסרט למכשיר אחר, לוחץ על כפתור המסומן **ביצוע** — ובערב הצגת-הבכורה באוהל מופיעות הפלוגות המאומנות של השבועון המסויים כדי לפרוע את החוב ההוא. המציאות, כמובן, פשוטה יותר: המבקר האמנותי של העולם הזה הוא, יחד עם המבקרים של העיתונים האחרים, הוא ראה בחורים מחלקים כרוזים. גם המבקרים האחרים ראו זאת. אבל איש העולם הזה טרח להרים טלפון למערכת. העורך התורן קיבל את הידיעה, צילצל לאן צילצל, שאל מה עומד להתרחש באוהל, ומייד שיגר לשם צלם וכתב. וכך, שעה שכל העיתונים היו מיוצגים על- ידי המבקרים האמנותיים, נמצאה בשטח גם חולייה „קרבית” של העולם הזה מוכ- נה להנציח את ההתפרצות אשר מקורותיה אמרו לה כי היא עלולה לפרוץ.

איש כפר

לתושבי ירושלים

חלום ליל קיץ

★ נשף ההכתרה של מלכת המים, שנבחרה השבוע, ייערך במוצאי- שבת זו, 20 ביולי, בשעה 8 בערב, על מידשאת מלון „הולילאנד” ★ יופיעו המלכה וסגניותיה ★ מיצעד אמנים בינלאומי — גימי לוי ★ שלישיית אדלר ★ אברהם טולידאנו ★ אלכסנדרה ועודד ★ „זמרי הדרך” ★ דויד קריבושה ותזמורתו. ★ כרטיסים בכל משרדי הכרטיסים בעיר ובמלון „הולילאנד” ביל הנשף. ★

משרד העבודה אורט ישראל

המכון להשתלמות חקצועית משולבת

חל-אביב, בית אורט, שדרות דוד המלך 99, טל. 248162

למד והשתלם - בכל חלקי הארץ

הרשמה מתמדת למגמות הבאות

תורת החשמל	אלקטרוניקה
חשמלאות רכב	טרנסיסטורים
מכונאות רכב	אוטומציה ובקרה
קורוזיה	טלביזיה
קידור ומיזוג אויר	טלמטריה
שרטוט טכני	הידראוליקה
שרטוט בנין	פלסטיקה
קריאת שרטוט	נגרות
מתכות	עצוב פנים ודקורציה
מתימטיקה טכנית	(חלונות ראוה ודירות)
אנגלית	טקסטיל
פיזיקה	בטוח
מקצועות יסוד	מזכירות
ערבית	

אורט ישראל

פקידות

ומזכירות בעברית ובאנגלית

במיקוח משרד החינוך והתרבות א שכר לימוד מודרג

נמשכת ההרשמה לכיתות ט'-י'-י"א למסיימי י"א-י"ב - כיתות שנתיות מיוחדות

מרטם והרשמה: 12-9 בבוקר 7.30-4 קדימה ת"א, בן-יהודה 74 ע"י רחוב פרישמן טלפון 220314

דיאולן
מאסטר

הצצ'י האופנה האכנסי העונה

® - Reg. Trade mark for Polyester Fibre "DIOLEN" with wool

**גברים המקפידים
בלבושם**

מעדיפים מכנסי פולגת מאריגי
דיאולן מאסטר.

מכנסי פולגת מאריגי דיאולן מאסטר
בגזרה החדשה הינם ראשונים
באיכות, הידור ואופנתיות.

פולגת

תשלובת הטקסטיל החדשה ביותר

משווק ע"י הניג את הברמן בע"מ
תל-אביב, נחלת בנימין 37, טל. 625581

החל פרס לפזל לעבר כס ראשות מועצת העירייה תל-אביב — במקומו של מרדכי נמיר החולה. פרס יודע היטב, שהתנגדותו לאלמוגי החלישה באופן ניכר את סיכויי לעשות את דרכו, בשלב זה, במישור הממשלתי.

ליובא אליאב — סגן שר-הקליטה ?

אם ירצה בכך ליובא אליאב — הוא יכול לקבל בכל יום את התפקיד של סגן שר-הקליטה, במשרדו החדש של יגאל אלון.

אבל ליובא, הנמצא עתה במסע לארצות-הברית כאורח הממשלה האמריקאית, מת-נה את קבלת-המינוי בהגדרת סמכויותיו. ייתכן שיקבל זאת: אלון רואה בליובא אחד מפעילי "דור ההמשך", רוצה ליצור לעצמו קשרים טובים עם קבוצת-לחץ זו — נגד אשכול מצד אחד, והרפ"סיסטים לשעבר, מצד שני.

זאת, כמובן — לקראת ההתמודדות הר"חוקה-עדיין על הראשות לממשלה.

שניצור — מועמד ליו"ר פדראציית היהלומנים

האיש מיספר 1 של יהלומניישראל, משה שניצור (50) יזכה כנראה מפירות מלחמת-ששת-הימים: הוא עלול ליהפך ליו"ר הכא של הפדראציה העולמית של היהלומנים. הוא ייבחר, כנראה, בלחץ הרוב היהודי בכנסות הגדולות של ניויורק, אנטוורפן — וכמובן, תל-אביב, בספטמבר.

הסתבכויות במשפט שקד

שני עבריינים מועדים, יורם לנדסברגר וצבי שווייצר, העידו השבוע במשפטי-השוד הנערך מזה שבועות אחדים ובו מואשמים העיתונאי שמואל שקד ועמרם אלפסי. על חלק ניכר מן השאלות, סירבו שווייצר ולנדסברגר לענות בטענה, כי הם עלולים להפיל את עצמם. שווייצר יושב בכלא-רמלה, באגף העצורים. הוא יואשם, כנראה, על-ידי התביעה בהשתתפות בשוד זה. לנדסברגר עלול היה להיעצר, אך יצא, איכשהו, מסכנה זו בקי-העדות.

אדם שלישי ששמו הוזכר במשפט הוא אמנון חדר, נחג'משאית, ששמו הוזכר במשפט כאחד האנשים שבחברתם נמצאו העדים בעריכת-המעשה. המשטרה מתייחסת לשלושת-אלה — שווייצר, לנדסברגר וחדר — כאז החולייה החסרה, בתביעתה נגד שקד ואלפסי.

ראשוני-לציון למנוע את הפעלתו בחולותי-הם; וגם העובדה שמתגבשת ההכרה, כי אי-אפשר יהיה להעביר מאיזור זה את שדה-התעופה שדה-דוב.

יתר-על-כן: יוקם במקום רידינג ד', נוסף על תחנת רידינג הקיימת, כך שבמקום איזורי-פיתוח ייהפך הסקום לג'ונגל של אגמי-חימצון, ענני-פית, ורעש-מטוסים. כבר עתה יש במקום מכון-טיהור קטן שריחותיו מגיעים לרמת-אביב. ואילו העיר רייה מתכוננת להפוך את האיזור, בלית-כריחה, גם לשיכון מפוני שכונת-העוני.

יוסף צדיק

ישוחרר סוף-סוף ?

הסמוננט הישראלי-ערבי יוסף צדיק, הי-יושב קרוב לשנה בבית-כלא ללא מישפט, עליפי פקודת-מעצר אדמיניסטרטיבית לפי סעיף-השימשה 111, עשוי לזכות לחופש. הוא ישוחרר, כפי הנראה, ביום בו יפוג תוקפו של הצו האחרון — וזאת, עקב פניותיהם של הפרופסור נתן רוטנשטריך, דיקאן האוניברסיטה העברית בירושלים, הפרופסור ארנסט סימון ושאליתת שחוגש, כנראה, על-ידי ח"כ גדעון האונגר.

ריב מע"י — „דבר“

אנשי צמרת-מע"י מתרעמים על עורכי היומון שלהם, דבר, בו מתפרסמים בשבועות האחרונים מאמרים שונים שאינם מבטאים את הקו המפלגתי. בחלקו יש בקו החדש של „דבר“ ביקורת חריפה ביותר נגד הצמרת המפלגתית ונגד חלק מהחלטותיה.

סולחה בין המתחרות

20 שנה לאחר קום המדינה תיערך סוף-סוף סולחה בין המתחרות שפעלו כל אחת בנפרד נגד השילטון הבריטי. נראה שממשלת-הליכוד-הלאומי השפיעה על ותיקי לוחמי המתחרות לשכות את פרשיות הסוון וההסגרות ולציין במשותף את תקופת המרי והמדד במופע פומבי שייערך בהיכל התרבות ב-31 ליולי.

במיסגרת זאת יופיעו יחד לוחמי ומפקדי הפלמ"ח, ההגנה, האצ"ל ולח"י, ואילו בח"ל הבירור של המופע ישירי יחד, בין שאר האמנים, גם הצ'ובטרוק, להקת הבידור של הפלמ"ח ומקהלה של ותיקי אצ"ל ולח"י.

פרס בין שני כיסאות

שמעון פרס רוקד על שתי חתונות. מצד אחד, הוא עדיין מקה לזכות במקום בממשלה ובמקום טוב ברשימת המועמדים של מע"י לכנסת הבאה; מצד שני,

המהלך הבא של גולדה

ההתנגשות הראשונה בין גולדה מאיר, המקנה לעצמה מעמד של יועצת מיוחדת עם פרישה ממכירות מע"י, לבין לוי אשכול, תתחולל כנראה כשירצה אשכול להבטיח את אחד מבאי-ביתו, יצחק קורן, שהוא כיום ראש האיחוד העולמי של מפא"י — כמוכיר מע"י החדש.

גולדה עשויה לתמוך במועמדותו של ראובן ברקת, דווקא. למרות שקורן היה סגן-שר-האוצר, ואיש-ספיר, לשעבר. בינתיים ינשרו רבים מאנשי-המנגנון, ממקורבי גולדה. הקורבן הראשון: דויד קלדרון, העובר לבגן לחקלאות.

גלילי דורש יותר כסף

צפויה פנייה דאמאטית של השר ישי-ראל גלילי, שיתבע — בדומה לעמיתו אבא אבן — תוספת נכבדה של תקציב, לצורכי-הסברה.

מישרדו של גלילי מדליף על מתקפת-סתיו בכיחן זה; אך גלילי עצמו כבר התחיל במתקפה — בשיבת-הממשלה הסגורה, בה נדונו מקורות-מימון אפשריים לגיוס ארבעה מיליון לירות נוספות, אותן דורש אבן למסע-הסברה ישראלי בחו"ל מטעם מישרד-החוץ. אך דווקא אז השמיעו שרים אחרים את הדיעה שניתן לקצץ חלק מכספים אלה — מתקציבו של משרד-ההסברה.

התקפה מחודשת

על ד"ר מיכאל לוי

מרצה-יריב ינסה להשתמש בנשקם של חסידי הד"ר מיכאל לוי — כדי למנוע את שיבו לקאתורה שלו, באוניברסיטת תל-אביב.

כזכור, בוטלו פיתוריו של הד"ר לוי, מא-חר והוקמה באוניברסיטה ועדת-חקירה שהחליטה להחזיר את המרצה למקומו, עקב הסערה שקמה.

עתה תובע אותו מרצה לא לאשר החלטה זו מאחר „ועצם הוועדה וההחלטה הן פוליטיות לא פחות מן הגירוסים של לוי.“

הצעה חדשה

למלך חוסיין

חיכמת אל-מצרי נוסע שוב לירדן ובמתחתו — הצעה למלך חוסיין ולראש ממשלת-ירדן, בהג"ת אל-תלהוני, להסכים להצעתה של בריטניה, שהועלתה לס-ני חודש.

ההצעה: להסכים לפירוז הגדה; ירוש-לים תישאר ישראלית, פרט למקומות הקדושים לאיסלאם; ייחתם הסכם. אם לא תתקבל ההצעה על-ידי המלך, עלול אל-מצרי לאיים כי הפלסטינים בשטחים יתחילו לנהל בעצמם מו"מ עם ישראל.

המוביל יועבר

לתוכנית „ל“ ?

קיימת סכנה ממשית שאיזור תוכנית „ל“ שמעבר ל-ירקון, בצפון תל-אביב, ייהפך לפרבר-עוני נחשל וענקי. הסיבות: הסיכוי הכי סביר, כי מובילי הכיוב יועבר לאיזור זה, אם יצליחו בני

יורם לנדסברגר (שלישי משמאל) לפני היעלמו מבית-המשפט

מכתבים

ג'נוסויד בבואפורה

בשעת ג'נוסויד ליהודים, כשהעולם שתק, אתם צעקתם. כשעושים ג'נוסויד לאנשי חבל ביאפורה שבניגריה — העולם שותק וגם אתם שותקים. משונה, מה?

יוסי שמוטמן, אריה אברון,

תל-אביב

● ח"כ אורי אבנרי העלה את בעיית ביאפורה בכנסת.

חזון ומציאות

השנה האחרונה עמדה בסימן מאמצי ה' בלתי-גלויים של ח"כ אורי אבנרי למ' ען ברית פדראטי- בית בין ישראל ל- פלסטין — מתוך הכרה בישותו של "העם הפלסטיני". יפה. אך — האם קיימים כאלמנט ה' פלסטיני הנתונים ה' דרושים כדי להגדיר רו כ"עם"? האם קיימת בו הכרה ש' תביא למאבק על עצמאות?

לוי

גם את אל-פתח קשה להגדיר כתנועה לאומנית פלסטינית, שעה שאין אירגון זה נהנה מגיבוי ללא סייג של הציבור שבשמו הוא מתיימר להילחם.

נעים לוי, קרית-גת

ביג'ו — בודד

לאחר כינונה של מפלגת-העבודה נוצר מצב מביך: ח"כ בן-גוריון, אדריכל מדינת-ישראל, ראש-הממשלה ושר-הביטחון הראשון, נשאר לבד.

סומך

גם אם צודקים א' לה טוענים שכל זה גובע מעיקשות גרידא, הרי שאסור לנו להתעלם מן ה' מצב הנוכחי. לכן צריכה הכנסת לה' ציע לחיכ בן-גוריון כיסא-כבוד — כפי שעשה זאת בשעתו הפארלאמנט הבריטי לרמות דגולה לא פחות — וינסטון צ'רצ'יל. רוני סומך, בני-ברק

הבמאי כסדרן פרימיטיבי

בגיליונכם האחרון (העולם הזה 1610) מנסה פטר פריי לפטור את עצמו מן ה' אחריות למכות-הרצח שהוכו צופים-מוחלים בתיאטרון, והטיל אותה על "סדרנים פרימיטיביים".

יש לי חדשות בשבילכם: כנראה שמר פריי, המכהן כמנהל האמנותי של האוהל, מכהן גם כסדרן. כי אשר הוכה הפיוזמר גאי בינצקי על-ידי ארבעה טיפוסים א' לימים, ביניהם אבי-טל מוסינזון — ש' נתקבל, כנראה, אף הוא לשורות סדרני-האוהל — ניסיתי לחלץ אותו מידי מכיו.

וילזטיר

תוך-כדיכך, נת' פסתי מאחורי ונה' דפתי למרחק כמה מטרים. שם ראיתי את מר פריי. פניתי אליו ואמרתי: "מר פריי, האם אתה מרשה שיכו אנשים בתיאטרון שלך?" גם אתה אחד מאלה?" שאג פריי — והוף אותי בכוח, לזרועות שני סדרנים ש' עמדו בסמוך.

"החוצה!" צעק, "זירקו אותו החוצה." ב' עוד אני ניגור. פרימיטיבי או לא, מר פריי מילא תפקידו כסדרן משתולל על הצד הטוב ביותר.

אשרי התיאטרון, שסדרניו הם גם מנהליו. מאיר וילזטיר, תל-אביב

ג'ינס ושער פרוע

מכיון ששהיתי עם משפחתי בהצגת-הכוכ' רה של שברו את הכלים, ברצוני לציי' ש' אותם צעירים שלתאורכם הינם משוררים, סימונאים וציירים באו לתיאטרון במיכנסי (המשך בעמוד 6)

לקטריק שייב

מכפיל
את פעולתה של
מכונת הגילוח
החשמלית

אל תאשים את מכונת-הגילוח כאשר אינה מחלי-קה בקלות על עורך וכש-הגילוח אינו חלק וטוב. מרח את עורך ב"לקטריק שייב" של ויליאמס. "לקט-ריק שייב" מזקיף את זיפי הזקן ומכין את העור לגילוח חלק ונעים.

Ice Blue
"לקטריק שייב"
לעור רגיל או
לעור שמוני

מיוצר בישראל ע"י בלמון בע"מ. המפיץ: חב' נורית בע"מ

בוא לגור בחברה טובה !

נוה רסקו

השכונה

הנפלאה

ברמת השרון

12 דקות ממרכז תל-אביב!

סגנון בניה חדיש, רמת-ביצוע מעולה, מרחב שופע בירק, בבתים דו-משפחתיים או קוטג'ים משפחתיים, בעלי חדרים מרווחים, הרחק משאון העיר — אך קרוב ללבה — כל אלה הם רק חלק מן היתרונות הרבים שתמצא בבתים הנהדרים של „נוה רסקו“.

בית ב, „נוה רסקו“ הוא חלום שיכול להתגשם!

בית ב, „נוה רסקו“ במחיר דירה בבית משותף בתל-אביב!

במקום: מרכז מסחרי, שרותים ציבוריים, בתי ספר וגני ילדים.

החל מ-60,500 ל"י

למקדימים בתשלום הנחות ואפשרות להתאים את פנים הדירה.

פרטים: רסקו, תל-אביב, מחלקת המכירות, רח' הר-סיני 1, טל. 622211.

פרסום אדמון בע"מ

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

גינס מתחילים על גופם ובשערות פרוצות ופזורות לכל רוח. הם ישבו באופן הפגנתי, עישנו סיגריות, הפריעו וצעקו, דיברו והשמיעו מילים בסות שלא יישמעו — וכל התנהגותם והופעתם אומרת — עולם תחתון. אין שום קשר בין רמת-ההצגה לבין נוער זול שכזה.

עיינה ורנה, תל-אביב

דוגמה למופת

ביום ו' לפני שבוע ראיתי ליד כביש ירושלים-רמלה, משאית להסעת נוסעים השייכת לבית-חרושת להב לחולצות, מסיעה חיי לים לתל-אביב. על המכונית היה שלט: „הסעת חיללים — ביחיד להב“.

מעשה נאה. מן הראוי שיפורסם ברבים ויזכה לחיקויים של מיפעלים אחרים.

יוסף ירקוני, רמת-גן

לא פיומונאי

הרשו לנו להעיר: מנחם בינצקי אינו פיומונאי אלא משורר, ששני קבצי-השירה שלו — רוח קרה מהצפון ושירי מאיווני — ראו אור לא מכבר.

לעומת זאת, השורות המצוטטות על-ידכם

דוין

בינצקי

בסוף הרשימה המדויקת על החרמת הצגתו עלידי צוותא (העולם הזה 1610) שייכות לשיר שנכתב עלידי חנוך לוין.

מנחם בינצקי וחנוך לוין, תל-אביב

הביוב בא לראשון

הרשו נא לי להודות לכם עבור ריגשי הערכה-וההודות למלחמתנו במיפעל-הביוב של גושדן ההולך ומוקם בחולות הסמוכים לראשון-לציון (העולם הזה 1610). נחושה החלטתנו לא לאפשר השלמת מיפצת-הביוב הזאת בשכונתנו. אם יושלם הימיפעל — לא יופעל אלא אם כן יהיה מוקף גדרות אלקטרוניות ובשמירה של סניקים. לא תחזור פרשת רדינג ד' בעירנו!

ח. גיבשטיין, ע"ד, נשיא הלישכה הצעירה ויו"ר ועדת ההתנגדות, ראשון-לציון

כלי-עבודה

„גם לוונה יש כבוד“ — זהו שם של כתבה שפירסמתם (העולם הזה 1607). אך כבוד לחוד וטכניקה לאחר. אתם מוכירים שוונה שומרת בארנקה „כלי-עבודה“. את העבודה אני מכיר, אבל איזה כלים היא יכולה לשאת בתיקה?

סמי מבורך, תל-אביב

● הכוונה, כמובן, לכלי-אפור — ותכשיטים אחרים הנוגעים לתחום ההיגיינה הישית.

אנטי-אלבום

כתבתם על ספרי 20 שנות-חינוך היפות ביותר. נגרם לי חול של ממש בקביעתכם כי זהו אלבום. ייחודו של הספר בכך שהוא „אנטי-אלבום“, המציג את הצד השני, האפור והאמיתי של 20 השנים הללו. משומי-גם השמטתם את שמו של נף-אבנון, הטיפוגראף הידוע, שחלקו רב בהכנת הספר.

עמום רודניק, תל-אביב

● „האנטי-אלבום“ של הקורא רודניק דו"מה כשתי טיפות מים לאלבום.

עדינות ומתכת עדינה

הייתי פועל במפעלו של מר לשם — גי"סו של לשם הזקן.

היינו 25 פועלים שעבדו — בשתי משמרות — על מתכת עדינה. יחסו של מר לשם אלינו, לעומת זאת, היה רחוק מלהיות עדין. כשהוא צריך פועל, הוא שורק לו מרחוק, מצביע לעברו — ואוי ואבוי לאיש אם אינו בא במרצחה. לי אישית גם אסור היה לעשן — אם כי אין איסור-עישון מטעמי-בטיחות, וכל יתר העובדים מעשנים. „כך אני רוצה“.

הקרב על הגולן
הונצח בסרט 8 מ"מ מסעיר. קטעי קרבות מפורסמים רואים אור לראשונה.

להשיג בחנויות הצילום.

סרט איכות נוסף של

אמז. ת.ד. 412 תל-אביב

אם קולה אז

אמפו קולה

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134, ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמסטר • דטוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' סין 6 • גלוסות: צינקוגרסיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

ענה, כששאלתי אותו מדוע.
הייתי במיפעל שבעה חודשים. פועלים
שהם יוצאי-אירופה ובאו אחרי, מקבלים עד
חמש לירות ליום יותר ממני.
עכשיו בישר לי לשם שאני מפוטר —
וואת, ללא כל הודעה מוקדמת, כפי ש-
מחייבת חוקת-העבודה. האם זה יחס לבעל-
משפחה?

אלפרד אביטמול, אשקלון

עירום — בעד ונגד

שבועונכם אינו צריך לכלול כתבות-עירום
וידיעות בידוריות שאינן הולמות את רמתו,
ושאינן מופיעות ב-
שום עיתון אחר ש-
עורכו הוא חבר-
סארלמנט.

אם חלק מן ה-
עורכים הם — ב-
מחילה מכבודם —
סטטימין, טוב יע-
שו אם יוציאו עי-
תון בנוסח פלייבוי,
שיקנה עלידי מס-
פר צעירים מופר-
עים ללא קשר עם
דיעותיכם.

אבידור

מובטח לכם כי
תוסיפו קוראים אם תשנו את עיתונכם, ו-
חשוב מכל — יוסיף לכם הדבר כבוד.
אני מצרף בזה את תמונתי, למרות שאני
רואה בכך כל טעם, למען קידום פירסום
מכתבי.

יוכל אבידור, חיפה

בלי צביעות!

שעה ארוכה לא הצלחתי להירגע מהתקפת-
הבכי שתקפה אותי בעת שקראתי על מר-
גורלו של אלכס אגור, שהכין אלבום-צילור
מים והותקף עלידי הבמאי קטמור (העולם
1609).

מסתבר שזאק מוריקטמור לא מרוצה מן
התמונות המופיעות באמצע האלבום הפגר-
טאסטי של אגור.

אבל גם אני לא מרוצה: הגיע כבר הזמן
שאנשים הרוצים להתפרנס ממכירת-אלבום-
מים יעשו את זה בלי תמונות-עירום, "אמ-
נותיות", המלאות בזוויות מוזרות, טישטוש
מכוון וכו'.
זה אמור גם לגבי מפיקי-סרטים "אמנו-
תיים".

עירום? למה לא. בשפע! אבל בלי יומרות
וצביעות, כי אז זה פשוט מגעיל.
מיקי אמרון, תל-אביב

כמו בכל העולם

גדולי השבועונים בעולם מרבים יותר ו-
יותר לפרסם תצלומי-עירום אסתטיים על
שעריהם — כפי שיעיד השער האחרון של

Lassen Sie sich nicht erwischen -
was Spaß macht, ist nicht überall erlaubt
EXKLUSIV
Die Atlantik-
Seglerin
Edith Baumann
erzählt ihre
dramatische
Geschichte
Ehekonflikte
Der Wüstling
Jugendbericht
Lassen Sie sich nicht erwischen -
was Spaß macht, ist nicht überall erlaubt

שערי-עירום ב"שטרן"

השבועון המשפחתי שטרן, שהופיע השבוע
כאן.
מדוע דווקא אתם, שהייתם חלוצים בשטח
זה, נסוגים עכשיו יותר ויותר?
אבינועים וייסדורף, מינכן, גרמניה
• שער השטרן — ראה תמונה.

זכות קדימה במדור זה תינתן
למכתביהם של קוראים המצרפים
את תצלומיהם למכתבים.

הינא!
שיפור מהפכני
בתהליך
TC 7

הינא!

הציפוי הטרמיו-כימי
של סכיני הגילוח
אדיסון

עתה בדיספנסר עם
6 סכינים ועוד
סכין אחד הינא!
מתנות "אדיסון" לחברך
כדי שגם הוא יהנה

על כל פנים "אדיסון" יותר נעים

לטכנאי הרדיו והאלקטרוניקה!

השתלמות בטלביזיה ברמה גבוהה

בשיטה חדשה ובמחיר זול

פרוספקט ושעור לדוגמה חינם.

"המכון לטלביזיה" ת.ד. 2728 רמת-גן

depilan

דפילן

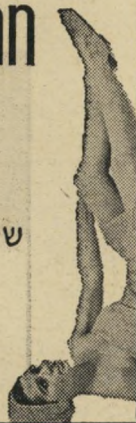
להורדת

שיער מיותר

באיכות

שוויצרית

vitamol

שיפור הראיה

וסילוק המשקפים, טיפול טבעי במח-
לות-עין חמורות, פזילה, כאבי עיניים
וראש. שיטת הרפיה Relaxation
בפיקוח מדופלם מאנגליה.

מכון "ביומס", תל-אביב,
רח' ישראל'ס 19, טל' 241316, 1-10
7-4 פרט ליום ששי. ספר הסברה
בסך 2 ל"י, ישוגר נגד המחאת-דואר.

בגרית

ומוקדמות לאקססרנים

• למועד אפריל — אוקטובר 1969

• הלימודים בקבוצות קטנות ובתנאים נוחים

ת"א, בן-יהודה 74
ע"י רחוב פרישמן
220314 טלפון

קדימה

פרטים והרשמה:
9-12 בבוקר
4-7.30 בערב

תמרורים

ני שאו • עופרה ראב וחגי נצר, שניהם בני 23, שניהם חלמידים לשעבר של בית-הספר המשותף של גוש זבולון, וחב-רים קבועים מאז כיתה ז'. עופרה היא בת כפרהמכבי, ובעלה הוא בנו הבכור של סגן-אלוף (מילואים) משה נצר, איש-רפ"י וראש אגף הנח"ל והנוער במשרד-הביטחון; ונכדם של ח"כ מפא"י דבורה נצר ועסקן מפא"י שרגא נצר.

ני שאה • גרדה מונזינגר, 36, המרגלת המזרח-גרמנית היפהפיה, שזיע-זעה את קאנדה כאשר התגלו יחסיה עם מיספר שרי-ממשלה שם, אל ארוסה המע-רב-גרמני ארנסט ואגנר, 58. החתונה ניד-חתה בשנתיים, כתוצאה מן השערורייה, אך לבסוף זכתה הכלה לבוא לחופה, במינכן.

מן

ני שאו • יגאל מן, שהיה בעבר צלם מערכת העולם הזה וכיום צלם-ע"י תונות חופשי בירושלים. יגאל המוקן ("הרצל הצלם") יליד ירושלים (27) התגי-רש לפני שבוע מ-אשתו הראשונה, מי-הר לחופה עם ארו-סתו **מינה**, אותה פגש לפני כמחצית השנה.

נחוג • יוסף-הולדתו ה-32 של העי-חונאי שלמה נקדימון, יליד חיפה שקיבל חינוך דתי והצטיין באיש-חרות. עבד ככתב בכיר בחרות, משמש עתה כתבו המדיני של ידיעות אחרונות, ויכול להתגאות במיספר החקירות שנוהלו על-ידי מוסדות מפא"י, כדי לברר מי הרליף לו את הפרטיכלים של ישיבות סגורות.

נחוג • יוסף-הולדתו ה-42 של סגן שר-האוצר, ד"ר צבי דינשטיין, מישפטן (אוניברסיטת ג'נבה) שהפך לאיש כלכלה ומינהל. הצבר, יליד תל-אביב, נחשב לאחר הבולטים שבצעירי פינחס ספיר, שמינה אותו לתפקיד בכיר במיש-רד-האוצר, ויתר עליו לטובת אשכול, כא-שר זה מינה אותו סגן שר-הביטחון במ-קומו של שמעון פרס. שר-הביטחון הנוכ-חי, משה דיין, שיחרר אותו מתפקיד זה, והוא שב לממלכתו של שר-האוצר, ספיר. נשא לאשה את איה, בתו של ארתור רו-סין, מאבות ההתיישבות הציונית.

נחוג • יוסף-הולדתו ה-68 של הזמר-החצוצרן לואיס ("סאטשמו") ארי-מסטרונגה, אחד האמנים הכושמים הג-דולים של ארצות-הברית, שהתקבל בכ-בוד מלכים בסיווריו במדינות האמריקאיות החרושות, וזכה לתשואות ולידידות גם בעת הופעותיו בתל-אביב.

נפטר • בגיל 76, שמשון דוב ירושלמי, יליד סולין, שהחל את הקאר-יירה הציבורית שלו בגיל 18, כאשר ליחה את אביו הרב לכנס של רבנים בפטרסבורג; הוא נבחר שם כמזכיר סיעת הרבנים הפולניים. עלה ארצה ב-1935, המשיך בפעילותו הציבורית במיסגרת ה-ציונים הכלליים. בין פירסומיו: תעודות היסטוריות על גזירות השילטון הצארי ברוסיה, שקבעו צורות-לבוש ליהודים; וחוקים המחייבים גזיות שיערן של נשים וקניהם של גברים יהודיים בפולין. שי-מש כמבקר מטעם מבקר-המדינה באגף ביקורת מערכת-הביטחון.

נפטר • בגיל 84 ד"ר נחום יעקב ניר-רפאלקס (השם) ניר מורכב מראשי-

ניר

החיכות של שלושת שמותיו הראשונים, יליד וארשה שנבחר ב-1959 לתפקיד יו"ר הכנסת בישראל, כא-שר התלכדה סביבו קואליציה ("קואליצ-יית ניר") של כל ה-מפלגות נגד מפא"י. היה בין מניחיה-יסוד של התנועה הפועלית הציונית ב-מזרח-אירופה, ופ-עיל במהפכה הקר-מוניסטית, נבחר כ-ציר פועל-ציון לחצו המרכזי הכל-רוסי של מועצות הפועלים. הוא עלה ארצה ב-1925, עבד כעורך-דין, ועם הקמת התנועה לאחדות העבודה הפך לאחד מראשי החלק העירוני שבה, היה ח"כ מאז הכנסת הרא-שונה ועד החמישית, כשפרש מטעמי גיל.

דובק

דובק דויאל
יוצאת מן הכ"ף

פרסום דיר יעקבסון

חיבוק הנדון

ימצא אפילו נימוק אחר.

ל, אין לשיטה הזאת אפילו מעלה דמוקרטית אחת במציאות של מדינת ישראל, בה שולטים הדינזאורים המפלגתיים ואוכלים כל חלקה טובה. לא יהיו אלה בחירות אישיות למעשה. בשיטה זו, כמו בשיטה הנוכחית, ייקבעו המועמדים על ידי מרכזי המפלגות. לבחור לא תהיה כל השפעה על כך.

הדבר גם לא יבטיח ייצוג איזורי. תיחום איזורי-הבחירות ייקבע על ידי הדינזאורים עצמם. הם ידאגו לכך ששום ריכוז של עולים חדשים, או של ערבים, לא יוכל להכתיב למפלגה את קביעת המועמדים. חיטול השפעתה של קבוצת-החץ הדתית? חלילה. העסקים הדתיים ישמרו על שלהם, הן בשל ריכוז בוחריהם באיזורים מסויימים, הן בעזרת התקשרות מוקדמת עם מע"א או גח"ל בכל מקום.

אם כן, מה ישתנה? המע"א, שאין לו רוב בעם, יקבל 80 או 90 מקומות בכנסת שתיבחר על-פי שיטה זו.

השאר יישאר לדינזאור ימני-דתי, שיהיה דומה לדינזאור השולט כמו שתי שלוליות של מים מצחינים.

תחוסלנה המפלגות הקטנות. מפ"ם הורחבת עלתה לעבר המע"א, תקבל בעיטה שתכניס אותה לתוכו. ל"ע, המרכז החופשי, הקומוניסטים למיניהם — ייעלמו כלא היו. ובעיקר: שום כוח חדש, שום השקפה חדשה, שום משבירוח צעיר ורענן לא יוכל עוד להגיע לכנסת.

זהו עיקרה של השיטה, וזוהי כוונתה המרכזית.

מדוע? גורם נון-קונפורמיסטי חדש, ה"מתייצב" בפעם הראשונה לבחירות, יכול במאמץ עילאי לקבל ברחבי הארץ 15 אלף קולות. את זאת כבר הוכחנו. אבל כוח כזה לא יקבל לעולם 25% של הקולות במקום אחר.

במילים אחרות: השיטה של דוב יוסף קובעת אחיזת-הסימה של 25%. זוהי מטרתה. כל השאר אי-נז אלא אחיזת-עיניים.

וזהו הצעה של הפיכה. היא באה לתת לכנופיית עסקנים, התולשים עתה על מיעוט בעם, שילטון דיקטטורי. היא באה לחסל את כל הכוחות החדשים, בשעה שהארץ כולה זועקת לשינוי ולחילופי משמרות. היא באה להנציח את שילטון הזקנים ויורשיהם המזדקנים.

זהו חיבוק של דוב יוסף לדמוקרטיה.

אם תצליח הפיכה זו, יקדישו להבא כל הכוחות הטובים, הדינאמיים, החדשניים, הרעניים בציבור את כוחם למטרה אחת ויחידה: הפלת המישטר בכוח; החרבת הכנסת המסורסת, שלא תהיה או אלא משרת בזוי של השילטון; הפעלת אופוזיציה חזקה פרלמנטאית מעל לבאריקדות ובמחתרות.

אבל קודם כל יהיה זה חיבוק של דוב — למע"א.

דוב יוסף הנחיל למפא"י תבוסה ב-1951, כאשר קם העם נגד עריצות-הצנע שלו. הוא הנחיל למערך ביזיון ב-1965, כאשר התקומם העם נגד חוק-לשון-הרע שלו והניחיל ניצחון חסר-תקדים לכוח חדש. כל זה כאין וכאפס לעומת הביזיון שנחיל למע"א ב-1969, כא"י שר תלך לבחירות תחת דגל המ"י זימה חדשה של דוב יוסף.

יש לשיטה רק מיגרעת אחת: אין היא מעניקה כיום לבוחרים השפעה ישירה על הרכב רשימות המועמדים. עשרות אנשים, שאיש אינו רוצה בהם, שהציבור איש להם או אף שונא אותם, מגיעים לכנסת. השיטה הנגדית היא זו הנהוגה בבריטניה. יש לה כמה מיגרעות בולטות ביותר:

● רק הקולות הניתנים למועמד הרוב, בכל איזור, זוכים בייצוג. 45% מכל האזרחים — ולעיתים אף 55% — פשוט אינם זוכים בשום ייצוג. למעשה, נשללת מהם זכות-הבחירה.

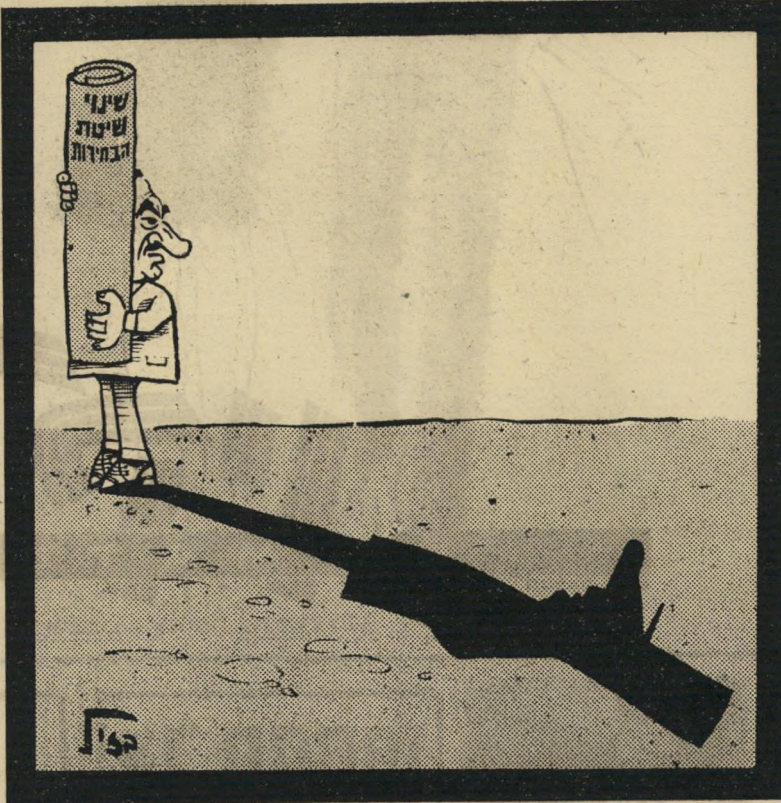
● שום מיעוט קטן אינו יכול להגיע לפרלמנט. מכיוון שכל דעה חדשה מתחילה בהכרח כדעת מיעוט קטן, אין שום כוח

מדוע פרצה מהפכת הסטודנטים הגרמניים?

הגורם המידי היה נסיון-ההתנקשות בחיי רווי דוסשקה. "רווי האדום" הפך למנהיג הסטודנטים הגרמניים הודות לתורה שהוא דוגל בה, תורת ה"אופוזיציה החוץ-פרלמנטאית".

מדוע "חוקי-פרלמנטאריה"? אם נפשיט את התורה ממחלציה התיאורייתיים, נגלה את מקורה המעשי הפשוט: בגרמניה המערבית, בה הולך הנאציזם המחודש מחיל אל חיל, אין כל אפשרות לשוחררי השינוי ולכוחות החדשים של הצעיר הצעיר — להגיע אל הפרלמנט.

על-ידי שיטה מחוכמת של אחיזת-הסימה, במסווה של שיטה איזורית

רענן וחדש יכול להגיע לפרלמנט, (וזה, כמובן, הכוונה העיקרית של השיטה בחברה שמרנית וזקנה כמו הבריטית). להלכה יש לשיטה זו מעלה אחת: הבחור, מצביע בעד בן-אדם, לא במפלגה אנונימית. אך למעשה זוהי אשליה — כפי שהוכיחו מחקרים מאלפים שהתפרסמו דווקא לאחרונה.

לבוחרי-בריטניה אין שום השפעה על קביעת מועמדיהם, בכל מחוז. הם יכולים רק לבחור בין מועמדים שנקבעו מאחרי-הקלעים, על-ידי המנגנונים האנונימיים של המפלגות. עתה בא דוב יוסף, אלוף הדמוקראטיה הצרופה, והחליט להרוס את השיטה הקיימת בארץ, מבלי להחליפה בשיטה הבריטית. הוא החליט על משהו חדש: לחלק את הארץ לשלושים איזורים בחירה, שבכל אחד מהם ייבחרו ארבעה ח"כים בשיטה יחסית.

ני מציע לקרוא להפסיק כאן לרגע קט את הקריאה, ולשאול את עצמו שאלה אחת: במה שיטה זו טובה יותר, דמוקרטית יותר, מן השיטה הקיימת? אני מוכן להתערב עימו כי לא

רית, נחסמה בגרמניה לחלוטין דרכו של כל כוח חדש לזכות ב"נציגות בבית-הנבחרים, להטיף שם לדעותיו.

מי שרוצה להקים אופוזיציה אמיתית בגרמניה, אינו יכול לשאת את עינו אל הפרלמנט.

הוא נאלץ לשאת את עינו אל חורבן הפרלמנט.

ה מציעים לנו היה דוב יוסף ושות' ידעו? איזו שיטה מחוכמת יצאה מתחת-ל-ידיהם?

כיום נהוגה בארץ השיטה הארצית-היחסית. מעלותיה של שיטה זו בולטות ביותר:

● זוהי השיטה היחידה המבטיחה שיוויון מוחלט. לכל קול יש אותו מישקל כמו לכל קול אחר. כימעט אף קול אינו אובד.

● זוהי שיטה המאפשרת את עלייתם של כוחות חדשים. השקפה חדשה, המצליחה במאמץ עילאי לזכות, במכה הראשונה, במימכה של אחוז אחד של האוכלוסיה — יכולה להישמע מעל דוכן-הכנסת.

דיקטטור הקטן חזר. איש השררה המשתחצת, איש הביזיונות, שוב הרים את ראשו ואת קולו הדקיק.

דוב יוסף — האיש שניטה להעתיק לישראל את הגישות והשיטות של מושל-מחוז קולוניאלי אנגלי.

דוב יוסף — שאיש שניצח על הביזיון של ה"צנע", שרצה לכפות עלינו רהיטם "לכל" ודגיפילה, שהחליט לקבוע מה נאכל ומה נלבש.

דוב יוסף — האיש שניסה להחזיר את בן-גוריון לשלטון על-ידי חיודש העסקי-הביש והמשך הוויכוח האידיטי על מסקנות שי"ע-השרים.

דוב יוסף — האיש שרצה לרצוח את חופש-העיתונות באמצעות חוק-לשון-הרע, אותו דרקון שערפנו את ראשו במערכת-הבחירות האחרונה.

דוב יוסף — שם שקיוונו כי נשכח לנצח.

ולא סתם חזר — אלא חזר כאותם הבורי-בונים, "שלא שכחו כלום ולא למדו כלום". דוב יוסף חזר כראש ועדת המע"א, ש"החליטה השבוע על שינוי שיטת-הבחירות. שינוי העלול לשנות את ישראל עד ללא-הכרה.

כי ההצעה היא, פשוטו כמשמעו: הפיכה.

הפיכה גוליסטית ללא דהגול, הפיכה לחיסול הדמוקראטיה הפרלמנטאית.

הפיכה שמטרתה: דיקטטורה של מפלגה אחת.

וכל זה בהסוואה התמימה, הסכנית-כביכול, של תיקון שיטת-הבחירות.

ש חוצפה עילאית בפירסום הצעה כזאת דווקא ביולי 1968.

חוצפה ששום אדם מלבד דוב יוסף לא היה מסוגל לה.

כי זה עתה היו אזרחי-ישראל עדים לשתי תופעות הרת-גורל, שהחרידו את האנושות כולה: הבחירות האחרונות בצרפת, ומהפכת-הסטודנטים שקדמה לה.

הבחירות הצרפתיות היו אזוריות. על-פי שיטה מחוכמת שהומצאה ונתפרה במיוחד למען צרכיו הרודניים של דה-גול.

תוצאות הבחירות הוכיחו גם לגדולי-הכסילים, כי שיטה זו גורמת לעיוות זדוני של רצון-העם.

ולראייה: המחנה הגוליסטי, שזכה רק במיעוט קולות הציבור (46.39%) זכה ברוב עצום של 73.6% בבית-הנבחרים.

זאת אומרת: קולו של גוליסט היה שווה פי שניים יותר מזה של אזרח רגיל.

הפרדאציה של השמאל, שקיבלה 21.25% של הקולות, זכתה רק ב-11.6% מן המקומות בבית-הנבחרים!

משמע: קולו של איש שמאלי היה שווה כמחצית קולו של אזרח רגיל, כרבע מקולו של גוליסט.

ואילו המפלגה הקומוניסטית, האדירה, שזכתה בכל קול חמישי בבחירות, זכתה רק באחד מכל 15 מקומות בבית-הנבחרים.

משמע: קולו של קומוניסט היה שווה רק שישית מקול גוליסט.

בבחירות בצרפת באו בעיקבות מהפכת-הסטודנטים, שעברה על צרפת כרעש-אדמה. היא הגיעה לשם מגרמניה. לא זה בלבד שמנהיגה הבולט ביותר היה יהודי-גרמני, אלא שהסטודנטים הגרמניים נתנו במהפכתם את האות לאירופה המערבית כולה, שגעשה ותססה במשך שבועות רבים.

במדינה

העם

בשם החירות והטוהר

שליחים מעופפים מחאשינגטון כיסו ה' שבוע את שמי המרחב. הפקידים הבכירים ביותר של לינדון ג'ונסון לענייני המרחב ערכו מיתקפה מרוכזת על קאהיר, ירושלים, ביירות, עמאן וריאד. איש מהם, כמובן, לא היה מוכן להודות שיש לביקורים אלה כל מטרה מעשית. פרט אולי ל"סיור לימודים". מה שלא מנע גל של ניחושים על לחצים אמריקאיים ועל מיתקפת שלום מתואמת עם הסובייטים.

גורן

התוצאות נקבעו מראש. בבית המישפט העליון בירושלים, שמעו השופטים העליונים חיים כהן, אליהו מני וד"ר יצחק קיסטר את בקשתו של חבר מועצת העיר תל-אביב, שיינתן צו-על-תנאי נגד בחירת הרבנים שלמה גורן ועובדיה יוסף לרבנים של תל-אביב.

לרוב מוכרעות בקשות מסוג זה במהיר רוח, שכן תפקידו של בית-המשפט הגבוה לצדק לבדוק אם יש לכאורה צידוק סביר למתן הצו המבוקש. הביורוקרטיה נעשה מאוחר יותר, בפני הרכב אחר של בית המישפט העליון, אולם הפעם התאריך היה דיון, והשופטים התעמקו בבעיית הרחק מעבר לגבול השיגרה. לבסוף נתנו את הצו המבוקש — תוך מתיחת ביקורת קט' לגית על השחיתות שאפפה את הבחירה. הם תקפו את האפוליות והסדרים הלקויים, ומעל לכל מצאו פסול בעובדה, ש"תוצאות הבחירות נקבעו מראש, בהסכם בינמפלגתי, והבחורים, כולם או כמעטם, בחרו מתוך שיקולים זרים לעניין".

היה זה מאלף שהמהלומה המוחצת הזו נפלה על מארגני הקונגרס המפלגתיים דווקא בשטח שצריך להיות טהור מכל רבב הדת.

"הייתי אומר יותר!" את המהלך מה השנייה הנחית הנשיא התורן של בית המישפט המחוזי בתל-אביב, ד"ר יוסף למ, כאשר אסר להעמיד לדין מישמעי של הסי תדירות המורים שלוש מורות, שמתחו ביקורת על שבת-המורים נגד הריפורמה.

הקטע הבא מתוך מהלך המישפט, מצלצל כפעמוני-חירות במלחמתו של האזרח בעל-ההכרה נגד המנגנון הדורסני:

השופט: במה בעצם מואשמות המורות? נציג ההסתדרות שמואל ברמה (מעין) בקיסעי עיתונים): במסיבת עיתונאים בתל-אביב טענו המורות ששבת-המורים היתה מאונס.

השופט: אני חושב שזאת אומר כל אדם נכון בישראל. עו"ד ברמה: כבוד השופט יתן לי להמשיך. הן הוסיפו שהסתדרות המורים הכריזו על השבתה מתוך פחד ונקמנות, וזאת לדעת חמירה תחת זכות קיום ההסתדרות. השופט: הן צודקות בהחלט! אם איגוד מיקצועי פועל בניגוד לסמכויותיו, מותר לכל אחד מחבריו למחות נגד מצב זה.

ברמה: הן טענו שההסתדרות הוציאה כספים רבים על מודעות נגד הריפורמה. השופט: אבל הרי זה נכון! אילו הייתי אני, כחבר איגוד מיקצועי, רואה כיצד דמי החבר שלי מתבזבזים, הייתי אומר דברים גרועים יותר.

דיעות

האיש מביירות

גאמל עבד-אל-נאצר מוסיף לבסס את אחוזות המרחב הערבי על מעגלי-הגורל הערביים-הסוציאליסטיים. לשם כך נאבק לא אחת נגד האיטלאם, האחים המוסלמים ו"בכלל — נגד כל אלה שאינם רואים ב"סוציאליזם את הדרך לחזק את הערבים. לפני כחודש יצא ערבי אחד נגד עבד-אל-נאצר. בספר שהשקפותיו מנוגדות באופן קוטבי לתיאוריות של הראיס, טוען הפרופ' (המשך בעמוד 14)

הצעה מיוחדת

חנכה

מזכין

למשך 6 ימים בלבד - 20% הנחה על הקניה השניה!

לכל הקונה - 2 חצאיות או 2 זוגות מכנסיים (באותו זמן ובמחיר זהה) - 20% הנחה לחצאית השניה או זוג המכנסיים השני

מזכין

הסברה בע"מ

תל-אביב, רח' דיזנגוף 103/101, רח' אלנבי 74, חיפה, רח' הרצל 37

הזוגות הנשואים לא מצליחים... בטנים!

כך הוכח באליפות הבינלאומית שנערכה החודש בוימבלדון, אנג' ליה. הצלחה מובטחת בחיי הנשואין לאשה המיטיבה לבשל וזאת כי מובן עם שמן "אקסטיל" סידרי. של "עץ הזית". הוא מצוין לבישול, טיגון ואפיה ואין כמו-הו לסלטים. ההוכחה: גם השנה זכה במקום הראשון במשאל העם.

אל תתחתן מבלי להקליט את טכס הנישואין

- הקלטות של בר-מצוה, טכסים, ישיבות וכו' על סרטים ותקליטים
- העברות מסרט לסרט ומסרטים לתקליטים
- מכשירי הקלטה מקצועיים
- שרות למכשירי הקלטה, השכרה ותיקונים
- מכשירי תשובה אוטו-מטיים לטלפון ומגבירי טלפון

שרות להקלטה ישראלי (ריידידוקטור)

ת"א, שלום עליכם 18, טל: 244118

בגדי התינוק רכים ועדינים

החלו לאסוף אריזות "טקסטיל שמפו". בקרוב מבצע פרסים ענק! כבסי אותם ב"טקסטיל שמפו". כביסה קלה ב"טקסטיל שמפו" תשמור על רכותם וגמישותם של בגדי התינוק. "טקסטיל שמפו" כובס מהר וללא השריה מוקדמת, ואין חשש בכביסה מהירה לבגדי התינוק העוברים כביסות מרובות.

טקסטיל
ione

החלו לאסוף אריזות "טקסטיל שמפו". בקרוב — מבצע פרסים ענק!

המפיצים חב' נורית בע"מ תוצרת ביח"ר נקה בע"מ

היא הלכה - אבל נשארה

היא מעשיכה לבשל במיטתה

גולדה מאיר התפטרה מתפקידה כמזכירת מע"י. אבל היא לא ירדה מן הבמה. כפי שהכריזה בעצמה, מנוי וגמור עימה לפעול במפלגה.

לפעול לשם מה? בחוגים הפנימיים ביותר של המפלגה, עבר רחש מטילאימה: גולדה תפעל להפלתו של לוי אשכול.

בשנים האחרונות הושחתה גולדה לדמויות שקספיריות רבות. לרוב קראו לה, מאחרי גבה, "ליידי מאקבת". אבל היא דומה הרבה יותר לדמות אחרת במחזות ההיסטוריים של הגאון האנגלי: הלורד וארצ'בישופ, האיש שהמליך מלכים והפילם.

גולדה היא שהפילה את דויד בן-גוריון. גולדה היא שחיסלה - לפחות זמנית - את משה דיין ושמעון פרס. גולדה היא הפונה עתה למלאכתה החדשה, ואולי האחרונה: לסלק את לוי אשכול מן השלטון.

גולדה: הוא יאחר שוב

רמזו הראשון על מיבצעה החדש של גולדה בא עם מינויו של יגאל אלון לסגן-ראש הממשלה. דיווח לפני חודש העולם הזה (1607), תחת הכותרת "הפיכת-המנע של גולדה: גולדה מאיר וידידיה הכירו את הסימנים היטב. הם זכרו את אותם הסימנים בימי החדרה של מאי 1967. אז קמה התנועה להעלאת דיין לשלטון. אפשר היה לחסל תנועה זו באיבה, אילו העביר אשכול את תיק-הביטחון בעוד מועד לאיש כמו יגאל אלון, ייגאל ידן או איש דומה.

אולם אשכול סירב. הוא החזיק בקרנות המיזבח עד הרגע האחרון - ואז היה מאוחר מדי. הוא נאלץ למסור לדיין - וכימעט סולק מראשות הממשלה.

"הפעם לא רצתה גולדה להסתכן עוד פעם. כשהיסס אשכול עוד ברגע האחרון, עלו אליו גולדה, פינחס ספיר וישראל גלילי, וגולדה אמרה לו: אתה רוצה לאחר שוב?"

"... הפיכת-המנע של גולדה (התכוונה) להשאיר את אשכול בשלטון מבחינה ייצוגית, אך למסור בהדרגה את כל סמכויותיו לאדם צעיר, המקובל על הזקנים, שיהווה מישקל-נגדי חזק לדיין."

מיבצע זה הצליח, לפי שעה. אשכול הוכרח בעלי-כורחו למנות את אלון. אך הוא לא השאיר ספק לגבי עמדתו: אין הוא מתכוון להעביר את שילטונו לאלון.

אותה שעה התרבו סימני-אזהרה מהכיוון ההפוך. בשתי הצבעות גדולות במע"י נחלה גולדה, יחד עם הנהגת הזקנים, מפלה מוחצת. רוב המפלגה הצביע בעד הצבעות חשאיות, גולדה, יחד עם הנהגת הזקנים, מפלה מוחצת. רוב המפלגה הצביע בעד הצבעות חשאיות, גולדה, יחד עם הנהגת הזקנים, מפלה מוחצת.

היא מאמינה שעלייתה לשלטון תחווה אסון לאומי. מנוי וגמור עימה לעשות את הכל כדי למנוע זאת.

לגבי אשכול אין לה אשליות. היא מכירה אותו וזמן רב מדי. הפוזה החדשה של אשכול כמצביא-ישראל ומנצח-המלחמה רק מצחיקה אותה.

לדעתה, יש רק דרך אחת למנוע את עליית דיין: להעביר בעוד מועד את השלטון מאשכול ובני-דורה לצעירים יותר. לשם כך היא יצרה את הטריאמחיראט החדש - גולדה + פינחס ספיר + אלון. היא מוכנה להמליך את ספיר או את אלון, כדי לתת לשלטון אימאג' צעיר יותר, למנוע מצב בו יבחר העם בדיין - רק מפני שהזקנים נמאסו עליו.

גם אשכול מתעב את דיין. גם הוא זוכר בכאב את אשר אירע במאי 1967. הוא מתנקם במשה חיים שפירא על חלקו בפרשה זו, מאמין שבגדו בו.

אולם עיקר המניע של אשכול אינו שלילי, אלא חיובי - חיוב עצמו.

מאז המלחמה, וגם בגלל גילו, עבר האופי של אשכול שינויים עדינים, המעוררים חשש גובר בין מקורביו. שוב אין הוא שועה לעצת איש, אף כי הוא מעמיד פנים כמקשיב לכולם. הוא מאמין עתה באמת ובתמים כי הוא מנהיג בחסד, כי הביא את העם מחיל אל חיל. הוא זוקף את הישגיה-המלחמה לזכות עצמו. הוא בטוח שיש לו זכות מלאה, וגם אפשרות מלאה, להתחזק בשלטון עד לבחירות, בימי הבחירות - וגם בקאונציה הבאה של הכנסת. עלייתו של דיין אינה מדאיגה אותו. הוא בטוח כי יש בכוחו לסכסך בין יורשיו, להעמידם זה מול זה, לחלק שוחד לקבוצות-הלחץ השונות הקובעות במע"י, ולהמשיך לנהל את המדינה.

שוב אין לו שום מגע של ממש עם מצב-הרוח של הציבור. במידה שזה מתבטא בעיתונים, הם מעוררים בו רק בוז.

משום כך נראה לו כי גולדה היא היסטרית, שהיא נועצת עתה סכין בכוב, שהיא רוצה לגזול ממנו את המגיע לו בזכות.

הוא מרוצה מאוד שהיא הולכת.

גולדה + ספיר + אלון

אבל גולדה היא אויבת מסוכנת - מסוכנת מאוד. בן-גוריון למד זאת, וייתכן כי אשכול ילמד זאת בקרוב.

אין היא זקוקה למזכירות-מע"י כדי לפעול. להיפך, ייתכן כי המזכירות רק הפריעה לה. לרשותה עומדים כמה וכמה כלים חזקים.

קודם כל: היא עצמה. אין פולמוסאית כמוה במפלגה, ואין אדם המפלגה שאינו פוחד מפי לשונה הקטלנית.

שנית: פינחס ספיר הוא מעצמה בתוך המפלגה, מפני שאין בה אף איש אחד שלא קיבל ממנו הטבות אתמול, ושאינו מקדה לקבל ממנו הטבות מחר. ולא רק במפלגה - אין אף מפלגה אחת, מהמרכז החופשי ועד מק"י, שאינה זקוקה להטבות מתמידות מידי ספיר, האיש החולש אישית על כל הכסף והכלכלה.

שלישית: יגאל אלון חולש על אחדות-העבודה, שהיא עתה קבוצת-הלחץ המגובשת החזקה ביותר במפלגה.

כשהיא מרכוז בידיה עוצמה זו, יכולה גולדה להתמקח עם שאר הפיאודלים וקבוצות-הלחץ במפלגה, החל באבא חושי (שקיבל פרס עם מסירת תיק-העבודה לאלמוגי) וכלה בתנועת המושבים (שאלון מסדר לה את חוק-המושבים).

ייתר-על-כן: כשהיעד המיידי הוא לסלק את אשכול, ניתן לגבש קואליציה רחבה מאוד, שתכלול את צעירי-המפלגה שאינם דוגלים בשילטון אלון, אך הסבורים שקודם כל יש לסלק את הזקנים, ורק אחר-כך לחשוב מי יהיה היורש.

ייתכן כי אנשים כמו לובה אליאב, ואפילו אנשים מרפ"י, יתנו יד למאמץ כזה. כי גם תומכיו-הממנים מאמינים שקודם כל יש לסלק את אשכול, אז, הם סבורים, יפול השלטון כפרי בשל לתוך חיקם.

בדרך אל ההכרעה יש כמה נקודות-שיא - אם כי לא בטוח שדווקא בהן תיפול ההכרעה האמיתית.

הכרעה ראשונה: ועידת המפלגה. האם תהיה נבחרת או מוסכמת? מה יהיה בה מערך הכוחות? האם אשכול יוכל להתחזק בה מעמדו? האם גולדה תקום נגדו שם בגלוי? הכרעה שנייה: רשימת המועמדים לכנסת. האם יוכל אשכול להמשיך ולעמוד בראשה? או שמא ייעשה כבר בשלב זה נסיון לסלקו, להעמיד בראש אדם אחר שיהפוך או ראש-משלה-מיועד?

הכרעה שלישית: למחרת הבחירות, כשתחליט מע"י על מי להטיל את ראשות-הממשלה. זה יהיה המיבחן הסופי - ואילו נושאים את עיניהם תומכיו-הדיין.

גולדה יודעת שהיא חייבת לסיים לפני-כן את מלאכתה. הזמן רוחק. על-כן עומדים היחסים במע"י להתחדד בשבועות הקרובים באופן קיצוני.

ני. המאבק הוא על חייו הפוליטיים של לוי אשכול.

היא תפיל את אשכול

ובעד בחירתם האישית של ראשי-ערים - שתי תביעות של אנשי-רפ"י, להן התנגדו גולדה, אשכול ואחדות-העבודה.

גולדה הבינה שוב: אם לא תחולל חיש מהר את השינויים הרדושים במפלגה, יגבר כוחם של אנשי-רפ"י, והם יצליחו להמליך את משה דיין.

היא פיתחה אם הקו לפעולת-מנע, שנועדה להבטיח את המלכתו של אלון. התוכנית: אשכול ייעדר ממשרדו - אם בגלל מחלה מדומה, אם בגלל נסיעות לחו"ל - כדי לאפשר לאלון לכהן כראש-הממשלה בפועל. האזרחים יתרגלו לראות בו יורש מנוסה.

זמן קצר לפני הבחירות, היה אשכול צריך להתפטר ולאפשר את מינויו של אלון כראש ממשלה-המעבר, שתנהל את ענייני המדינה עד לאחר בחירת הכנסת השביעית. אך אשכול לא התלהב מכל הרעיון.

לכן היא התפטרה באופן הפגנתי. היה זה אקט של מלחמה - נגד אשכול.

אשכול גם הבין זאת. כאשר הכל הפצירו בגולדה להישאר, התכבטא אשכול דווקא בקריירות יתירה. הוא לא הפציר בגולדה.

אשכול: היא נועצת סכין בגב

יבת הניגוד הפיתאומי נעוצה בהבדל באופיים של שני האישים, ובהבדל המטרות שלהם - למרות מוצאם השחם (רוסיה) וגילם הרומה (אשכול - 73, גולדה - 70).

גולדה פועלת בעיקר מתוך מניע שלילי. היא שונאת את משה דיין.

הגבול ההקטן

מרד "אבוקאדו קור" לימאים

עבודה, אלא גם מוסגרת-חיים, וגם בית — אינו יכול כלל להילחם על תנאים. ההסתדרות, המייצגת אותו היא בעלת האינטרס הנגדי, האינטרס של המעביד. נגד מצב זה פרץ, בשעתו, המרד הגדול של הימאים — מרד שהיתה לי הזכות לעמוד לימינו, ולתת לו כל עזרה אפשרית. המרד של היום שונה מן המרד ההוא מן הרבה בחינות, ולא כל מנהיגי המרד המפואר דאו מצדיקים את כל השיטות שנקטו על-ידי המורדים והיום.

אולם המכנה המשותף הוא זה: המרד נגד מצב בו המעביד מתיימר לייצג את העובד כלפי עצמו, דבר המעמיד את איגוד הימאים במצב קשה ביותר.

מצב זה לא היה מתעורר, אילו התגשמה דרישתנו העקרונית: להפוך את ההסתדרות הימאית מגוף מונוליטי מופלג, לגוף, לפדרציה חופשית של אגודות מקצועיות אוטונומיות, המנוהלות על-ידי עצמן, ללא עסקנים מקצועיים, ובוודאי ללא שיעבודן למפלגות. כל עוד לא נוצר מצב זה, תימשך התסיסה והיו זעזועים — כי העניין העקרוני של המורדים הוא צודק, ותהיינה שיטותיהם מוצדקות או בלתי-מוצדקות.

תשובת השר ריין: לשאלה (1): "חיי דות צה"ל פועלות בשטחים המוחזקים על-פי ההוראות והכללים המקובלים בישראל, והתואמים את אמנת ג'נבה מס' 4 משנת 1949.

לשאלה (2) הפניתי שאלתי לשר-המשטרה. לא קל היה להבין, באופיה של שנה — כפי שאתה מבין, כשאתה קורא עכשיו את הדברים בנחת — כי השר התחמק מלהשיב שישאל מכירה או לא מכירה באמנה. קפצתי ממקומי:

אורי אבנרי: (שאלה נוספת): האם השר או משרדו אחראי בממשלה, הודיע על צלב האדום הבינלאומי שישראל נוהגת לפי האמנה?

משה דיין: אינני מוסמך להשיב בשם הממשלה.

היתה זאת שוב התחמקות אלגנטית, שהו"מ צאה בו במקום. האמת היא, כמובן, שמ"מ שלת-ישראל אינה נוהגת לפי האמנה, מכיוון שאינם נותנים לאנשי הצלב האדום להיפגש עם העצירים.

בבוקים בקדנזע

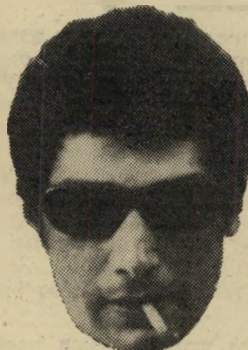
לא כל השרים הם אמני התחמקות כמו דיין. כשהם מתחמקים, זה בולט יותר. כך קרה, למשל, כשעורתי עניין המרגיז אותי זה מכבר: רעש הבבוקים הריקים, המתגלגלים על ריצפת אולמי הקולנוע, ברגעים המותחים או העיונים של הסרט. שאלתי את שר-הפנים מרדכי אנו דואג לחייב את המוניס בבתי-הקולנוע למכור משקאות ב-בבוקים פלאסטיק.

סגן-השר, ישראל בן-מאיר, ענה שברוב המקומות יש חוקי-עזר, האוסרים זריקת פסולת במקום ציבורי. לפי זה, אסור לזרוק בבבוקים על ריצפת קולנוע.

אורי אבנרי: (שאלה נוספת): קל היה למנוע זאת אילו משרד-הפנים היה דואג לכך שיימכרו רק בבבוקי-פלאסטיק, כמו במיגרשי הספורט.

סגן-השר בן-מאיר: ... אינני יודע אם מכירת בבבוקי-פלאסטיק תעזור במיקרה זה, כי גם הם יכולים להתגלגל, ואם אדם דורך עליהם, הם יכולים להוות מטרד עוד יותר רציני. באופן עקרוני אסור לזרוק בבבוקים על הריצפה. ...

בקינור: משרד-הפנים אינו מתכוון לעשות

מרדכי דיין

לפני כמה ימים הוגף דגל המרד באונייה אבוקאדו קור. לא ניכנס כאן לפרטי הסכסוך, הנתונים עתה לבידור. בהיעדר תיאור מוסמך של השתלשלות המאורעות, גם לא נצדיק או נשלול מעשה זה או אחר של המורדים או יריביהם.

אולם נצחיר כאן בצורה חרימשמעותית: אנו מת-ייצבים ללא סיווג מאחרי הדרישה העקרונית המושי-מעת עתה בפי המורדים — הדרישה לשחרור ציבור הימאים מעול הקומוניסטים.

בוועד-הפועל של ההסתדרות אין שליח של ציבור-הימאים — שליח שנבחר על-ידי הימאים, הפועל מטעם הימאים, הנהנה מאימונם. תחת זאת יש חבר בוועד-הפועל "המחזיק בתיק הימאים". מי זה? חבר בשם יונה יגול, מוחזקי מפא"י, איש ההתיישבות העובדת, אדם עתיר-זכויות ובעל עשרות שנים של ותק בעסקנות הסתדרותית — שנסיונו היחידי בים הוא כמפלג-חנינים בשליחויות ההסתדרות.

היפלא כי ציבור-הימאים — כולו — מתמרד נגד שלטונו של קומוניסט כזה? היפלא כי גם מורדי אבוקאדו קור, ואם מתנגדיהם באיגוד הימאים, מאוחדים בדבישה זו: להוציא את התיק מידו "המחזיק בתיק", להחזיר את התיק לבעליו, לימאים עצמם? אולם מעבר לדרישה זו של סילוק הקומוניסטים, ישנה דרישה רחבה ועקרונית עוד יותר, היא נוגעת לעצם היחסים בין ההסתדרות והימאים.

כאשר החבר יגול "מחזיק בתיק הימאים" — בשם מי, לטובת מי, הוא מחזיק?

כאן מתגלה אחד האבסורדים הבולטים ביותר במערכות המישרת הקיים, שכולו רצוף אבסורדים.

ההסתדרות היא המעבידה העיקרית של ימאי ישראל. היא שותפה חשובה בחברות המרכזיות, הקובעות את תנאי-החיים של הימאים. משמע: הימאי, שבשבילו האונייה אינה רק מקום-

בפרשת רדינג ד' ראינו את ההיפוך מרכזי-המפלגות החליטו מה שהחליטו, והכי ריחו את חברי-הוועדה להצביע לפי החלטת מרכזי-המפלגות. כך, בסופו של דבר, לא היה שום ערך לבידור בוועדה.

אם יחזור הדבר גם בפרשה זו, הרי שגם הבידור הזה בוועדה יהיה ללא כל ערך.

דוקרב על ג'נבה

מאז החמרת הביקורת על השאליות, הופכת "השאלה הנוספת" לחלק חשוב של פעולתנו. בייחוד כשהמורד במשה דיין, יש בכך אתגר. כי דיין עונה על השאלות תות בקיצור נמרץ. לא קל להבין את משמעות התשובה, כשהיא לרוב מילה אחת — "כן" או "לא", ללא הסבר נוסף. ואז

נח חידון: מה משותף לפיקוח על הבנקים ולבבוקים המתגלגלים על ריצפת הקולנוע? מה משותף לשפכים בראשון לציון ולרצח-עם בביאפריה, לחוף-הרחצה בבתיים ולעמק-המצלבה בירושלים?

התשובה: בכל הנושאים האלה, ועשרת אחרים, עסקה סיעתנו בשבוע שעבר בפעור לתת בכנסת, בששת נאומיה, בשאלחות שהגישה ושנענו על-ידי השרים, בהצעותיה לסדר-היום ובשאר יוזמותיה.

ראשוני-לציון וביאפריה

במערכת הבחירות שלנו העלינו, בשעתו, את רעיון "הגלגל הקטן". אמרנו: גלגל קטן מאד יכול להפעיל מכונה שלמה. הוא מפעיל גלגל יותר גדול, וזה מפעיל מצידו גלגל עוד יותר גדול. כלומר: אנחנו ניוזם דברים, ונכריח את הסיעות האחרות לחקות אותנו. לפעמים זה בולט מאד. כך, למשל, החד-לטנו השבוע לדרכן את הממשלה להתערב באופן דחוף נגד רצח-עם בביאפריה. מה עשינו? הגשנו לנשיאות-הכנסת הצעה דחופה לסדר-היום, שקיבלה את המיספר הסידורי 744. תלינו מייד העתק של הצעה זו בחדר-העיתונאים.

תוך דקות מעטות גרם הדבר לפעילות בשאר חלקי הבית. סיעת המרכז החופשי, שלעולם אינה רחוקה מאחורינו, נחפזה לתגיש הצעה דחופה משלה, שקיבלה את המיספר 747.

אם תשלול הנשיאות את דחיפות ההצעות שלנו, תישאר לפחות הצעת גח"ל — ר-העניין יעלה לדיון. במסיגרת המיכסה הגדולה העומדת לרשות גח"ל.

תהליך דומה היה בעניין ראשוני-לציון. הגשנו הצעה דחופה לסדר-היום, והנשיאות שללה פה-אחד את הדחיפות. אך הדבר דירבן את הקואליציה, והשבוע כבר הגיעו לדיון שתי הצעות רגילות של אנשים קרא-ליציונים (סרדינס ממע"י ושמ"טוב ממש"מ) ודיון באותו עניין. הן הועברו לוועדה (אגב, באותו יום בו שלל שמ"טוב המפ"מי את המיפעל, הצדיק שר-הבריאות המפ"מי את אותו מיפעל).

בטכסיס של "הימנעות מהצבעה" מסרנו מעל הוכרן אוהרה קצרה אך חשובה:

אורי אבנרי: נמנעתי כדי להזהיר את הכנסת, ואת הציבור, מפני תופעה שהיינו עדים לה בפרשת רדינג ד'. הדיון בוועדה עדיף על הדיון במליאה רק במיקרה אחד, והוא: שחבריה-הוועדה יראו את עצמם כשופטים בלתי-תלויים, השומעים את העדויות ואת חוות-הדעת, והחליטו בסופו של דבר לפי הבנתם ומצפונם.

לנהגים נגד שיטת הנקודות

נעלה רק נקודה אחת: הנקודות של שיטת-הנקודות.

שעוריייה היא ששינוי בה חמור בזכויות הנהגים בארץ הופעל בצורת תקנה, ללא דיון בכנסת, ללא אישור עקרוני של הכנסת.

כאשר הגניב השר את העניין בדבריה-הסיכום שלו בוויכוח מסויים, הגבתי על-כך מייד מעל דוכן זה, ושללתי פגיעה זו בזכויות-האזרח. אך בינתיים הפך הדבר לממשל. אין צורך בניתוח מעמיק כדי להצביע על הנקודות הי-בלתי-צודקות בשיטת הנקודות דות.

נקודה אחת: אדם שפר-נסחו על הכביש, הנמצא על הכי-ביש שמונה שעות ביום כנהג אוטו-בוס, משאית או מונית — דינו בצבירת נקודות אינו שונה מזה של אורח המבלה על הכביש חצי שעה ביום. אין פה שיוויון אמיתי, ולא יכול להיות פה שיוויון אמיתי. **נקודה שנייה:** עבירה חמורה הנגרמת להריגת אדם, שהה-לפי שיטה זו לשתי עבירות, כגון אי-הפסקת פעולת המאות אחרי עקיפה. יכול אדם לאבד את רשיון-הנהיגה

השר כרמל

שלו — זאת אומרת: את פרנסתו ממש — מפני ששכח כמה פעמים בשנה להפסיק את פעולת המאות אחרי עקיפה, דבר שאין לו שום השפעה על הבטיחות בדרכים. ודוגמות כאלה יש רבות. **נקודה שלישית:** הכל תלוי בשוטר. אם ישתכנע על-ידי נערה מקסימה שלא לרשום לה דו"ח, אין נקודה. אם יעלה בידו משהו להמס את ליבה של שוטרת חמורה — והרי רובן חמודות — לא ייצא נפסד.

נקודה רביעית: שום אדם לא יודע עוד בנקל בעבירה, מחשש פן יצבור נקודות. על כל דבר קטן וועיר ירוץ אדם לבית-המשפט, יבלה שם שעות וימים, ויסתום את ציגורות השיפוט, העמוסים בלאו הכי בזרם גובר של תיקים.

נקודה חמישית: עצם מסירת סמכות כה חמורה, לגבי פרנסת האדם וחיוו, סמכות שיפוטית ממשית, בידי פקיד-מינהל — זוהי פגיעה בעקרונות מדינת-החוק.

זוהי הגברת שילטון הביורוקרטיה, אחת מעשר המכות של ימינו. אנו חוזרים כאן לימי הפריווילג'יה בה של המדק, כשהפקיד יושב על כסה-המלוכה החדש. העובדה שכל זה נעשה על רקע אמוציונלי, בשם הדאגה הצודקת לצימצום תאונות-דרכים, אינה משנה דבר.

אילו היו נוכחים כעת באולם חבריה-הכנסת שדיברו היום בלהט על תאונות-הדרכים, הייתי רוצה להזהיר אותם שוב לפני הגישה האמפיונאלית, גישת-הפרק שלא תישא שום פרי בנושא זה, נושא שהוא בעיקרו מיכאני, מרעיי ומקציעיי.

בדין על השינויים בממשלה קרא ח"כ אורי אבנרי ל"ממשלת הליכוד הלאומי"

הפלטניטית. הוחצצה ההזדמנות ליוזמות שלום נועזות, שיכלו לשנות את המערך העולמי והמרחבי, להפוך את ישראל לסובייקט פעיל ויוזם, תחת הפיכתה אובייקט ליוזמות זרות.

מחולל הרה"אסון זה נרשם בחלק מן האחריות ל"עובדה שבמשך שלושה עשר חודשים לא צעדנו אף מילימטר אחד קדימה לקראת השלום."

ואפשר לשאול: הי' אם המשך מצביחתי רום הוא המחייב, כביכול, את המשך קיום ממשלת הליכוד - הי' לאומי או שמא נכון ההיפך - המשך קיום ממשלת הליכוד הלאומי הוא המונע יוזמה ל"חיפול מצביחתי?

מחרות עד מפ"ם - מפלגה אחת

החטא השני של הליכוד הלאומי הוא היעלם אופוזיציה חזקה - חזקה בכמות, לא רק באיכות* - במדינה.

דמוקרטיה אינה יכולה לפעול ללא אופוזיציה גדולה. בהעדר אופוזיציה, מתנחן הפרלאמנט, ולכן אנו עדים בהעדר אופוזיציה, הופכת השררה לשיגרה, מתפשטת ומתנפחת הביורוקרטיה.

בהעדר אופוזיציה, הופכים כל תהליכי השלטון לתהליכים של חלוקת-שלל, של מקח וממכר, של אינטריגות מאחורי הקלעים. והרי הפרשה העומדת היום לדיון - אם אפשר לקרוא לזה דיון - היא הדוגמה לכך.

שלושה עשר חודשים אלה, מאז גמר המליחמה ועד היום, הוכיחו דבר שאמרנו אותו במשך שנים: שאין כימעת כל הכדר בין מפלגות המישור הישן, מחרות ועד מפ"ם, מאגדות ישראל ועד ל"ע.

כל אלה אינם אלא סיעות של מפלגה גדולה אחת. מפלגה זו שלטת עתה במדינה בהארמוניה עילאית. אין בין סיעותיה שום חילוקי-דעות של ממש, אלא רק סכסוכים על חלוקת השלל. שום דבר מהותי אינו מופרד ביניהן, זולת פראזות מימי מתושלה, שגם בעליהן חדלו מזמן לייחס להן חשיבות כלשהי. גם זאת מוכיחה הפרשה העומדת כאן לדיון, על משבריה המבוכיים, שזעזעו כביכול את הליכוד הלאומי.

מבחינה זו אנו נמצאים בדרך המלך למישור חרימפלגתי, עם כל תופעות ההסתאכות, ההתנוונות וההסתיידות הכרוכות בכך.

האסון של היום השביעי

החטא השלישי של הליכוד הלאומי הוא שגם הוויכוח במרכז הורה הציבורית במדינה. הוויכוח על דעות מוגדרות, התמודדות של השקפות - אלה הם דמחמצית של דמוקרטיה חיה ופעילה.

אריה כרליעזר (גח"ל): אם אין הבדל ביניי, הם, על מה יכול להיות ויכוח?

אורי אבנרי: אולם ההיסטוריה...

אריה כרליעזר: תשיב. אם אין הבדל ביניי, הם, איזה ויכוח יכול להיות?

אורי אבנרי: גם קודם לא היה ויכוח אמיתי.

אולם באופוריה של הליכוד הלאומי נעלם הוויכוח לגמרי, זולת ההתנצחות בין אישים תאורישררה. אם בכלל עוד יש ויכוח, הריהו מתנהל בין הגופים הקטנים הנמצאים מחוץ למישור, כמנון, או המתמיימים להיות מחוץ למישור.

כבוד היושרה, הליכוד הלאומי הוא אסון לאומי.

ממשלה זו, שקמה לצורכי המלחמה, שנועדה לששה ימים, הפכה לאנאכרוניזם כבר ביום השביעי.

לה מתאימות המילים שהטח אוליבר קרומי וול בפני העסקנים של תקופתו: "ישבתם כאן זמן רב מדי, לעומת התועלת שהבאתם. לכו לכם, למען השם - לכו!"

על כך הגיב ראש-הממשלה, בדבריהסיכום שלו:

לוי אשכול: ... איך אומר חברי-הכנסת אורי אבנרי? חשבו שהאופוזיציה תהיה גדולה וחזקה במיפסר. מזה אני מבין שהוא רצה להגיד שהאופוזיציה הקיימת היא חזקה באיכותה...

אורי אבנרי: נכון!

לוי אשכול: אינני רוצה להתווכח על כך, אולי ההזדמנות אחרת, כאשר יובא עניין אחר ל"כנסת, אפשר יהיה להתווכח על ערך האופוזיציה.

כך שממילא יישמר הסטאטוס-קוו, ויתאפשר סיפוח הדרגתי, מחוכם יותר. מישור דוגל במדינה פלשתינית, בפרוצדירה של ישראל ופלסטיין בבקשה, השר אלון מוכן גם לכך - להקים ישות פלסטינית כלשהי, מין גטו פלסטיני במובלעת המקוצצת סביב שכם, על חצי מיליון תושביה.

אלון השווה לכל נפש

אילו היתה אפשרות כלשהי להגשמת תוכנית זו, הרי היתה גורמת לאסון ביטחוני.

היא היתה מקימה קו מזיני* חדש לאורך הירדן. קו מזיני מיוחד, שהיה חוצץ בין שני חלקי העולם הערבי. הרי זה כאילו הקימו הצרפתים, בשעתו, את קו מזיני המקורי לא לאורך הגבול הצרפתי, אלא בליבה של גרמניה - כשמיליוני גרמנים מולו, ומיליון וחצי גרמנים מאחוריו. חוששני שהתוכנית כולה לא נועדה אלא לספק אוליבי להתנחלות מיידית לאורך הירדן, התנחלות שתשים לאל כל אפשרות של שלום עם העולם הערבי ועם העם הפלסטיני, התנחלות שתמשוך פעולות-איבה משני הכיוונים, מלפנים ומאחור, כשם שנייריזוכבים מושך את הזוכבים.

אין זו תוכנית לשלום, אלא תוכנית לחוסר-שלום. גם

כבוד היושרה, כנסת נכבדה. אין לנו עניין במלחמה הפרטית הנמושה בין השר אלון והשר דיון. אין אנו רואים את עצמנו כשופטים בתחרות-יופי, או בתחרות על התואר "מר ישראל".

הקסמים האישיים של שני המועמדים לירושת ראש-הממשלה עשויים להשפיע על מעריציהם וחסידיהם. אותנו מעניינת רק שאלה אחת: מה הם מייצגים? מהי עמדתם בהכרעות הגורליות העומדות בפני המדינה? מבחינה זו אין שום הבדל בין שני השרים הנכבדים - ולכן הופכת פרשה זו כולה לקאי-ריקטוריה של מלחמת-דיאדוכים*.

אף אחד משניהם אינו קם ואומר: זו גישתי, זו תוכנית, זהו חזוני. שניהם מציעים את עצמם - מבלי להציג "אני מאמין" כלשהו.

כל אחד מהם הוא נץ וגם יונה, גם יונץ וגם נציץ. גם מדבר על שלום, וגם אץ לחברון.

כל אדם והדין שלו

השר דיון דוגל חליפות פעם בסיפוח השטחים, פעם בהחזרתם לירדן ולמצרים, ופעם בהקמת ישות פלשתינית. הוא מצליח לבלבל לא רק את האוייב, אלא גם את הידיד - ואולי גם את עצמו.

יש לא רק "דין לכל עת", כפי שאמרה

למען השם - לכו!

לכו!

מבחינה זו אין השר אלון שונה מהשר דיון. יש גם "אלון לכל עת", "אלון לכל דיעה", אלון השווה לכל נפש.

לכן, כבוד היושרה, אין לנו עניין במלחמת-דיאדוכים שבתוך המישור. אין אנו מהווים אופוזיציה לעסקן פלוני או לשר אלמוני בתוך המישור. אנו מהווים אופוזיציה למישור כולו.

בהצביענו היום, נגד הזדעת הממשלה, אנו חוזרים ומביעים אי-אמון טוטאלי בממשלת הליכוד הלאומי כולה, על כל אישיה, סיעותיה ומפלגותיה.

אכן על כל מיל

שלושה הם חטאי הליכוד הלאומי, ועל שלושם לא נמחל.

החטא הראשון הוא חוסר כל יכולת להחליט החלטה ברורה בשעה גורלית זו, כאשר דרושה החלטה אמיצה, נועזת ובעלת מעוף.

אצטט כאן את דברי "האדם השלישי", המועמד השלישי לראשות הממשלה...

קריאות: מי זה?

אורי אבנרי: חכו.

...דברי האדם השלישי לאמור: "לדעת רוב הציבור בישראל, חובת הממשלה היא לא לשמור על האחדות, אלא להגיע לידי החלטה.

"אם אומנם אפשר יהיה להגיע לידי החלטה כזו פה-אחד - מה טוב, אך אם לא, תהיה החובה הראשונה של הממשלה, ועצם זכותה להתקיים, בקבלת החלטה באמצעות הרוב. אין זכות לממשלה להשתמש מהחלטות ולהצביע על עצמה בגאווה ולומר: לא קיבלתי החלטות. אך ראויא כמה מאוזנות אנוכי."

כפי שמעיד הניסוח המלוטש, אלה הם דברי השר אבא אבן בעיתון אנגלי. אכן, יש גם "אבן לכל עת", "אבן לכל אדם", אבן על כל מיל.

בינתיים אבדה שנה שלימה בחוסר חל לט ה, ועל כן גם בחוסר פעולה.

לא נוצלה ההזדמנות ההיסטורית להיברות עם האומה

* מזינו - שריהבטחון הצרפתי שעל שמו נקרא קו הביצורים "הבלתי ניתן לפריצה", שנפרץ בנקל על-ידי המרשל רומל בשנת 1940.

אוליבר קרומול

הסופרת השנונה סילבי קשת, אלא גם "דין לכל אדם", "דין לכל דיעה", "דין לכל טעם", "דין כבקשתך".

המשמעות של "תוכנית אלון"

ואילו השר אלון - סגן ראש-הממשלה אלון - הוא אדם שיטתי יותר. הוא הצליח לשלב את כל הנימות האלה בתוכנית אחת ויחידה, היא "תוכנית-אלון", שפורסמה - לא במקרה - ערב העלאתו בדרגה הממשלית. מהי תוכנית-אלון זו?

מי שדוגל בהחזרת שטחים - מציע לו השר אלון את החזרת כל הגדה המיושבת למלך חוסיין.

מי שרוצה בסיפוח שטחים - מציע לו השר אלון לא רק את סיפוח ביקעת-הירדן מייד, אלא גם את הבטחון המוחלט ששום מנהיג ערבי אינו מסוגל לקבל את תוכניתו.

* דיאדוכים: המצביאים היוונים שלחמו ביניהם על ירושת אלכסנדר מוקדון.

שרי-המשרה ששון: עם כל הכבוד, האם חברי-כנסת אינו מתפלג שנים וזכירים לכל ראשי המדינה, פרט למשטרה, שהיא צריכה לחקור בזדרי האם זה מיקרי? לתשומת-לב ההסתדרות הרפואית וחבריה. (אנכי: קיבלנו מחמאה נדירה מפי שרי-הברי (המשך בעמוד 20)

אורי אבנרי (שאלה נוספת): כבוד השר, אם אדם נרצח ברחוב, האם המשטרה אינה פותחת בחקירה מפני שהנרצח לא הגיש תלונה? הרי פה הוגשו תזכירים לכל ראשי המדינה, העבירה נעשית בפרהסיא. המשטרה קוראת עתונים, כמונו. האם היא צריכה לחכות לתלונה?

הסתה לאלימות - אך הקואליציה החצי-דתית מתחמקת מהפעלת החוק נגד המסיתים. שאלתי על כך את שרי-המשפטים, והוא התחמק בקלות. לא היועץ המשפטי צריך לפתוח בפעולה, אמר, אלא המשטרה. הגשנו מייד שאילתה לשרי-המשטרה. השבוע ענה לנו כי לא הגיעה אליו שום תלונה.

גוועים ברעב ילדים צעיר

בבית-הכלא של איקוואקפנה, המיועד ל־200 אסירים, ובו דחוסים 1500 איש. הם מתחילים פים מדי יום, כי כתוצאה מהתנאים הגרועים במקום, יותר ממחציתם מת, בדרך כלל.

כ אשר סכנת-השמדה מאיימת על מדינת-ישראל — יש עם יהודי, המפעיל לחץ על אמריקה, או על רוסיה. כאשר סכנה חמורה מאיימת על ארץ ערי בית — יש אצות איסלאמיות, ובעלי-בית, ממזרח או ממערב. וכאשר מדינה ניטראליסטית כלשהי נמצאת על-סף השמדה פיסית — מתחילים מיוזמי הנשכחות, שאיש אינו עוזר להן, לה מכל טוב: מנשק-מגן ועד מספוא. אבל יש, כמובן, יוצאים מן הכלל. אלה הבנים החורגים של העולם. אלו ה- מדינות הנשכחות, שאיש אינו עוזר להן — כי זה לא משתלם. כי פשוט לא כדאי. הן לא יודעות דיהצורך. הן נלחמות ב- מדינות אחרות, שכדאי לעזור להן, גם מ- מיוזם וגם ממערב. הן אפס — ומולן ניצב משהו שהוא משהו. אחת כזאת היא ביאפרה. מדינה בת שמו- נה מיליון. תושביה — צעירים, ברובם; כי

מאח

מקסים גילן

הם מתים — גם בימים טובים, בימים כי- תיקנם — בגיל נמוך ביותר. הם מתים, בעצם, כל-כך מוקדם, שמשמר נה ומשהו מיליון ביאפרים, כשישה מיליון הם ילדים מתחת לגיל 12. אולי זה לא כל-כך נורא — אם נזכור שבל-אפריקה יולדת, לא אחת, ילדה בת 13. אך אם לא נחשוב שזה נורא — נאלץ להתמודד עם זוועה אחרת: עכשיו מאיימת כל-יהי על כל העם הזה. כי כיום, שעה שהישראלי הממוצע אוכל שלוש ארוחות ליום, הולך לים, עובד — במצעים את האיום בפשעים, את פשע-הגנו- סיד — השמדת-עמים. זוהי לא סיסמה: אלו הן עובדות יבשות. עובדות שניתן לפרוט אותן למצבים, למקו- מות — ולסטאטיסטיקה.

גיהנום של רעב

נ יקה, דמשק, מקום שלא שמעו עליו, כימט: איקוואקפנה. זוהי עיירה בדרום- מזרח ניגריה, בחבל ביאפרה — שהפך ל- מדינה עצמאית, מאוכלסת בבני השבט איבו הענק, אשר פרש מניגריה, ב־31 במאי 1967 — 19 שנה ושבעים לאחר הכרזת-העצמ- אות של מדינת-ישראל. זוהי עיירה ממוצעת, בה, ומסביב לה, יושבים כמיליון פליטים. אלא שבניגוד לפליטים הערביים, שעל-אף סבלם וכאבם, זוכים לדואר וגם לעזרת סוכ- נות-הסעד — אין עוזר ומושיע לפליטי- ביאפרה.

כי אין להם עולם ערבי שיקים רעש: ה- ערבים תומכים דווקא בניגריה, המאוכלסת בעיקרה מוסלמים. ואין לה עם יהודי בתפוצות: כי היהודים אדישים, ברובם, למה שנעשה בחבל הנידה. לכן הפליטים האלה, פשוט, גוועים ברעב. "עיסים ניצבים, זה ליד זה, על חומות- החימר של הביקתות", סיפר השבוע, לכתב

במדינה

(המשך מעמוד 10)

סור צאלח-אדין אל-מונאג'יד: הסוציאליזם הערבי הוא אס-כל-חטא, הגורם ההורס את האחדות הערבית.

מהסורבן לליגה הערבית. השקפה זו אינה, כמובן, חדשה. היא קיימת מוזמן — בפיהם של הנשיא התוניסי בורגיבה ו- בפי מלכי סעודיה וירדן.

אך המדען אל-מונאג'יד, אינו סתם שליט ריאקציוני גיבוע מדעת. דוקטור לסיפרות ולמשפטים באוניברסיטת סורבן הפאריס- אית; יו"ר המכון לחקר המיזרח באוניברסי- טת פרינסטון, המהוללת, שבארצות-הברות; יו"ר המכון לכתבי-יד ערביים בקאהיר ו- יועץ לליגה הערבית; אל-מונאג'יד מכהן, מאז 1961, כפרופסור-מרצה לספרות ו- לתרבות ערבית באוניברסיטת ביירות, שם גר המשכיל הערבי, יליד דמשק.

הופעתו של ספר-מסותיו, עמודי-התבוסה, עורר סערה בעולם האינטלקטואלי הערבי. בפעם הראשונה יצא בגלוי איש-מדע בעל שיעור-קומה בינלאומי — נגד התיאוריות של עבד-אל-נאצר.

החלקים הבולטים של הספר תורגמו, חוץ חודש, לאנגלית, צרפתית וגרמנית, ראו אור בעיתונים ובכתבי-יד מערביים רבים. בישראל עדיין לא נשמע דבר עליהם. "עם המדבר הרבה!" טוען אל-

מונאג'יד: "אפשר להגיד כיום על הערבים: זהו עם המדבר הרבה אך אינו עושה דבר; השובר הסכמים, רב בינו לבין עצמו, אינו מגיע לאחדות-ידים, כועס בקלות, מתרברב, מעליב ומקלל..."

וזאת — למה? כי המיזרח הערבי נפל קורבן ל"מגיפה קשה מדבר או חולי- רע; חולי ממאיר ששמו — מהפכנות סוציאליסטית".

בהמשך דבריו, מנתח המדען הדתי- מוסלמי את הסכנות שהסוציאליזם הערבי מביא ליורשי-האיסלאם:

● **מטרות הסוציאליזם הערבי הן, ל- דבריו, הרסניות — כי הן חותרות תחת יסודות המאמץ ה- אומי: "המסחר וה- תעשייה מוגבלים, בגלל המישר הח- דש".**

אלימונאג'יד

● החלה השמדה

של הערכים הדתיים- האיסלאמיים ושות- דבר, מלבד פולחן- האישיות, אינו תופס את מקום המרץ ה- דתי.

● ערכי-המוסר של המיזרח נעלמים,

כשמפיע הסוציאליזם הערבי. נולדת אסכולה חדשה של "מוסר השקרים והאינטריגות, המחלק את כל העם לשני מעמדות: טובים, משתפי-פניה עם הזרים ו- ריאקציונרים" מצד אחד המתקדמים, או משוחררים מצד שני.

● חלוקה זו פיקטיבית. אומנם ביטל

המישר הסוציאליסטי הערבי את המעמדות- הישנים — אך הוא הקים מעמדות בכירים חדשים, המורכב מגאמי-המישר, והמבוסס על שיחוד הכת הצבאית וצמרת הצבא. ה- הופכת למושחתת.

המודיעין לא פעל. לשיא של התלה- בות מגיע איש-הרוח הימני, כשמדובר על "כישרון המודיעין וההסברה הערבית מול הניצחון הישראלי".

"אמת יסודית היא שכל אדם רוצה להכיר את אויבו", הוא אומר, "אבל הערבים, תחת להשתמש בשירותי-המודיעין הענקיים שלהם כדי להפעיל את שלל אוצרותיהם ואפשרויותיהם על-ימנת לגלות את מהותו של האויב הישראלי וסודותיו — כל המנגנון העצום הזה פועל קודם כל ב- ארצות-ערב עצמן".

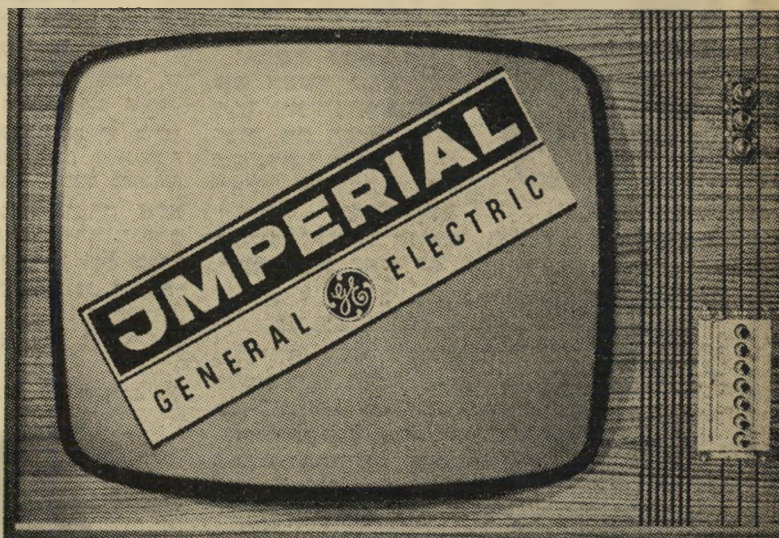
...המפלה הערבית היתה חזקה מן הצפוי — כי ידיעות שירותי-המודיעין ה- ערביים לא היו מדויקות. ואילו הש"ב הישראלי הוא, כפי שאשר זאת חסנין הייכל, עורך אלאהרם, אחד המוכשרים והיעילים בעולם.

אבל המדען אינו מתרעם רק על ה- תבוסה המודיעינית: הבערות הערבית כלפי ישראל אינה מצטמצמת לחוגים השליטים — הוא מטעים. "העמים הערביים אינם יודעים דבר וחצי דבר על ישראל, מקורה של מדינה זו, העולים שלה ומניין באו, הכלכלה, חייה-הרוח או חייה-התרבות של ה- ישראלים".

(המשך בעמוד 19)

מי רץ אחריו?

טלויזיה לא קונים בכל יום
היה זהיר בבחירתך

האם בדקת את מכשירי גינרל אלקטריק אימפריאל? הטלויזיה הנפוצה ביותר כיום בגרמניה. גינרל אלקטריק אימפריאל מיוצרת בגרמניה בידע של חברת גינרל אלקטריק מארצות הברית. גינרל אלקטריק מארצות הברית היא בעלת נסיון ומוניטין בין לאומי בייצור מכשירי אלקטרו- ניקה וחשמל. השילוב המוצלח של הידע והנסיון של חברת גינרל אלקטריק עם הדיוק וההקפדה בכל שלבי הייצור של חברת אימפריאל בגרמניה, הוציאו לשוק מבחר גדול של מכשירים, ביניהם בעלי מסך 65 ס"מ. נוסף לכך מותאמים המכשירים לאקלים ולתנאי הקליטה בארץ, וזאת לאור הנסיון הגדול של חברת אימפריאל בשווק במזרח הקרוב.

ולכן אל תמהר!

קנה לפי מיטב שיפוטך
דרוש הדגמה בחנויות המובחרות בכל רחבי הארץ
יבואנים: יוסף טוינה בע"מ, מונטיפיורי 32, תל-אביב
ורחוב יפו 56, ירושלים.

למכירה בגלל פירוק אולם לתעשייה

300 מ"ר על שטח של דונם
באזור-התעשייה בכביש פתח-תקה
פרטים: טלפון 914343

חליפת הריון
בגדים לחודש

תאם
ת"א שדר' מסד'יק 19
אלטבול 62 25 19 12

בטיול ולנסיעה

בין בארץ או בחו"ל,
אל תשכח את המצלמה!
מבחר עשיר של מצלמות ואבי-
זרים אצל "פוטו-ברנר". פתוח
והגדלות צבעוניות, המעבדות
הגדלות והמשוכללות ביותר
בארץ!

פוטו-ברנר
חירה, רחוב החלוצ 31

שמונה מיליון בני-אדם אחים בחרב וברעב - והעולם שותק!

אופיוני באפריקה

זעירות - מזון לביאפרה הרעבה. אבל כל הסחורה הזאת היתה צריכה להגיע לנמל של ביאפרה, לפרוט הרסקורס. וכוחות ניגריה כיתרו את העיר, כבשו אותה, החורש. עכשיו מונח המזון באי הספרדי סנטה איסבל, במרחק 600 קילומטר מן הילדים הרעבים.

קיימת כמובן דרך אחרת להעביר מזון לביאפרה: דרך השטחים הכבושים-מחדש על ידי הכוחות של ניגריה. הנציב לענייני-חזק של ניגריה, אוקי ארי-קפו, אף אישר שממשלתו מוכנה לפתוח "נתיב-אוויר" להעברת סחורות לחבל הפרו-רש" באמצעות הצלב האדום הבינלאומי. אבל בני-ביאפרה חוששים מהסדר כזה: המזון הבינלאומי שיוטס אליהם להצלתם חייב, לפי ההצעה הניגרית, לעבור סיקור של אנשילאגוס.

פירוש של דבר: ימים ניגריות יפתחו את הארגונים, יפשפשו באבקת-החלב, ימשיכו את הפירות המיובשים. ובני-ביאפרה פשוט פוחדים: הם פוחדים שכמו באושוויץ, שם כיוונו נידונים-להשמדה למיקלחות שלא היו אלא תאי-גאזים, יכוונו הניגרים אליהם מזון-מציל - שאינו אלא ארס. מזון שהורעל בדרך. בתחנות-הברדיקה, ליתר-דיוק.

קרבת-השמד

אפשר, כמובן, להתייחס אל פחדים אלה כאל בלתי-הגיוניים, כאל סיוטי-רעב של עם הנימצא במצב איום, ואיבד את שליטתו על דימויו.

הצרה היא - שתאיור כזה אינו מתאים בכלל למציאות.

כמה מאות אלפי בני-שבט מנוע איבו כבר הושמדו, בדם קר, עלידי חיילי ניגריה ה"מתקדמים" לתוך ביאפרה. על טפם ונשותיהם. כי המאבק בין ניגריה לביאפרה אינו מלחמה מודרנית, ואף לא מאבק רגיל לשיחרור. זהו מאבק בן מאות בשנים, קרבת-השמד בין שני שבטי-מיליונים, בעלי מוצא שונה זה מזה. תרבויות שונות, גזע שונה - ואף גובה שונה זה מזה.

בני-איבו הם גבוהים יותר, פראים ואמיצים, שוחרי-חרות ובלתי-מאורגנים מטיבעם. שיבטי-ניגריה האחרים הם נמוכים, מתקדמים וממוכנים - התאימו עצמם, בזמנו, לכיבוש-האיסלאם, לסוחריה-עבדים ולעולם המודרני של כל דור ודור.

משום מוצאם האיטלאמי מקבלים הניגרים עזרה מרוסיה הסובייטית, במיסגרת עזרתה לעולם הערבי. ומשום שהניגרים הם הכוח העדיף בקרב זה, הם מקבלים נשק מברר סניה - בהסכמתה השקטה של אמריקה. כי בריטניה מעוניינת לחדש את השפעתה בלב-אפריקה.

עם שנמוג כעשן

משום כך, לא נותרה לבני-ביאפרה, עליהם גזרו בני-ניגריה השמדת-עמים, אלא תקווה קלושה אחת: שארצות ניגריה, ליות, כמו הארצות האפריקאיות האחרות, וכמו ישראל, למשל, יעזרו להם להינצל, יכירו בקיומם ובעצמאותם, יגישו להם תמיכה חד-משמעת, תמיכה-של-הרגע-האחרון.

אבל העובדה שארצות אפריקאיות מאוכלות סוה כושים עדיין לא הופכת אותן לבעלות גדולה נפשית.

גם הן באפריקה מחכות כיום לראות - מה יקרה. וכרגע נידמה, שניגריה היא זו שתזכה במערכה, שהעשרים-וכמה מיליונים יצליחו להכחיד את השמונה מיליונים.

או למה להתאמץ? ואם האפריקאים אינם, ברובם, מתאמצים - טען השבוע שר-החזק הישראלי, אבא אבן, או למה אנו נכריע, עוד לפני-החל? ועל כך, כמובן, יש רק תשובה אחת: משום שהיהודים היו עכשיו עם של כעשרים מיליון - בהתחשב בריבוי הטבעי - לו קמו ארצות בעלות-השפעה, והתנגדו, בשנות ה-40, לטבח עם אחר, עם מזוכא וחסר-תומכים, שעלה ונמוג כעשן בארשיץ.

אבל ברור שמעשה זה אינו אלא מחזה. מחזה מסוג אחר. מארגנות שתי קבוצות של כנסיות: האחת - קבוצה פרוטסטנטית מסעם התאגדות הכנסיות הנוצריות. השנייה - קבוצה קתולית, רחמים בינלאומיים.

האירגונים הללו משתפים פעולה בינם ל-בין עצמם - בהיעדר עזרה ממשלתית מצד איוושהי מעצמה גדולה - אם נתעלם מכמה מאות אלפי-דולארים הבאים בצורת תרומות. הכנסיות מנסות להבריא - בניגוד לחוק, ותוך שימוש בספינות מברחים ופיראטים.

בלונדיות של כושים, אשר מתו ברעב. רובן - מתחת לגיל 12.

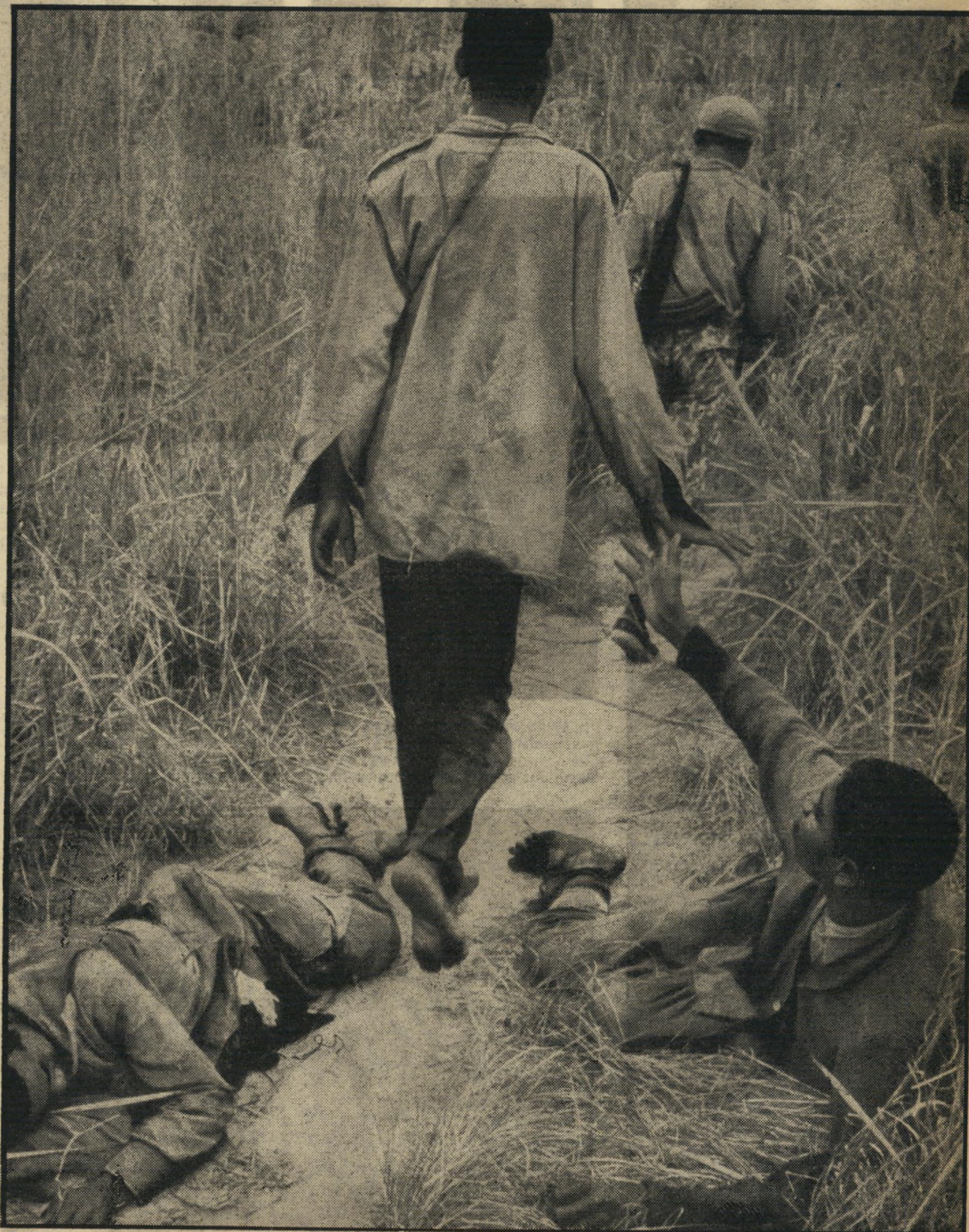
יש להניח ששניים מתוך שישה מיליון ביאפראים שהם מתחת לגיל 12 - ימותו מרעב או ממחלות. קבעה ביום ב' האחרון קבוצה של נזירות וכמרים זרים, המנסה לעזור - איכשהו - לרעבים.

איך? מעין "רכבות-שחייץ" העוזבות את אושוויץ האפריקאי.

כך גם לקח המיסיון הנוצרי של אומושו 93 ילדים - והאכיל אותם, באורח-קבע.

סוכנות הידיעות הצרפתית, כומר פרוטס' טאנטי במקום. "מחנה-הפליטים של איקוטי-אקפנה הפך לגיהנום של רעב, השפלה ו"סורים".

רעב איום, מכרסם, משפיל. רעב ההופך את ילדי-הכושים של ביאפרה לבלונדים - כשיערים מאבד את ציבעו, מחוסר ויטא-מינים, לפני שהוא נושר מן הגזיות הקטנות, שבטנן חלולה, אך נפוחה מגאזים. וכך קורה, שבמחנות-המיליון אוספים, מדי יום ביומו, בין מאה לאלפים גזיות

הניגריות - המצוידות בנשק בריטי והמקבלות ציוד ומזון סובייטי. אין כל אפשרות להגיש סעד לפצוע, וכל בני-ניגריה יודעים זאת. למרות זאת, הם נלחמים: "אחרת ישחטו אותנו", מסבירים.

הכצועים מופקרים בשדה
הגרילה של ביאפרה, הנסוגים בפני כוחן העדיף של הדיביזיות

תוך ויכוחים סוערים בחרו השבוע אלף אור

המתנה המועמדות דרכות לקראת הופעתן בפני הקהל, ממי תינות בחדר שהוכן במיוחד עבורן. הצעירות נשכו את שפתיהן וטיילו בעצבנות.

שלי

בדיחה משמיע המנחה שמואל שי, להנאת הקהל וגם להנאתה של המועמדת מס' 18, רחל טריווקס, אשר איתה פלירטט שמואל שי בלהיטות מרובה.

שלוש הנסיכות והן רחל טריווקס, שנבחרה לנסיכת ים סוף, חנה דהן שנבחרה לנסיכת היס'התיכון, וסמדר דרור — נסיכת יס'ינרת. בגלל תקלה של מדפיס הסרטים, עוטרה חנה דהן בסרט חלק, אשר תוארה ייקם עליו במועד מאוחר יותר. תגובותיהן היו שונות לחלוטין זו מזו: רחל, זקופת-הגו, זחרה; ואילו חנה היתה שרוייה במבוכה ולסמדר ניקו דמעות של אושר בעיניה המבריקות.

תחי המלכה טלי! הידהו הקי ראות מכל עבר — וטלי פרידמן, 18, זוהרת מתחת לכתר הנוצץ שלה, נופפה את שרביטה המלכותי. מלכת המים של ישראל לשנת 1968 הגיעה אל הכתר בצורה מקורית ביותר. בעצם — החבר שלה הוא שהביא אותה לשם. באחד מימי הקיץ צילצל הטלפון של שולה תבור, מארגנת התחרות. דיבר גבר שהציג את עצמו כחילל בנח"ל. אני חושב שהחברה שלי מתאימה להיות מועמדת ל"מלכת המים", הכריזו הבחור בגאווה.

מבט אחרון נועץ קהל הבוחרים ב"18" הסתיימו הראיונות האישיים והן צעדו שוב כולן על המסלול, כדי שהקהל יחליט סו

אקרובטיקה חנה דהאן, שנבחרה אחרייכן לנסיכת היס'התיכון, סיפרה למראיין שהיא עוסקת בריקוד באלט וגם באקרובטיקה. להפצרת המקהלה הדגימה כמה קיטעי אקרובטיקה. לתמונה זו קרא המנחה: המראה מעל לגשר.

נגינה כובשת טלי פרידמן הוזמנה על ידי המנחה שמואל שי, לנגן על אקורדיון.

אתלכבה

המלכה וסגניתה הראשונה
טלי פרידמן, נושאת כתר ושרי
ביט (תוצרת תכשיטי דני) ולבו
שה בשימלת ההכתרה, אשר הוכנה במיוחד עלי ידי סלון ריפילי, מחייכת אל מול המצלמות.
טלי נתקבלה עלי ידי הקהל בתשואות, קריאות הייד וקול פעמונים, שהובאו במיוחד לאירוע.

אבל החברה שלו, כך אמר, היא בייש-
נית. על כן הוא רוצה שמישהו ממארגני
התחרות יראה אותה ללא ידיעתה, ואם ימצא
שהיא באמת יפה וראוייה להיות מועמדת
— שישכנע אותה להשתתף בתחרות. נקבעה
פגישה ליד קופת הבריקה של תל-אביב,
בשעה 11 בבוקר. "יש לה פוני", אמר הח-
בר, לשם זיהוי.
בשעה היעודה ניגשו חייל ובחורה לקופת
הבריקה. לבחורה היה פוני, והיא היתה בעי-
לת נתונים טובים להשתתף בתחרות. שולה
תבור ניגשה אליה, הציגה את עצמה והציג-
עה לה להשתתף. "היא הסמיקה והתבלבלה",
זוכרת עתה שולה. אבל היא הסכימה. וכי
מי אינה אוהבת להשתכנע, שאכן יפה ונאה
היא?

★ ★ ★ הצבא הפרטי של טלי

במוצאי-שבת התכנסו כאלף אורי-
חיים על המידשאות המרהיבות של מלון
רמת אביב, כדי לחזות בתחרות על כתר
המלכה. לא רק לחזות, אלא לשפוט ולבחור.
מארגני הנשף, וחברת גולדסטאר, גולד-
סאן, שבחסותה הוא נערך, דאגו ליצירת
אווירה נעימה ועליזה.
18 המועמדות הסופיות המתנינו בחדר
מיוחד, שהפך לאולפן טלוויזיוני ליופי. הספ-
ריות של אנטה, והמאפרת אחלין טיפלו
בכל אחת מהן, הכינו אותן לקראת פגישתן
עם הויד'מעתלו הבוחר. כל ה-18 לבשו בגדי-
ים שהוכנו במיוחד עלי ידי בית-חרושת
אלטסקס.

המוקמות ליד השולחנות התמלאו. היה
זה בעיקר קהל צעיר ותוסס — וכבר ברגי-
עים הראשונים בלטה בתוכו קבוצה של
חיילים במדים. הם הגיעו במשאית צבאית,
התכוונו לחזור באותו לילה למחנה שלהם,
שם הם עוברים קורס של מדריכי-ספורט.
יחד איתם ישבו כמה צעירים לבושים אור-
חית. היו אלה טייסי מיראז' ואנשי צוה-
אחיר אחריהם, שבאו לראות את התחרות.

על המסלול

לקול תשואות ה-
קהל ולאור ה-
צעודות המועמדות —
מצלמות והמסרסות —

המועמדות. זה עתה
של כל מועמדת לחוד,
ת במי יבחר. בידיהן
נשאו סלי פרחים, והן הרעיפו את הפרחים על הקהל, שהתמוגג משמחה
והנאה. כעבור כמה זקות הוכרו על הפסקה בתוכנית, כדי לאפשר
לצופים לרשום את בחירתם על תפקיפיה. היו אלה רגעי-מתח למועמדות.

הכתרת המלכה

אורי אבנרי מניח על ראשה של טלי פרידמן את כתר המלכה, כשמימינה עומדות נסיכת ים-סוף רחל טרויטקס, נסיכת הים-התיכון חנה דהן ונסיכת ים-כינרת סמדר דרור. משמאל: הסגנית

(המשך מעמוד 17)

כל אנשי החבורה הזאת לא הסתירו את העובדה, שהם אוהרים של טלי פרידמן. מישו הגדיר אותם, בסוף התחרות: "צבאה הפרטי של המלכה".

★ ★ ★

טייטת נפלה בשבי

מי גיים את הצבא הרועש והצוהל הזה? חלק מהם, כמובן, הם ידידי החבר שלה. האחרים הם, בעצם, שבויים. שבויים של הקסם והאישיות של טלי.

דודתה של מלכת המים היא אחות ראשית בבית-החולים תל-השומר. כאשר

פרצה מלחמת-ששת-הימים היתה טלי תלמידת שישית, העולה לשביעית. היא החליטה כי את החופש שלה תבלה בבית-החולים, בהגשת עזרה ועידוד לפצועי ה-מלחמה. בין הפצועים היו גם כמה אנשי חיל-האוויר. כך הכירה טייסת קרבית שלימה, ולקחה אותה בשבי.

במוצאי-שבת היתה הטייסת בגן של רמת-אביב. "אם לא תיבחר", הכריזו, "נפציץ את הנשף!"

וכדי להרים את המוראל, פצחו מדי פעם בקריאות קצובות: "תשע! תשע!" שהוא המספר שענדה טלי על בגדיהם שלה, ב-מיצעד המועמדות.

הבחירה היתה קשה ביותר. כי זוהי עוב-

דה המעוררת שימחה: ההופעה החיצונית של הנערה הישראלית הולכת ומשתפרת. בתחרות זו היה מספר היפהפיות הי-עולמיות גדול לאין שיעור מזה שהיה מקובל בעבר. הן צעדו גבוהות, דקות, שזופות, חיוניות. הרגליים הארוכות, ה-הליכה הזקופה — היו שם לא רק מלכה אחת וחמש נסיכות, היה שם בית-מלוכה שלם.

★ ★ ★

כולן היו יפות

שיטת הבחירה היא דמוקרטית: כל משתתף בנשף רושם על פתקיבחר את מספר המועמדת שאותה הוא מעדיף. נבחרה

אברהם טולידאנו
הכוכב העולה

בחירות עצמן — שכולן תלו את עיניהן דווקא בכתר המלכה — קיבלו את הבחירה ברגשות מעורבים. אחדות חייכו מאושר, אחדות כבשו בגבורה את אכזבתן. ואילו בפינה שבה התרכזו צבאה הפרטי של המלכה טלי התרומם לפתע שולחן באוויר. עליו ישב — גבוך ומאושר — אבי קויש, החבר של טלי שהציע אותה לתחרות ו-אשר בתוך ליבו היה משוכנע כי טלי היא היפה מכולן.

★ ★ ★

"סליחה שניצחנו!"

מה מתכוננת המלכה לעשות עכשיו? האופק המיידי שלה צבוע בצבעי חאקי וירוק. חאקי: מפני שהיא עומדת להתגייס לצה"ל. ירוק: מפני שהיא רוצה להצטרף אל גרעין נח"ל.

כי למרות שהיא יכולה להיחשב ל-נערת-זוהר מושלמת, מן הסוג הכובש את עולם האופנה והבידור, מסמלת טלי את הטיפוס הצברי על כל החיוני והרציני שבו.

כך, למשל כאשר הודיעה על כוונתה להשתתף בתחרות, העיז לה אביה מאיר פרידמן, עוזר ראשי של נציגי המים ב-ישראל: "את באמת יכולה להיות מלכת המים. את כל היום במים — שוטפת כלים ורצפות".

כי טלי אינה בתי-תפנוקים. גם אמה עובדת (כשרטטת במשרד השיכון), וזה מטיל עליה עול בניהול הבית. היא דואגת לא רק ל-

אלכסנדרה ועוזר
הצמד

ועדת-קלפי בת שלושה חברים, מתוך הקהל עצמו — תמר לנצר, גננת מרמת-גן; ציון תמם, טכנאי מת-לאביב, וסמל יעקב שטרף-מן, מצה"ל — שחספסור את פתקי-הבחרה.

שמואל שי, שהינחה את הערב, ראיין כל מועמדת, כדי לאפשר לקהל לקבל מושג גם על אישיותה, השכלתה, כשרונותיה. ואז הוכרו על הפסקה, ופתקי הבחורים נאספו בתוך שלוש קלפיות ניידות. ועדת הקלפי ספרה את הקולות, חתמה על פרוטוקול הספירה, בשעה שבחוק הנעימו מיטב האמ-נים את הערב לבאי הנשף: שלישיית אדלר, הוירטואוזים של מפותחית-הפה; ה-כוכב-הזמר העולה אברהם טולידאנו; הצמד אלכסנדרה ועוזר, ותזמורתו של הפסנתרן אלי קניאל.

הגיע הרגע הגדול: הכתרת שש הזוכות. כל בחירה התקבלה במחאות-כפיים. ה-

תנו למלכה כבוד!

נציג חברת גולדסטאר-גולדסאן, מיכאל בר-נח, מניח את הכתר לראשה של הסגנית הראשונה שרה גורן. במקום הסימטה "תנו לגבר גולדסטאר" נתנו בערב זה כבוד לגברות הנבחרות.

כאן התערב התובע כברין שרטר, וביקש להביא את בגדי העד — שנשמרו כמוצגים, לפי הנהוג המקובל במשפטים כאלה. למרות שקאזים התנגד, קיבל השופט המחוזי מאכס קנת את הבקשה.

ואז אירעה ההפתעה: כשהביא המומחה המשטרתי, פקד ניסים תגר מהמחלקה לזיהוי פלילי את הארגז הקרטון ובו המוצגים, — פרצה שערורייה בלתי־רגילה באולם בית־המשפט.

כי תגר, שבא מן המטה הארצי של משטרת ישראל לבדוק את החפצים, ניגש לארגז שניצב מתחת לשולחן־השופט והודיע, בהפתעה, שעל הארגז חסרה חותמת השערה — ושבתוכו שורר אי־סדר. גם סימני־הזיהוי של המוצגים חסרים! אמר תגר.

„אני עצמי סימנתי אותם!“

מומחה או סטאזר? עתה אי־אפשר היה עוד לנהל כסדר את החקירה מסביב לפרטי־הזיהוי. על כן ביקש קאזים להוריד, שהמומחה אינו מומחה כל־כך.

הוא הוציא מתיקו פיסת־בד ובה חורים ובקעים שונים, אותם נקב בעצמו, בניסיון להעביר את תגר מעין מיבחן בזיהוי.

לזה התנגד התובע, שרטר, בתוקף. לעומת זאת ביקש שרטר הרוטן מן השופט המחוזי, כי תיערך חקירה לבירור מי פתח את הארגז.

השופט קנת קיבל את בקשת־התביעה.

(המשך מעמוד 14)

„למה? כי הליגה הערבית החליטה ש־אסדר להפיץ ספר בו מופיע השם, ישראלי! גוזרים, בעזרת מספריים, כל קטע בספר, בו מופיע שם זה...“

„לי יש הרושם שהאיש שהמציא שיטה זו או שהיה כסיל גמור או — שהיה סוכן ישראלי!“ מסכם אל־מונאג'יד.

נבואה עצמית? מסיק המדען הזועם: כל עוד שליטי ה„טרור הסוציאליסטי הערבי“ במצרים ובארצות־ערב אחרות — אין כל סיכוי לעימות מוצלח עם ישראל, הנחשבת, גם בעיניו, לאוייב מרכזי.

כל עוד לא יודעים הערבים שום דבר על ישראל והישראלים — אין בכלל מה לחשוב על פיתרון מסוג כלשהו.

מצבם של הערבים כיום, מבחינה תרבותית, מדעית, כלכלית, צבאית ומדינית — נית אינו מאפשר „מצב־של־לוחמה עם ה־אוייב הציוני“.

מסקנה הדומה, אגב, להפליא למסקנותיהם של חביב בורג'יבה מתוניסיה ושליטים הסעודים.

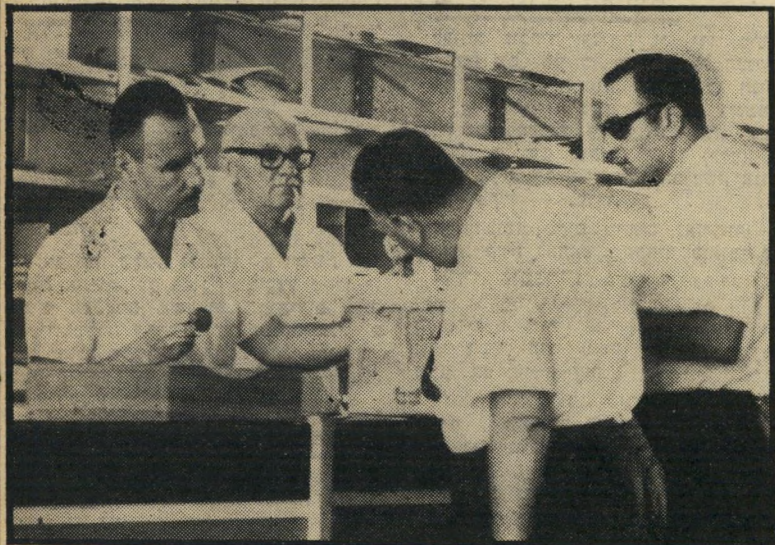
אשר הם גם, כפי הנראה, האנשים הרַ תומכים במדען הנון־קונפורמיסטי הערבי, שאינו חושש להרים את קולו ולהגיד את מה שהוא חושב — למרות שהוא מרמז, ביובש: „המישור הטרוריסטי־ערבי פועל בשיטות של רצח נגד עיתונים, עורכים ו־

הרגע המאושר: כשכתר המלכות לראשה זוכה שלי בתרועות הקהל ובשפע מתנות

שעון למלכה הוגש שעון על־ידי א־מ־ נון אריאל, נציג טיסו, כדי ל־ הוכיח את תכונות השעון, קפצה עדה ראובן לבריקה, ומראה שהשעון עמיד בפני מים.

מסרטה נציג חברת המצלמות **בל אנד האמל**, מנשה רון, מגיש למלכה שי מלכותי: „מס־ רטה חושבת“, דגם 440 של החברה.

החוקרים וארגז המוצגים של הנסיון לרצח מה זה מומחה?

או הפליט קאזים בכעס: „אבל איזה מין מומחה הוא תגר? הרי הוא אינו אובייקטיבי! הוא איש־משטרה ועושה סטאזי אצל התובע עצמו — במסגרת לימודי־המשפטים שלו.“

„ואני חשבתי שמומחה צריך להיות אדם אובייקטיבי!“

שאלות פתומות. בנימה זו נסתיימו הישיבה והמשפט נידחה למועד מאוחר יותר אבל מחוץ לאולם בית־המשפט עדיין לא נגמר הדיון. שמרעות פרוצדורות החלו לדרוך זו את זו, במיוזון ובמיסדרונות בית־המשפט. הועלו סברות מופרכות שפקיד עזר כלשהו פתח את הארגז, ואילו סברות בלתי־מבוססות אחרות דיברו על עורתם של חברי־הנאשם.

הצהיר בעיקבות הסערה דובר המשטרה פקד יעקב נאש: „פרקליט המחוז פנה אלינו אנוח וברוך בדיוק את הדרך שעשה ת־ארגז.“

„פקד תגר לא מצא את הארגז בצורה בה נשלח, ממעבדת־המשטרה. לשם נשלח הארגז ממשטרת־חולון, המטפלת בפרשה.“

„הארגז נפתח במעבדה, ולאחר בדיקת — נסגר שוב, והוטבעה עליו חותמת השועה. אחר־כך נדד הארגז בחזרה לחולון ומשם — הועבר לבית־המשפט המחוזי הופקד שם.“

„החקירה נמשכת.“

הגיב הסניגור קאזים: „אותי לא מעניין מי פתח את הארגז. מעניין אותי מאיזו לעומת זאת, שקצין אינו אובייקטיבי מכיון שהוא עושה סטאזי אצל התובע.“

כך שלגבי האשמות־האשמות־הנגד הללו יצטרך בית־המשפט לתת תשובות נוספות על התשובות שכל משפט חייב לתת, שע שנהיך גורלו של המואשם, לחיוב או ל־שלילה.

סופרים. ושיטות אלו עדיין לא מצאו את הקורבן האחרון.“

קשה מאוד לא להתייחס לדברים אלה כאל נבואה לגבי גורלו של עיתונאי, עורך וסופר ששמו צאלח־א־דין אל־מונאג'יד.

משפט

החבילה המיסתורית

מעל לכל, שומר בית־המשפט בישראל על האובייקטיביות שלו — המבוססת על מומי חים בלתי־תלויים ועל דיוק־הראיות. משום כך, קיים גם נוהג קפדני לשמור על מוצגים — לא רק בתנאי־ביטחון גמורים, אלא גם כשהם ארוזים בארגזי־קרטון החתומים ב־שערה ובחותמת בתי־המשפט.

השבוע התגלתה הפרה חמורה של ניהוג זה — ודווקא במשפט מן הסוג הרציני ביותר: במשפט נגד רפאל ל־ה־ר (24), בעל דוכן־לפלפל מבתיים, המואשם כאילו וניסה לרצוח את אלי בן־שמעון, לאחר שהשניים רבו.

במהלך המשפט הביא התובע, עוזרו הראשי של פרקליט המוחז, סברין שרטר, עד שאמור היה לאשר את גירסת התביעה. ע־התביעה עיקרי זה היה, כמובן, אלי בן־שמעון. הוא עלה לדוכן, נשבע — והודה שאינו זוכר פרטים, מאחר ואירעה לו בינתיים תאונת־דרכים.

מרקליטו של הנאשם, עורך־הדין חיים קאזים, התחיל בחקירה שתי וערב — וניסה להביא את בן־שמעון לגקודה בה יודה כי הקרעים בבגדיו והפציעות שנגרמו לגופו באו לו כתוצאה מנספלה, תוך־כריקטטה, על גור־חודים שהיתה במקום־ההתכתשות.

הפלגה נציג חברת האוניות גריק ליין, מרדכי קרן, מגיש למלכה כרטיס־ניסיעה להפלגת־סיור על סיפונה של אוניית־הפאר קמין אנה מאריה.

בגד=ים נציג חברת אלסטקס, ארנסט קליין, מגיש ל־ מלכה חבילת־שי, ובה בגדיים שהוכן בשביל לה. כל המועמדות הופיעו בבגדיים אלסטקס.

ממנה להתרגש עד כדי כך, ערב התחרות, שכאשר עלתה על המסלול קדחה בחום 39 מעלות.

למחרת בבוקר ניצב מול דלת ביתה זר פרחים ענקי, אשר רק בקושי ניתן היה לראות את הנער שנשא אותו. שלחו אותו מעריציה, בצירוף ההקדשה: „לכל אלה שמקנאים ומלעיונים, אפשר רק לצטט מה שדוש כתב: סליחה שניצחתי!“

עצמה, אלא גם לשתי אחיותיה הצעירות ממנה. נוסף לזאת מצאה את הזמן להתעמל ברצינות, ללמוד לנגן על אקורדיון, ו־ להשתוף כהלכה.

פרט המאפיין אותה מאין כמוהו: היא הבת היחידה שבחזרה ללמוד במגמה ה־ריאלית, בבית־הספר התיכון ברמת־השרון — אחת בין 20 תלמידים.

אלא שכל החברמניות הזאת לא מנעה

כוש לעצמו סירת-דיג מפוארת, בעלת מנוע דיזל. לשם רכישתה, לקח גם הלואה של 4000 לירות.

הוא התחיל לעבוד בסירתו החדשה — אך לא לזמן רב. בשני באוגוסט 1967 נמ' לטו שלנשה מתושבי-עכו הערביים, אל לבים. כתותם: להגיע ללבנון. למטרה זו גנבו את הסירה הטובה ביותר והחזיקה ביותר שבמזוהדייגים של העיר העתיקה. סירתו של משה קורקוס.

בינתיים לא קיבלו את שלושת הבורחים בלבנון. הם המשיכו את דרכם, הגיעו ל נמל לטקיה שבסוריה. שם התרימו שילטון נות'חיל-הים הסורי את הסירה, עצרו את השלושה, דיברו אל ליבם להצטרף לאנ-פתח. וכך אירע שכעבור חודשים אחדים חזר רו השלושה, אל מעבר לגבול, נתפסו בידי פאטרול ישראלי, ונכלאו. עתה הם ממתנים לדינם, כמסתגנים שחדרו לישראל עם נשק. **"לא במלחמה!"** כשנודע הדבר ל משה קורקוס, הוא שמח. לא משום שהוא בעל טבע נקמן, אלא משום שסבר, כי יוכל לקבל, סוף-סוף, פיצוי-מלחמה, על אובדן

פיטר פריי
סיגנון לא נראה

סירתו — בהתאם לסכומים המשתלמים מ קרן פיצויים ומס'רכוש.

להפתעתו, נתקל בקיר אטום: "אי-אפשר לשלם לך", נאמר לו, "אלא אם כן תוכיח שהסירה נלקחה כחלק ממעשה-איבה". כדי להוכיח זאת, הוסבר לקורקוס, כי עליו לקבל אישור מתאים מן המשטרה, אך לא הדייג, ולא פרקליטו, עורך-הדין כספי, לא הצליחו לקבל את האישור המיוחל.

גניבה אינה בהכרח פעולת-איבה, נאמר להם. "אומנם השלושה יועמדו לדין על הסתגנות — אבל לא ברור אם היו אויבים שעה שנמלטו מן הארץ".

בלית-ברירה, נאלץ משה להיכנס לחובות נוספים, לעבוד כשכיר בסירת-מירון השייכת לקרוב-משפחה.

"יבוא יום ואולי אוכה למה שמקבלים בני ישובי-הספר", הוא נאנח, "אבל כנראה שגורלו של דיג הוא — לסבול".

דת איך נולדת תפילה?

איך נולדו שיר השירים וזהל הבלים, הכל הכל לקהלת? איך נולדו התפילות, בזמן שהדת היהודית היתה דבר חי ולא אמצעי פוליטי של מימסד-רביניים?

על כך מעידה ידיעה קטנה שפורסמה ה שבוע: הרבנית הרפורמית-צברית אילנה זגר התכוננה לקרוא ליד הכולל המעריב תפילה הלכותה מן המקמה הבינונית למדי — של חיים חפר, הצנחנים בוכים.

חשופת זרועות ורגל. אילנה, צעירה ילידת-הארץ ממוצא רוסי, שהוריה היו חילוניים וסבה רב, נישאה לרב רפורמי יהודי-אמריקאי, שיכנעה אותו להשתקע בארץ. כאן היא ממזגת הופעה חופשית של צב רית חשופת-זרועות ויפת-כרכיים עם תפילת לה בציבור — הרפורמי ועם דיעות דתיות-מתקדמות.

על אף כנותה להתפלל בנוסח-חפר, היא אינה מצטערת שהעלייה הרפורמית לכותל המערבי, נשים וגברים יחד, לא התקיימה לבסוף. "צריך לשמור על שלום-בית", היא מסבירה בפשטות. וביתניים היא ממשכה לחיות, כמו שהיא מסבירה, "כאדם דתי — ומודרני".

עתונות החזית השנייה

בעוד שפיטר פריי לוחם בחזית אהול נגד המפגנים נגדו, הוא שקוע במאבק גם בחזית שנייה: העיתונות.

נושא המאבק: זכותו של אדם להשיב במכתב-למערכת על ביקורת הנמתחת עליו בעיתון.

שלוש פעמים, "בוז!" לפני שלושה חודשים הותקף פריי על-ידי מבקרת הארץ הגיגית הדת בושט. היה זה אחרי שפריי התקין במסיבת-עיתונאים את ה"פרברסיות" בתיאטרון. בושט כמו רבים אחרים, מתחה על-כך ביקורת עוקצנית.

פריי לא התעצל, שיגר מכתב לא-פחות עוקצני למערכת הארץ. כתב הבמאי המ' זוקן: "דבריה של הגב' בושט נכתבו... בלא שהגב' בושט תהיה נוכחת שם. הדבר אינו מפתיע, לאור העובדה שמאמריה של הגב' בושט, בנושאי-תיאטרון ועל הצגות תיאטרון, יוצרים ממילא את הרושם שהיא אינה נוכחת במקום ואין היא רואה את אשר היא רואה וסומעת". חוץ מזה מינה פריי את בושט ל"יושבת-ראש מתנדבת של תנועת הפרברים בתיאטרון".

מכתב זה לא פורסם. לאחר-מכן אירעה התקרית השנייה, כא שר צעק פריי "בוז!" בהצגת הקאמרי. שוב הותקף בחריפות על-ידי בושט, ושוב ערך התקפה נגדית באמצעות מכתב-למערכת. כתב פריי: "בוז לגב' בושט! שלוש פעמי-מיס, כמו בקאמרי, ופעם נוספת בשבילה — שיהיה לה לבריאות!".

גם מכתב זה לא פורסם. **עניין של סיגנון.** זה הרגיו את פריי מאוד. הוא שלח את העתקי-מכתביו לעיתונים אחרים, אך גם אלה לא פירסמו

הדס בושט
שיהיה לה לבריאות

אותם, התנצלו באדיבות שאין זה נהוג בי ישראל שיתון אחד יפרסם מכתבים-למערכת המכתובים נגד עיתון אחר.

כמוצא אחרון, הגיש פריי תלונה רשמית ל"מועצת העיתונות בישראל". הוא התלונן נגד הארץ, על שלא פירסם את מכתביו.

השבוע ענתה מזכירות מועצת-העיתונות: "אנו מתכבדים בזה להביא לידעתך, כי לפי כללי מועצת העיתונות — אצלנו וגם באני גליה — אי-אפשר לחייב עיתון לפרסם מכתבים למערכת, אם אין רצונו בכך".

הוסיפה המועצה: "לשאולנו ענו לנו מ מערכת הארץ, כי הנימוק לא-יפריסם מיכ תבין היה שטיגנונס לא נראה בעיניהם".

עכו מפרש נעלם באופק

משה קורקוס הוא דיג. הוא חי מן הים, מזה 10 שנים. הוא חי בעכו, עיר-הדיג, והמזלות מספקות לו את פרנסתו, בין אם בצורת דגה, בין אם בגילוי תוחת עתיק — דבר שהיה שותף לו, לא-מכבר.

אבל וייגים אינם רק דמויות רומאנטיות. לדייגים יש כל-יציבות, כמו לחקלאים. אך הדייגים אינם, תמיד, מאוגנים בקואופרטיבים או בקיבוצים. על כן, כשנגרם להם נזק-מלחמה — לא תמיד דואגים לחקלאי הים כמו לדייגי-הקרקק.

נגבים בלילה. בשנת 1967 הצליח משה לצבור סוף-סוף, 12 אלף לירות, לר-

מוסרית יש לו לעמוד מנגד, ולא להטיל קורבן של דמים של כסף — על הממשלה ועל הקואופרטיבים, לטובת אותם החיילים? היום דובר שרי-התחבורה על "השטחים המשוחזרים". לזמה לי שהוא השר היחיד בממשלה, פרט לשרים בלי תיקים, המשתמש במונה "שטחים משוחזרים". השטחים ה"משוחזרים" שוחזרו — על-ידי החיילים — ר חיילים אלה עומדים בי רגע זה על הכבישים ו מחכים לטרמפ.

כמה חברי-כנסת מת עניינים בתחבורה? ב שעה 7.45 בערב נכחו באולם מלבד היו"ר (סר) דינס), הנואם (ורדינגר), השר כרמל ואני, בדיוק שישה חברי-כנסת:

רשימת הנוכחים: מעי 2 — מתוך 58 (ביטון, הקטין). גחל — 1 מ' תוך 23 (יוסף תמיר). מפרז — 1 מתוך 11 (זוארק). מפ"ם, אגו"י, ל"ע, רק"ח — 0. המר כו החופשי — 1 מתוך 3 (טיאר). מיקונים חיכה לתורו לנאום אחר.

פיקוח על הבנקים

לעומת נוכחות עצומה זו, ירד מיספר הנוכחים יום לפני כן, בחיכוך על הבנקים, לא רב. בשעה 8.10 נכחו מלבד הנואם (הררי), היו"ר (הקטין), סגן-השר וינגסטיין ואני רק הח"כים זוארק (מפ"ם), שטרן (גחל), שפיטוב (מפ"ם) וגולן (ל"ע). כל סיעות מע"י, רק"ח, המרכז החופשי, אגו"י, פא"י ומק"י — נעדרו.

אין הכנסת נקום מתאים לאירוניה, אך לעיתים קשה להתאפק. פתחתי בנאומי כך: **אורי אבנרי:** אינני יודע אם לפי הנוהל הקיים בכנסת אני צריך לברך את חברי-הכנסת יוהר הררי על נאום-הבכורה שלו בתור חבר סיעת העבודה. על כל פנים, אני עושה זאת.

לגבי הנושא עצמו, שירטטנו שיטה חדשה לגמרי לפיקוח על הבנקים. גם בנושא זה, כמו בכל נושא אחר, השתדלנו לייצג את המודרניזציה של החברה, להציע שיטות חדשות, לעומת הנושאים האחרים, המבקשים רק שלים טלאים על שיטות קיימות.

עיקר הצעתנו: לחייב את כל הבנקים לנהל את עסקיהם על פי שיטה אחידה, תוך שיר מוש במחשבים אלקטרוניים — ולהעביר את סירטי המחשבים באופן יומי לבנק ישראל. כדי שיהיה פיקוח יומי-אוטומטי. כך יימנעו, על-לחבא, שעוריות כמו בנק פריסטונג, שמקורן באי-היעילות ובאיחור העצום של פיקוח הבנק הממלכתי.

הפיקוח על המזון

בסיכום החיכוך על טיב המזון, הגשנו הצעת-החלטה. היא נדחתה פה אחד, כשרק אני מצביע בעדה. במקומה נתקבלה החלטה באותו כיוון, אך הרבה יותר מתונה. לה הסכימו כל הסיעות (וזולת רק"ח). הצענו: (1) הכנסת מטילה על הממשלה להגיש לאישור הכנסת, תוך שלושה חודשים מהיום, הצעת-חוק לפיקוח על טיב המזון ואיכותו. (2) חוק זה יורה בין היתר: (א) על הקמת רשות מזון מרכזית, אשר תפעל במסגרת משרד-הבריאות, ותקבע סטנדרטים גבוהים לכל סוג של מזון. (ב) על הענשת כל יצרן המייצר מזון מתחת לרמה שתקבע על-ידי רשות-המזון המרכזית, והענשת כל יצרן המרמה את היצור בפירסומים כוזבים על טיב המזון המיוצר על ידו.

(ג) על חובת ציון טיב המוצר והרכב חומריו על גבי אריזתו, וענישת כל יצרן שמוצרו אינו מכיל את החומרים המצויינים. שאלות חדשות שהגשנו השבוע נגעו, בין השאר, לנושאים הבאים: שאלתה ראשו נה לשלשלתה על תוכניותיו; ההשערות החדשות לגבי טביעת הצוללות; ביאפרה; ענייני אסיר משכס; פרשת ביתה של משפחה ערבית בשטח-ההפקה בירושלים; פרשת הכאת האשה על-ידי שוטר ברחוב דינגוף; הפיקוח על מכשירי הטלביזיה; הפסדי חברת אלדא; הצהרות מחמוד ריאר.

(המשך מעמוד 13)

אות, כאשר אישר השבוע, בנאום-הסיכום לחיכוך על משרדו, כי סיעתנו נשארה הסיעה היחידה בכל הכנסת הדוגלת בשורות-בריאות ממלכתי לאלתר).

שאלתה 4452: מה היו הנימוקים ש הניעו את נציגי הממשלה לתמוך במועמדותו

כבוד כן, טרמפ לא

של מר יעקב חושי כמנכ"ל חברת-החשמל שרי-הפיתוח קול: מר יעקב חושי הינו אחד מוותיקי העובדים הבכירים של חברת-החשמל. בשנים האחרונות היה ממ לא-מקום המנהל הכללי.

אורי אבנרי (שאלה נוספת): האם כבוד השר בטוח שסטי-המספחה של מר חושי לא השפיע על מינויו?

השר קול: לא. שטי-המספחה לא השפיע על המינוי.

לשאלתה שלנו, ולשורת שאלות של סיעות אחרות, על הצורך במיבצע מידי ל יישוב הפליטים בשטחים המוחזקים, ענה ראש-הממשלה עצמו בהתחמקות בולטת. גם שום שאלה נוספת לא הוזה אותו מעמדתו, שמשמעותה היתה: לא נעשה ולא יעשה כלום בעניין גורלי זה.

שוב ושוב: טרמפים לחיילים

את נאומנו על פעולות משרד-התחבורה ניצלנו לכמה נושאים. היינו הסיעה היחידה שהתייצבה לימין הימאים בעניין אבוקאדו קור (ראו מיסגרת). בעוד שכמעט כל הנואמים הסיתו נגד הנהגים ודרשו החמרת עונשים, מתחנו ביקורת חריפה על שיטת-הנקודות (ראו מיסגרת). גם זו דוגמה של "הגלגל הקטן": כשהכריז השר על השיטה, היתה סיעתנו היחידה שהתנגדה לכך מיד ובפירוש. השבוע הצטרפו אלינו שני ח"כים של מפ" לגנת העבודה. התוצאה הראשונה: משרד התחבורה נתפס להודיע כי הנהיג לברלי נציג בשיטה, צימצם בהרבה את שלילת ה רישיונות. את סוף נאומנו הקדשנו לנושא שהפך כימעט הסימן-ההיכר של סיעתנו: בעיית הסעת החיילים.

אורי אבנרי: ברגע זה — ברגע זה ממש — עומדים מאות רבות של חיילים וחילות בשולי הכבישים ברחבי הארץ, מופפים בידים ומתחננים לטרמפ.

כמה זמן עוד תימשך שעוריה וזו כמה זמן עוד תעמוד הכנסת מנגד?

לא די בפניה אל מצפוננו של הנהג — מיבצע שאנחנו עוסקים בו, בתנועתנו ובי עתוננו, ללא לאות, מזה שנתיים.

הפתרון האמיתי הוא במסכותו של שר התחבורה: מתן הוראה לקואופרטיבים להסיע חילים כל חייל במדים, בכל האוטובוסים.

זה כרוך בהוצאה של כשני מיליון לירות כסום אפסי ממש בתקציב המדינה, וסכום אפסי גם בהשוואה לסכומים המתגלגלים על השולחן כאשר מתמקת השר עם הקואופרטיבים על טרפיים וסובסידיות.

תמתי שעלי לבוא בענין זה בתביעות אל השר הזה דווקא. לא פעם אני תמה על הפער העצום בין הפולחן המופשט של הערצת צה"ל, ובין היחס לחיילי צה"ל שהם בשר ודם. המכוניות הנושאות בצורה דאדונתית תותית של "כל הכבוד לצה"ל" רק לעיתים רחוקות נן נושאות גם את תחוית היתור-מעשי: "תן טרמפ לחילי". לעיתים קרובות-מדי נותני הכבוד, שאינו כרוך בי טיחה, אינם נותני-טרמפ.

שר-התחבורה ידוע בממשלה כראשון ה נציג, הנץ מספר ו. הוא דיגל במדיניות אשר — אילו נתקבלה — היתה מטילה על חיילי צה"ל קורבנות דם. איזו זכות

לוי אשכול

הם אורבים לבית

- 45% היה זה שכן.
- 11% מיקרים — חבר המשפחה.
- 15% מיקרים — קרוב משפחה.
- 38% מיקרים — בעל עסק בשכונה.

★ ★ ★

אם כבר קיימת היכרות כלשהי — באיזה מידה היה צורך להשתמש בכוח?
אומר מחבר המחקר: "טבעי הדבר לקשור עבירות אונס בשימוש בכוח. בפדופיליה אין הדבר כך. הקרבות הם קטניות ושימוש בכוח אינו הכרחי כדי להכניע... אנו מניחים שבשלב המיפגש הראשוני ינסה העבריין לשכנע את הקרבן באמצעים שונים, ולא דווקא בכוח. הוא ינסה לפתות, או לכל היותר ללחוץ עליידי איום. רק לגבי קטניות מבוגרות יותר, או כשהקרבן מתנגד, יהיה שימוש מסוים בכוח. במידה שהקרבן מתנגד תוך כדי ביצוע העבירה, יש להגיה שכדי לסיימה במהירות — יבוא שימוש בכוח. כדי למנוע מסירה מיידית להורים ו- למשטרה, ובעיקר כשהעבריין מוכר לקרבן, יש אפשרות שישתמש בכוח לאחר ביצוע העבירה."

מתוך תיקי המשטרה הסתבר שיש ארבע קטגוריות של גישה:

- **פיתויים** — הבטחת כסף, ממתיק או מתנות; הצעה לנסיעה במכונית או בילוי.
- **בקשת עזרה** — העבריין מבקש מהקרבן עזרה בחיפוש כתובת, חפץ וכיו.

הריון נשותיהם, קשיים בחייהם שלם עם בנות זוגם, או היכנותם לגירוי ופיתוי חד-פעמי.

● בני עדות המזרח מהווים כ-73% מתוך 330 הקרבנות, וכ-70% מתוך ה-עבריינים שנתפסו. לעומת זאת 18% מבין הקרבנות ר' 20% מבין העבריינים ש נתפסו הם בני עדות אשכנזיות.

43.5% מעבירות המין נגד קטניות בוצעו על-ידי צעירים בני 29-10. בני גיל הביניים (45-30) נוטים פחות לסוג זה של פשע: 22.6% ליתר דיוק, ואילו בגיל המבוגר יותר (45 ומעלה) שוב עולה הנטייה לפשע זה: 44.1%.

● עבריינים אלה הם רווקים (49.2%), נשואים (42.1%), גרושים (7%) וגם אלמנים (1.7%).

● החלוקה המקצועית: 6.1% הם בעלי מקצוע חופשי; 14.5% סוחרים, בעלי מכולת או רוכלים; 20.6% עובדי שירותים; 29% פועלים מקצועיים; 29.8% פועלים בלתי מקצועיים.

● האם הם עבריינים מועדים? ל-83.2% אין עבירות קודמות או אין חומר בתיק המשטרה. 3.2% הם בעלי רקע פלילי של עבירות לא-מיניות. 8.7% הם בעלי רקע פלילי של עבירות מין, ואילו 4.9% הם בעלי רקע פלילי מעורב — של עבירות מין ואחרות.

"ילדה את רוצה סוכריה?"

האם האחריות היא כולה של הגבר? עבריון — או שגם הקרבן שלו אשמה ב- מידה כלשהי? האם הילדה האומללה שיתסה פעולה — ביועץ או שלא ביועץ — עם הגבר? האם יכולה להיות משיכה של היל- דה אל הגבר, כשם שהגבר נמשך אליה?

משיב על כך הור"ח: "ילדים בגיל 5-7 יוצאים יום-יום לגן או לבית-הספר, והיכרו- תם עם אנשים מחוץ לחוג משפחתם מרגילה אותם למגע ולהתקשרות עם אנשים זרים". אגב: במיקרים רבים, האנשים הזרים ה- אלה הם — מורים.

האיש שערך את המחקר

ד"ר אמיר

בשנת 1965 נפתחו 330 תיקים מיוחדים במשטרת- ישראל, שמייד הוכנסו לתיקיה נפרדת. היו אלה תיקים של עבירות-מין נגד קטנים. התיקיה הסודית נפתחה בפני איש האוניברסיטה העברית, ד"ר מנחם אמיר, ובפני תלמידיו, במסגרת לימודיהם לקבלת תעודות-גמר כבוגרי בית-הספר לשירות סוציאלי. עבודת- המחקר שלהם, שהחלה לפני שלוש שנים, הסתיימה רק עתה, ובשובו הבא יתפרסם סיכומה. לא רק החוקרים האקדמאיים היו מעוניינים לנתח את סודות התיקים שלהם, גם משרד-החינוך והמשטרה רצו לדעת מה הופך אדם לתוקף קטניות, מה הוא, "שדה הצייד" המקובל, והאם ניתן למנוע פשעים מסוג זה. כתב, "העולם הזה" שמע דו"ח ראשון על המחקר שעה שהיה נוכח ב- סימפוזיון, בו הירצה ד"ר אמיר. בעמוד זה מתפרסמת תמצית מחקר זה.

אפשר להתחיל בנקודה אקטואלית: זה עתה החל החופש הגדול של בתי- הספר וגני-הילדים — האם תגדל בכך ה- סכנה לילדות הקטנות? האם יתרבו המיק- רים בהם ייטפל גבר אל בת 6 או 10 — ויבצע בה את זממו?

ד"ר אמיר וחוקריו מספקים תשובה חותכת: כן! מתוך 330 המיקרים שנבדקו, בוצעו 126 פשעים-מין נגד ילדות בחודשים יוני-יולי- אוגוסט. גם חודשי האביב מארס-אפריל- מאי הצטיינו במספר גבוה של מיקרים כאלה: 107 בסך הכל. ואילו בחודש נובמבר לא הוגשה אף תלונה אחת, ובדצמבר רק שבע.

"בדיקה נוספת", קובע הדו"ח, "גילתה שמרבית האירועים בקיץ ובאביב קרו דווקא במעדי החופשות בבתי-הספר". ועוד פרט, שהחוקרים טרחו לאסוף: מרבית המיקרים התרחשו בשעות אחרי- הצהריים והערב, לאחר שעות הלימודים. שעות השיא, בהן בוצעו 48.2% מהמיקרים, הן משש בערב עד הצות. אלה הן השעות — וזהו הזמן שהורים חייבים להשגיח על ילדותיהם הקטנות, ו- להזהיר אותן מפני הגברים האורבים להן.

הפרשע אורב בבית...

ריכזן אורבים פושעי-המין הללו? התמונה המצטיירת בדמיון, כאשר חושבים על סוג זה של פשע, היא של גבר המשוטט ברחובות או אורב מאחורי עצים בגנים ציבוריים, לילדה התמימה שתופיע, ואז הוא מחיך אליה ושואל: "ילדה, את רוצה סוכריה?"

באיו מידה מתאימה תמונה זו למציאות? חוקריו של ד"ר אמיר חילקו את מקום- המיפגש, בו נפגש העבריין עם הקרבן שלו לראשונה, למספר סוגים: גנים, רחובות, ביתו של העבריין, ביתה של הקרבן, חצר, סרודור.

כי מקום הפגישה הראשונה קובע את הצורה שבה ימשיך העבריין את זממו. שכן תנאי המקום והפגישה קובעים את הערכת העבריין לגבי הסיכונים והסיכויים לביצוע הפשע. עליו להחליט אם לבצע את זממו במקום הפגישה או במקום אחר; אם להמשיך ולפתות את הקרבן או להשתמש באמצע-יחלץ אחרים.

אם כן — היכן פוגשים עברייני-המין את הילדות הקטנות?

67% מן הקרבנות פגשו את העבריינים ברחוב. מתוך מספר זה — 33% פגשו אותם בדרך מבית-הספר. מתוך המיקרים שנפגשו במקום סגור 41% נפגשו בביתן של הילדות עצמן, ואילו 46% פגשו את העבריין בביתו הוא או נתפתו לבוא אליו. מסכם המחקר: "נראה שהדימוי של ה-

ועליידי כך מוליך את הקרבן למקום ביצוע הפשע.

● **איומים מיזדללים** — העבריין מאיים על הקרבן בתנועות ובמילים או בחפץ כלשהו, שיפגע בקרבן.

● **איומים בכוח** — ניתוח התיקים מר- אה, שב-26.3% מן המיקרים אומנם היה שימוש בכוח פיזי של ממש. ככל שה- עבריין הוא מבוגר — נטה להשתמש ב- פיתוי, אם נימנה על גיל-הביניים נטה להשתמש בתכסיס של בקשת עזרה, ואילו הצעירים יותר — השתמשו בכוח.

לא עבריון מועד...

כאן המקום לשאול: מי הם ה- עבריינים האלה? בני כמה הם? האם הם עבריינים מועדים? מה מקצועם? לאיזה שכבה חברתית הם שייכים? האם יש הבדל בין העדות?

המחקר מספק תשובות מקיפות לכל ה- שאלות הללו.

● **עברייני-המין נגד קטניות משתייכים ברובם למעמדות הנמוכים.** רובם בעלי רקע של משפחות מעורערות, והפרעה ביחסים עם האם. לרובם היסטוריה ארוכה של אלכוהוליזם, ורמה שכלית והשגים חינוכיים דלים. חלק גדול של העבריינים הם "ירי- קים", וההפרעות שנגרמו להם בגלל גילם המבוגר הם שגרמו לעבירה. קבוצה קטנה מראה היסטוריה של מופעות וחוסר הסתג- לות מינית, עם עבר פלילי של עבירות מין. קיימת קבוצה של עבריינים מיקריים, שעבריינותם נובעת מתנאים מיוחדים כגון

* פדופיליה — צירוף של שתי מילים יווניות: פדיה (ילד); פיליה (אהבה). זהו המונח המדעי שבו מכנים את הנבזים ה- מקיימים מגע מיני עם קטנים.

עבריון האורב בפיתת הרחוב לקרבנו הוא רק בחלקו נכון.

דימוי זה מתייחס בעיקר לילדות המבוג- רות יותר. ככל שהילדה קטנה יותר, אורב לה הפושע — בבית הוריה!

כך היה ב-80% מן המיקרים בהם היתה הילדה-הקרבן בת ארבע שנים או פחות. בקבוצת-הגיל חמש עד תשע שנים, 27% פגשו את העבריין במקום סגור — 44% מכלל זה בבית הוריה.

★ ★ ★

פרט מעניין אחר: קרוב למחצית המיקרים קרו באזור בו גרו גם ה- עבריון וגם הקרבן. דבר המחזק את הקביעה, כי חלק גדול מאד מן העבריינים נטפלים לילדות שהם מכירים.

פרט מעניין לא פחות: 81% מן ה- מיקרים בהם פגש העבריין את קרבנו בחוץ (ברחוב או במיגרש-מישחקים), הסכימה ה- ילדה ללכת איתו לביתו — ושם ביצע בה את זממו.

אבל מסתבר, ששליש מכלל העבירות הללו נעשו במקום פתוח. כלומר: מקומות ציבוריים הפכו לשדה-הפקר, ואין לעבריין- המין חשש להיתפש בידי שוטל, שומר עירוני או סתם אורחים.

הוא לא זר...

ובדורות אלה יש בהן כדי לערער לפחות דיעה-קדומה אחת: שעבריון- המין הוא גבר זר. המחקר מוכיח שאין זה כך, ואף קובע את מידת-ההיכרות או הקירבה בין הקרבן לבין העבריין:

- ב-138 מיקרים הגבר היה זר.
- ב-20 מיקרים היה קיים "ידע כללי".
- במיקרה אחד, כבר נזכרה פגישה אחת לפני כן בין הפושע לבין קרבנו.

מה הוא ערשה לה...

ב"תשוקתו להיות נאהב, שוכח הקר- בן את כללי ההירות של, כבדהו וחש- דהו". המיקרים שמגלה המשטרה הם בדרך- כלל אותם מיקרים בהם לא הצליח המבוגר לרכוש את לב קרבנו, כי לא ידע ליצור איתו קשר או שהתנהג בנסות ועורר בכך פחד והתנגדות.

וזה העובדה המרכזית בנושא זה: מיספר גדול של ילדות, הנופלות קרבן לפיתוי, אינן מוסרות כלל על כך לאיש — כנראה מתוך משיכה אל הגבר שפיתה אותן.

מסכם המחקר בנקודה זו: "עבריון המאיים או המשתמש בכוח, יכול להביא את הקרבן לידי שיתוק פתוח, וכך להכניעה. אך עבריון המנסה לפתות את קרבנו הצעיר בממתקים, משיג בדרך-כלל כניעה הנובעת מסקרנות או מתוך תגובה איטית מהולה בפחד."

מן המחקרים השונים, קובע המחקר ה- זה, "אנו למדים כי הפעילויות של מיניות של הפדופילים דומות לאלה של מיניות שמיני בין ילדים בגיל החביון או בסרוס-ההתבגרות. הפדופיליה היא, בדרך כלל, פעילות מינית בלתי מבוגרת; מגע מיני ממש הוא נדיר ומבוצע, בעיקר, עם קרבנות מבוגרות יותר, בנות 13-15."

באופן מעשי, התלוננו 330 הילדות על: 89 מיקרי גיפופים, 25 מיקרי חשיפה מצד הגבר, 4 מיקרי הצצה, 44 מיקרי מגע מיני חיצוני, 19 מיקרי אונס ממש, 23 מיקרים של מגע מיני "בצורות אחרות".

ההשפעה על הקרבנות: "במידים שלנו התנסו כ-26% מבין הקרבנות באלימות, וכשששה אחוז נתנסו במגע מיני ממש, כלומר אונס. יש מקום להניח שבמיקרים אלה נגרם, בנוסף על הנזק הגופני, גם נזק נפשי שאינו ניתן לבדיקה אלא על-ידי מעקב שיטתי."

אך ברוב המיקרים, יכולה הילדה להינצל מתוצאות חמורות וקבועות. הדבר תלוי במשפחתה, ובאחירה שבה היא חיה. בכוחן של הכנה והאבה לרפא את הפצע שהשאיר בנפשו אותו מושע שארב לה בפיתת-הרחוב או ניצל את תמימותה בהעדר הוריה.

התאבדותו של היהלומן

מדרכי טייג חשפה את העולם התחתון

שמאחורי ענף היהלומים והכספים בארץ

בענף היהלומים. הוא התחיל את דרכו כ- פועל-יהלומים פשוט, שהפך אחר מספר שנים למתווך-יהלומים. והו מיקצוץ שולי ב- ענף היהלומים, שאינו נושא עימו רווחים גדולים. כדי להרוויח ממש, צריך להיות סוחר-יהלומים וחבר-בורסה. טייג החליט להיות כזה — והצלח.

הוא ניכנס לשותפות עם סוחר-יהלומים אחר, בצלאל דייגי. השניים לא עשו את-ה- שותפות לבד. הם הכניסו לעסק אשה בשם רחל לוי, בלונדית מטופחת, נשואה ואם ל- ילד, שעבדה קודם לכן כמזכירתו של סוחר-יהלומים אחר — יחזקאל ("הבוחש") גולדמן.

רחל לוי היתה פילגשו של טייג. היא עוד רה לו ליהפך לסוחר-יהלומים מצליח בדרך פשוטה: רחל סייעה למדרכי להשיג כסף, יהלומים וסודות מסחריים של יהלומנים אחרים — עימם ניהל טייג קשרים מסחריים. אולם כעבור שנה נפרדה החבילה. דייגי פירק את השותפות עם טייג ועם רחל לוי.

ב יום החמישי האחרון, בשעה 11.30 בלילה, עלה היהלומן מדרכי ("מוטקה") טייג על גג-בית, בן ארבע ה' קומות, שברחוב רש"י 52 בתל-אביב. ב' מרפסת שמתחתיו, נשט קבוצה של מכריו, עימם שיתק עד לאותו רגע בקלפים. טייג, אחת הדמויות המוכרות בבורסה-היהלומים של תל-אביב, קפץ מגג-בית למטה.

גופתו המרוסקת נמצאה בחצר הבית, כש- היא מפותחת. הוא מת עוד לפני שהגיע ל- קרקע, אחרי שנתקל בחושי-החשמל.

התאבדותו של מוטקה טייג סימנה פרשת- חיים טראגית של אדם, שבגלל חולשותיו האנושיות הסתבך בעולם הזהיר והאכזרי של ענף-היהלומים והכספים בארץ. יחד עם זאת, היא פתחה פתח אל הריקבון והשחיתות של העולם התחתון הפיננסי, החוסה בצילו של עולם המיליונרים הישראלי.

היא העמידה באור חדש את פרשתו של איש-העסקים הישראלי מאיר (מרסל) סימון,

זינוק קלפים סחינות

רחל חזרה למקום-עבודתה הקודם; ואילו טייג ניכנס לשותפות עם היהלומן אליעזר ליבלינג, איש-מיקצוץ הגון, שהקים עם טייג את החברה 'יהלומי 20'.

★ ★ ★

משך שנתיים וחצי של עבודתו המשותפת עם ליבלינג, עשה טייג חייל בעסקיו, הרוויח סכומים-כספים נכבדים. אולם גם שותפות זו התפרקה כשעמדה על סף פשיטת-רגל, שנימנעה ברגע האחרון. ליבלינג טען אז שבעוד הוא עצמו קיבל רק משכורת מהשותפות, בינו טייג את כספי-השותפות בכל מיני עסקים.

כאן ניכנס לתמונה מאיר סימון, היכרו- תו של טייג עם סימון היא שגררה אותו למעגל הסגור שהסתיים בהתאבדותו. סי- מון היה, באותם הימים, אחד הבנקאים הבילייר-שמיים, בעולם התחתון של הכסף פים בישראל. הוא היה מעורב בעשרות עסקים כמו: פרשת סומריה, חברת סר- טים, תברה לקניית תעודות הפיננסי של העולם ומילואה-ביטחון, רכישת תביעות-פיצויים מגרמניה (שהתגלו אחר-כך כמוזיפים), גיל- גול שטרות, והקמת עסקי-מלונאות מפוארים. סימון נחשב לגאון הפיננסי של העולם התחתון של הכספים. היה לו חוש-ריח מיוחד, באמצעותו ידע להתלבש על אנשים תמימים ופשוטים, שהתעשרו לפתע ולא יד- עו מה לעשות בכספיהם.

כך השתלט סימון על יעקב מייבר, בנה של אחת המשפחות המכובדות בצפת. במשך

שהואשם כי זייף שטר-ערכות בנקאי בסכום של חצי מיליון ל"י, נעצר עלידי האינטרפול באיטליה וממתין שם להסגרתו לישראל.

אלה הם גילויים בילעדיים של חקירה מיוחדת, אותה ערכו כתבי העולם הזה, ה- מגלים לראשונה כיצד הצליח מאיר סימון, בעזרת זונות מיקצועיות, נשים נשואות, סוסות, קלפים ובילויים במועדוני-לילה — להוציא מאות אלפי ל"י מאנשי-עסקים ידו- עים ומבוססים — ולהרסם.

★ ★ ★

ר ידיעה הראשונה על התאבדותו של מוטקה טייג קשרה את ההתאבדות ב' גילוי צפוי של מכתב-ערכות מוזיף, אותו הוציא טייג באחד הבנקים, על סכום של 200 אלף ל"י. כסף זה הוא מסר למאיר סימון. חקירה שנערכה אחר מותו, העלתה שכתב-ערכות כזה לא קיים. כתב-הערכות נימצא כשר ונפרע כבר לפני מספר חודשים. מוטקה טייג לא התאבד, איפוא, בגלל סיבה בלתי-קיימת זו. היהלומן, בן ה-46, אב לשני ילדים וסב לשני נכדים, החליט לבחור במות משתי סיבות:

- חובות שהסתכמו בכחצי מיליון ל"י, בגללם היה צפוי להכרזה כפושט-רגל.
- הזמנה למסור עדות במשטרה, בפר- שת מאיר סימון. טייג הוואן למשטרה ליום החמישי, השבוע, הוא התאבד שבוע קודם לכן — כדי לקחת עימו אל הקבר את סודות הסתבכות עם מאיר סימון.

מדרכי טייג היה איש שעשה את עצמו,

אנשים

"ליבסון ניכשל!"

פרקליט מחוז תל-אביב, **אליעזר לייבי- סון**, צפוי להחליפה — נוכח עמדתו ב' משפטו של **אברהם בן-משה**, מגיה בעיתון היום, שהואשם בדקירתו של ח"כ רק"ח, **מאיר וילנר**. היה זה שר-המשפ- טים עצמו, **יעקב שמשון שפירא**, ש- ועזע מנאום-הקטיגוריה של לייבסון, אשר תפרסם כאילו על בית-המשפט להקל בדיון כל הנאשם שהורשע. הוא נתן הוראה ל- פרקליט-המדינה, **צבי ברייניב**, להגיש עירעור על קלות עונשו של בן-משה. ב' מיוחדת תקף ברייניב את הפיסקה בפסק דינו של בית-המשפט המחוזי בה נאמר: "אשר להבין לרוחו של הנאשם..." מה זאת אומרת כשהפנו שופטי בית-הדין העליון את תשומת-ליבו של לייבסון עצמו ביקש להטיל על בן-משה עונש קל, קרא ברייניב: "זאת היתה שגיאה, אני מצטער. פרקליט המחוז קיבל ממני גיפיה. הוא ניכשל. אך ה' ציבור אינו חייב לתת את הדין על כך".

• האם מיקרה הוא שדוקא שבוע בו הציע חברו לסיעה, **דוב יוסף**, לשנות את שיטת הבחירות בישראל (ראה הנידון), סיפר ח"כ מע"י, **מרדכי סורקיס**, את הבדיחה הבאה? ובכן: רוס אחד ניגש ב' יום-הבחירות לתחנת-הקלפי, מגישים לו מעטפה סגורה, ואומרים לו לזרוק אותה לקלפי. האיש רוצה לפתוח את המעטפה כדי לראות מה יש בפנים. ואז ניגש אליו שוטר ואומר: "אסור!" שואל הרוסי: "מדוע אסור? אני רוצה לדעת בעד מי אני מצביע?" עונה השוטר: "אינך יודע ש- אצלו הבחירות הן חשאיות?" • בדיחה לא פחות אקטואלית היתה בפי השחקן **חיים בנאי**. אמריקאי משוחח עם רוסי במוסקבה. לפתע נשמעת ירייה של תותח. "מה זה?" נבהל האמריקאי. "כלום לא" עונה הרוסי, **עבדאלי-נאצר** בא לביקור במוסקבה. האמריקאי נירגע וממשיך ב' שיחה — כאשר לפתע נשמעת שוב יריית תותח. "מה זה?" נבהל האמריקאי שוב.

עמליה ויאנוש
עיסוקים משותפים

הרוסי מושך בכתפיו: "כנראה שהפגנו הראשון לא פגע בו". • מי אומר שאין ערך ל- סמלים? לפני שבועיים התלוננו גם חברי הכנסת **אמיל חביבי** מרק"ח, וגם **שמר אל מוקרנים** ממק"י, כי מאזינים לשיחות- שלטון שלהם, וכי המאזינים מתערכים בצורה בלתי-תרבותית בשיחות ואף משמי- צים קללות. אף אחד משיניהם לא שם לב לכך שאותה ישיבה של הכנסת, בה נאמרו הדברים, נשאה את המיספר הסידורי ש"ב. • נראה כי אחוזה-תומכים בהעיון ה' ודראציה בין ישראל לבין מדינה פלסטינית- ודשה נימצא בקו של עלייה תלולה. השבוע ירך המראין **שמואל שי** הצבעת-בזק על רעיון זה, בין הנוכחים בערב הראיונות שלו, במלון שרתון. לפני כן הסביר ח"כ

אורי אבנרי את רעיון הפדרציה, שלל גם את סיפוח השטחים וגם את החזרתם לירדן. תוצאת ההצבעה: בעד הפדרציה — 170 איש; נגדה — 240, שכללו גם את מחייבי-הסיפוח וגם את הדוגלים בשלום עם חוסיין. כ-250 איש לא יכלו להחליט בעד או נגד הפדרציה, נימנעו מהצבעה.

אמנות יקרה

הצייר **אליהו כדורי** הופתע בליל-שבת האחרון כשגילה כי אלמונים חיסטו בין תמונותיו, בסטודיו שלו. כדורי (31) ניחש מייד כי מטרת-החיפוש היתה גניבת-דפים, עשויים מזהב טהור, בהם הוא משתמש לאחרונה ליצירת תמונותיו. כדורי, המוכר כ-צייר השמן, יוצר את תמונותיו בצורות פרימיטיביות אך מקוריות. עד כה עשה אותן רקועות בעור או שרופות באמאיל. לאחרונה החל להשתמש בדפים דקים עשויים זהב טהור, אותם הוא משבץ בתבליטים. • ידידות עמוקה, אמיצה וממושכת, בין העיתונאי **עמנואל ("יאנוש") בר-קדמא**, לבין הציירת ובעלת-הגלריה **עמליה ארבל**, הולידה גם קשר הדוק בתחום האמנותי. יאנוש, כתב-הבידור של ידיעות אחרונות, הוא גם פסל מבורך. אחרי ש- עסקו בשנה האחרונה, כל אחד בנפרד, ב' יצירותיהם האמנותיות, החליטו עמליה ו- יאנוש להפגין את הקשר ההדוק שביניהם בעריכת תערוכה משותפת של יצירותיהם. עמליה תציג את ציוריה, בעלי הסיגנון ה' רומאנטי והנופים הליריים; ואילו יאנוש יציג את פסליו. • מי שהיתה מזכירתו של הרמטכ"ל הקודם רב-אלוף **יצחק רבין**, הסרן **רוחמה צפריר**, חזרה לאחרונה ממסע-נאומים מטעם המגבית ה' יהודית המאוחדת בארצות-הברית. החווייה שהספיעה עליה ביותר אירעה באחד מ' נאומיה, בו סיפרה על ילד בן שש ששלח לרבין שטר של לירה, כדי שיקנה בלו אווירון לצה"ל. אחד מתורמיה-מגבית נרעש כל-כך מהסיפור, עד שצירף לתרומתו בסך 1000 הדולארים גם שטר של לירה. "תמסרי את הלירה לרמטכ"ל", אמר התורם. "כדי שיקנה בה אווירון... לילד". • לקראת יום חיל-האוויר תיכנן מעריב מיבצע מיוחד. הוא אירגן לכתבו הצבאי, **אלי לנדאון**, טיסה במטוס-סילון פוגה-מיג'סטר, מהחרמון עד לסיני. שמעו זאת אנשי ידיעות אחרונות ואירגנו לכתבם הצבאי, **איתן חבר**, את אותה טיסה — אבל במטוס מיראז', לאחר הישג זה, לא נותר למעריב אלא לגנוז את הכתבה על הטיסה בפונה. "זאת בושה", אמרו אנשי הצהורון שניכשל "שמעריב" יטוס בפונה כשידיעות טס במיראז'.

השתיקה של הזמרת

לאחר תקופה של שתיקה, שוב חזר הדיבר לגרונה של הזמרת היפה **זמירה חן**. בשבועות האחרונים התמלאו רבים כשפגשו את זמירה, שהוצגה בפניהם כ' זמרה, והנה — היא אילמת. זמירה לא היתה מוציאה תגה מפיה, וכשהיה עליה להנהל שיחה, עשתה זאת בכתב, בעזרת עט ופנסק, שהיו בידה כל הזמן. הסתבר כי זמירה עברה ניתוח במיתרי קוליה, וה' רופא גזר עליה שתיקה ממושכת. עתה זמן קצר אחרי שהזמרת האכזרית וגמוכת- הקומה **ירדנה הדר** הוציאה קלטת בו היא שרה את שיריו של חברה הקבוע, **אלישע נמרי**, הסתבר כי התקלית לא עזר להמשיכו של הקשר שביניהם. ירדנה הכירה את **סמי בריינברג**, בנו של יהלר- מן, העומד להוציא לאור בקרוב ספר שירים באנגלית בהוצאה אמריקאית. מייד נטשה ירדנה את מלווה הקבוע ועברדה, כפי שסיפרה השבוע, לציור של סמי. • **מרקו תורג'מן** ניסה לשכנע את **אורי זוהר** להשתתף בערב-בידור נוסף, אותו עורכים אמנים בהתנדבות, עבור יישובי עמקי-הירדן. אבל אורי, שהחליט לפרוש מעסקי-הבידור, דחה את ההצעה. תוך כדי כך יעץ: "מוטב שתארגנו יותר הופעות לחיילי-צה"ל בתלעת-סואץ". מרקו הסביר לו, כי יש לאמנים המוכנים לכך — אלא שצה"ל אינו מספק להם תחבורה מאתימה. "אז שישכרו מטוס פרטי", הציע זוהר. בו במקום נחתמה עיסקה מיוחדת במינה: מרקו תורג'מן הסכים לממן טיסתו של מטוס פרטי שיעביר אמנים להופעות ב' סואץ — תמורת הסכמתו של אורי זוהר להשתתף בערב-הבידור לחושבי בית-שאן.

בהלוואה ממשללתית הוקם בית-פגישות בתל-אביב

ומתן עם שני ערבים מהשטחים המוחזקים. התמונות צולמו בתוך בית הקפה "במביל", שם פגשים הלוקחות את היצאניות העובדות שם: בסיום המשאומתן עולים היצאניות והלקוח לבית המלון באותו בניין. סימון רכש את המקום באמצעות הלוואה ממשללתית של 600 אלף ל"ל.

במונית, למקום אחר. קליינטים נכבדים וזי כים לפעמים לבילוי "על חשבון הבית", כפי שהתבטא המלצר חיים, השבוע. אנשים הר רוצים בדיסקרטיות, מומינים את היצאנית שלהם בעזרת הטלפון שבמקום.

בעבר הלא-רחוק, ערכה המשטרה מיספר פשיטות על המקום, עצרה כמה יצאניות. אולם העסק הזה ממשיך ל- עבוד, בגלוי, במרכז הסר- אן ביותר של תל-אביב.

סימון התכונן לרכוש מלון נוסף, במרכז אחר של תל- אביב, ליד כיכר דיזנגוף, כי די להפכו לעסק דומה. גילוי מכתב-הערבות המזוויף של בנק ההלוואה וזיטכנו פוצץ את הכל.

גילוי זה גם חיסל את תיקונו של מרדכי טייג ל- היחלץ, אי-פעם, מחובותיו.

הוא ידע כי ברגע בו ית- גלו הסתבכויותיו בענייני-ה- נשים של סימון — הוא א- בוד. הוא העדיף לשמור על כבודו ולהפקיר את חייו.

יחזיר לו את הכספים שהשקיע בעסקיהם המשותפים. אבל במקום כספים, סיפק לו סימון נשים.

ומאין יכול היה סימון לספק לטייג ול- אחרים נשים בקלות כה רבה?

התשובה על כך היא הגילוי המפתיע כי יותר של הפרשה: מסתבר, כי מאיר סימון

הקים — בכספי-הלחאה ממשל- תית — בית- פגישות מפואר במרכז תל-אביב. בכל עסקיו של מאיר סימון, זהו העסק היחיד ה- ממשיך לדפוק עד היום.

מסתבר, כי ב- זמנו קיבלו מאיר סימון ויעקב מיי- בר המלצה מ- משרד התיירות, לרכישת הבית ב- רחוב בן-יהודה 4 בתל-אביב — ב- מטרה לבנות שם בית-מלון מפואר. בעזרת המלצה, קיבלו הלוואה ממשללתית על-סך 600 אלף לירות. אך במקום בית-

מלון משוכלל — הוקם שם בית-פגישות. בבניין, השוכן ליד קולנוע מוגרבי, יש שלוש קומות: בקומה העליונה שכן פעם מלון מיגדלור. סימון ומייבר שיפצו את ה- מקום והפכוהו למלון ללא שם, הנושא רק את השלט: "מלון. מחירים צממיים".

בקומה האמצעית — שני חלקים. האחד שייך לאשה נכה, המשכירה את המקום ל- אמנים לחזרות מוסיקליות. את החלק השני השכיר סימון לקבוצה של קלפים, שהקימה שם מועדון-קלפים.

המועדון הזה נושא אומנם את השם מועד- דון לפיתוח מישחקי הברידג', אולם למעשה משחקים שם מישחקי-קובייה ומישחקים הא- זארוניים מובהקים.

בקומה התחתונה, משני צידי הכניסה ל- מלון, הוקמו ציץ וצין ובמביל. אלה הפכו במהרה למרכז זונות-הטלפון של תל-אביב. בעוד המשטרה עורכת, לילה-לילה, מצודים על הזונות, ברחובות תל-אביב — זהו ה- מקום היחיד בעיר בו ניתן ליצאניות לפעול. הקליינטים באים, בעיקר בשעות הצהריים, ומתיישבים בכורסות המרווחות של קפה במביל. הם רומזים למלצר או לאחד הסרסור- רים היושבים, דרך-קבע, במקום, וזה מזעק את היצאניות היושבות בכורסות אחרות, או מסתובבות בחוץ.

לאחר סיום המשאומתן, יוצאים הלקוח והיצאניות ועולים לקומה השלישית. כשהי- חדרים תפוסים, לוקחת הזונה את הלקוח

אלו הן שלוש תמונות שצולמו השבוע במצלמה חשאית, בבית-הפגישות של מאיר סימון שליך כיכר מוגרבי. בתמונה מימין נראית יצאנית ניגשת ללקוח. בתמונה המרכזית — יצאנית שנייה בחברת לקוח ערבי מרצועת-עזה. בתמונה משמאל — אותה היצאנית מנהלת משא-

ממון רב, הצליח סימון לשכנע את טייג להשיג עבורו כספים נוספים. טייג היה מק- בל יהלומים באשראי, מכושרי יהלומים. מכ- ניסם לבנוקים כפיקדון, ומקבל סכומי-כסף ניכרים. הוא היה משיג סכומים של מאות אלפי לירות מבנוקים ומסוחר-יהלומים, חמור- רת מיכתב-יערבות ושטרות-ביטחון. ואילו

את הכספים היה נותן לסימון — כדי לגלגלם; ו- זה בתקנה ל- הרחיב ולהחזיר חובות.

מדוע נהג כך טייג? מדוע לא יצא מן העסק, כאשר הסתבר לו כי סימון מפילו בפח ומסבכו ב- עסקים משונים כל-כך?

סימון הכיר את נקודות החלשה של טייג. מרדכי טייג, שכונה ב- בורסת-יהלומים "הפלייבוי המו- דקן", היה גבר יפה-תואר ורודף- נשים מושבע. הוא לא היה ברי-

רן. הסיסמה שלו הייתה: "כל חצאית זוכה". מיום שעלה לגדולה והיו בידיו סכומי כסף, אותם אפשר לפזר על נשים, היה מח- ליף אותן בקצב מהיר — מבלי לברור בין יצאניות מיקצועיות, זנוסעות, מארחות ב- בארים — או נשות-חברה נשואות.

לפני שנה היה לו רומאן עם חשפנית ידועה, בטבריה. במשך תקופה מסוימת הי- תה עורכת-דין מוכרת — הידועה בציבור שלו. הוא קיים יחסים עם חברותיה של אשתו, ועם נשותיהם של כמה מבין עובדיו. סימון ידע לפצות את טייג על הפסדיו הכספיים. הוא לקח אותו לבילויים בבארים, במועדוני-לילה, במועדוני-קלפים, ומעל לכל — דאג לו לאספקה מתמדת של נשים.

כך הסתבך טייג יותר ויותר בחובות, ש- גדלו והחלו מעיקים עליו ללא נשוא. לפני כחצי שנה ניסה למצוא פיתרון ל- בעיותיו, נסע לסיירה-ליאונה, במטרה לקנות שם מיכרה-יהלומים. אולם גם תוכנית זו ניכשלה. תקוותו היחידה הייתה — שסימון

שנים רבות היה מייבר פקיד צנוע במשרדו של הבלש לשעבר, דויד תהר. עד שיום אחד זכה בירושה גדולה. היה זה מאיר סימון שניכנס עימו בשותפות ויעץ לו היכן להשקיע את כספו.

כשהריח סימון, כי גם טייג התמים מגלגל סכומי כסף, ניכנס גם איתו לשותפות.

יחד רכשו השלושה את מלון פאר בטבריה, אותו התכננו להסוך למיכרה-זוהב.

עם יעקב מייבר רכש סימון את הבניין שברחוב בן-יהודה 4, בתל-אביב, שם הקימו ב- פאר רב את המסעדה ציץ-צין ואת בית-הקפה במביל.

★ ★ ★

אותה שעה כבר היה מאיר סימון שקוע בחור- בות כספיים. הוא השתמש ב- שותפיו כמקורות להוצאת כס- פים נוספים, על-מנת לגלגל צ'קים וכדי להחזיק מעמד. לאחר שעסקת רכישתו של מלון פאר בטבריה ניכשלה, והשותפים לעסקה הפסידו בה

המתאבד היהלומן מרדכי טייג (למעלה), שהתאבד ה- שבוע בקפיצה מגג בניין זה, אשר ניצב ברחוב רש"י 52 בתל-אביב. משמאל נראים חוטי-החשמל בהם נתקל טייג, בנפילתו. הוא התפחם עליהם לפני שהתרסק בקרקע.

הנימלט

אי-השקעים מאיר טיי- מון, שבחר לאיטליה, נעצר שם על-ידי האינטרסול. למטה: הבניין ברחוב בן-יהודה 4. מימין — המסעדה ציץ- צין. משמאל — קפה במביל, במרכז — הכניסה למלון שליך פתחו נראית יצאנית.

המשך הסידרה על חיהם האינטימיים המעופפים של צוותות האוויר והדיילות של „אל-על“ בשחקים ועל פני הקרקע

בכל מטוס יש מאהב

דיעה מעיתונות אמריקה העסיקה, השבוע, ברצינות את מינהלת נתיבי האוויר הלאומיים הישראליים, אל-על. לפי ידיעה זו, דורשות דיילות חברות התעופה האמריקאיות, כי יבטל הנוהג לא לתעסק באוויר דיילות מעל לגיל 30. „אנחנו דיילות, לא שפנונות!“ טוענות הדיילות, המאוגדות באמריקה באגוד מיקצועי מיוחדת. „הורדתן של הדיילות מן המטוסים, כשגן מגיעות לגיל הביניים מהווה הפליה לפי גיל, המנוגדת לקונסטיטוציה של ארצות הברית, הגוררת שלא יופלה איש, על-פי צבעו, מינו או גילו“.

לפי שעה לא עזרו טענות אלו: באמריקה, כמו בישראל, מתייחסים לדיילות כאל דוגמניות פירסומת של נתיבי-האוויר, משתמר שים בהן כדי לייפות את דיוקן הציבורי של החברות.

תוך-כדי-כך נוצר מצב ההורס, לא אחת, את חיהם המשפחתיים של אנשים חפים מחטא — עובדי החברה ונשותיהם.

ככל שמגביר מספר המועסקים באל-על, עולה גם מספר הטראגדיות והפרשיות הרומנטיות בין דיילות לאנשי צוותי-האוויר: וכיוון שמספר הנוסעים והטיסות של אל-על נמצא בעלייה גוברת, גובר גם המתח אצל משפחות הטייסים ובין חברי הדיילות שי נשארו על הקרקע.

בעיקבות פירסום הגילוי על תפיסתה של דיילת בשעת-ינאוף (העולם הזה 1610), ועוד עם טיים — פרצה סערה ללא תקדים בין אנשי אל-על, עתה מתחילו אנשי המינהלה לשאול את עצמם ברצינות — אולי כדאי להעסיק דיילות מביגור ויתר?

אחת עת החלו צפים גם סיפורים חדשים ונוספים על חטאי-האוויר של אנשי אל-על — ביניהם כמה מן הכמוסים ביותר.

גם בארזים נפלה השלהבת

חדשה חמריה, השבוע, היתה קשורה באחד הטייסים הוותיקים ביותר באל-על, אריה פרדליס. פרדליס, טייס מ-מוצא הודי, שהתגייס לחיל-האוויר עם ראשוני טייסי המחיל, הוא אולי האחרון בין כמאה הטייסים של אל-על — שמישהו היה חושד בו בקשרים עם דיילת.

מיעולם לא שימש נושא לרכילות בין הטייסים או הדיילות. מעולם לא ראו אותו מבלה עם דיילת ישראלית בחו"ל, מעבר לשתית תה או קפה באחד מבתי-המלון בהם מתאכסים צוותות האוויר של נתיבי האוויר הישראליים.

פרדליס החל את הקריירה שלו כטייס ב-אל-על — בלא כלום. כשנשא את אשתו הוא התגרר עימה בדירת חדר צרה, כיום הוא אב לשלושה ילדים, ובעל וילה בנחלה מגן שברמת-השרון. היה מקובל לחשוב ש-

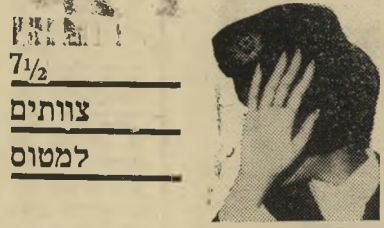
פרדליס הוא אחד מאותם הארזים בהם לא תיפול השלהבת.

והנה הסתבר השבוע כי גם הטייס אריה פרדליס נטש את ביתו והתחיל רוקס חיים חדשים בחברתה של אחת מדיילות אל-על.

הידיעה היכתה כרעם את עובדי אל-על. „אם זה קרה לפרדליס, זה יכול לקרות לכל אחד“, אמרו. אומנם, במקרהו של פרדליס לא היתה הדיילת-ידידתו הסיבת לקרע שבחיי-משפחתו.

להיפך, היא היתה תוצאה: רק לאחר ש-הטייס הגיע למסקנה כי חייו אינם מאושרים ונפרד מאשתו — התחבר עם דיילת.

אולם העובדה נשארה עובדה: הטייסים והדיילות באל-על יוצרים לעצמם חיי-משפחה פנימיים משלהם.

קורא הפשוט, הבור בעסקי-אוויר, יכול לשאול את עצמו: כיצד מוצא ל- עצמו איש צוותי-האוויר, המטוס מטוס סילון ענקי מתלאכב לניו-יורק וחזרה — פנאי לחיים פרטיים, בעת שהותו בחו"ל?

התשובה לכך היא שבועד שהמטוסים עצמם מנוצלים עד תוכם, לא כן צוותות האוויר. לכל מטוס הסט בשרות אל-על יש, בממוצע, שבע וחצי צוותות-אוויר ה-מטוסים אותו: כי זמן התעסוקה של מטוס אחד בחודש אחד גדול בהרבה מזמן התעסוקה של צוותות-האוויר עצמם.

כך קורה שצוות המטוס מטוס ליעד רחוק, אינו טס עימו כל הדרך. אחרי מספר שעות טיסה, מתחלפים הצוותות. הצוות שסיים את עבודתו מתעכב וממתין באחת התחנות ש-בדרך, עד שהמטוס ישלים את טיסתו ויחזור. לפעמים נמשכת המתנה זו ימים אחדים.

בימים אלה אין לצוותות-האוויר תעסוקה כלשהי. הם שוהים בניכר על חשבון ה-חברה, באחד מבתי-המלון המפוארים, באחת הבירות הסטרדפורד-קורט בלונדון, הלאקיינג-סטון בניו-יורק או הרואל מונטון ב-פאריס.

יש עובדים באל-על שיש להם מיקצועות נוספים מחוץ לחיותם עובדי-החברה, הם גם יצואנים או יבואנים. אלה מנצלים את זמנם הפנוי לפיתוח עסקיהם-סחר שלהם על פני בירות-העולם. ואילו אנשי-החברה שאינם סוחרים — ואפילו החוקים שבהם נגזרים אחרי הווייחיים האופייני לכל צוותות-האוויר בעולם — תעסוקה רומנטית בחוג הסגור שלהם.

כפי שדונה בעולם הזה, בחלק הראשון של סידרה זו, אין מצמידים בדרך כלל את

הדיילות לצוותי-האוויר קבועים. כך קורה שבהרבה מיקרים נשארים הרומאנים המתפתחים בחנייות-הביניים בגדר הרפתקות הול-פות. מבילים כמה ימים ביחד, עושים קצת אהבה — ואחרי זה יתכן שלא פגשים יותר בטיסה משותפת במשך חודשים שלמים.

אחת על שלושה מאהבים

אחת הדיילות היפות ביותר באל-על תפסה, תוך זמן קצר, שסידור זה פותח פתח לאפשרויות נירחבות ביותר. באחת הטיסות ניהלה רומאן עם נחש. בטיסה אחרת התאהבה לפתע בטייס. בטיסה שלי-שית, בה לא היו במטוס שני אלה, הסתפקה אותה דיילת בדיל.

כאן לימד אותה הניסיון שבכל זאת, למרות מירווחי-הזמן, קיימת איזו מחזוריות. היא החליטה שבמקום לחפש לעצמה מאהב חדש בכל מטוס שהיא טסה בו, היא חסתי פק בשלושת אלה.

וכך היו לאותה דיילת שלושה מאהבים, באותה חברה עצמה, מבלי שהאחד ידע על חברו. בארץ היא לא היתה מתראה או מבלה בחברתו של אף אחד מהם.

אבל אם היה מזדמן לה לטוס בחברת אחד המאהבים, היא היתה נוהגת בעת שהותם המשותפת בחוץ-לארץ כפילגשו ה-בלעדית וחברתו הנאמנה.

קירחת מכל הצדדים

הסיפור, הנראה כלקוח מתוך ה-הקומדיה הבלווארית בואינג-בואינג, עבד יפה כמה חודשים. עד שיום אחד יצא לדיילת החנינית, שכבר אינה צעירה כל כך, לטוס בחברת שניים ממאהביו. יתכן שזאת היתה מוצאת עצה להיחלץ מהסכר, לולי גילה האחד מהם לחברו, בשעת הטיסה, את תוכניות-הבילוי שלו בחברת אותה דיילת.

הגילוי לא נעם למאהב השני — והוא לא יכול היה לכלוא את זעמו. עדי-ראיית מספרים שבתא-הטייס נערכה אז סצנה קולנית, שהגיעה גם לאזני הנוסעים — ושרק הודות לחוש-אחריותם של השניים — שחשו על חיהם של הטסים — לא התפתחה הסצנה לתיגרה אלימה.

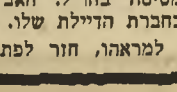
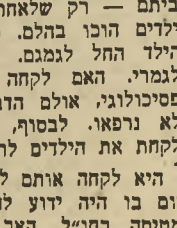
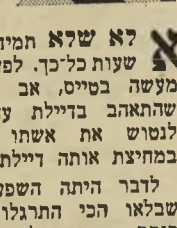
ברור שלאחר תקרית מצערת זו לא האריכה הדיילת ימים רבים בשרות החברה. היא נשארה קירחת מכאן, מכאן — ומכאן.

השפעה גורלית על הילדים

לא שלא תמיד הסיטואציות הן משע-שעות כל-כך. לפעמים הן טראגיות ממש. מעשה בטייס, אב לשני ילדים, בן ובת, שהתאהב בדיילת עד לנקודה בה החליט לנטוש את אשתו וביתו, לעבור לגור במחיצת אותה דיילת.

לדבר היתה השפעה גורלית על ילדיו, שבלאו הכי התרגלו לראות את האב ב-ימים — רק שלאחר הפסקות ארוכות. ה-ילדים הוכו בהלם. כתוצאה מעזיבת האב, הילד החל לגמגם. מהילדה נעלם הדיבור לגמרי. האם לקחה את הילדים לטיפול פסיכולוגי, אולם הדבר לא הועיל. הילדים לא נרפאו, לבסוף, ינץ הפסיכולוג לאם לקחת את הילדים לראות את אביהם.

היא לקחה אותם לנמל-התעופה בלוד, ב-יום בו היה ידוע לה שהאב עומד לחזור. במסיבה בחו"ל, האב הטייס חזר, כמובן, בחברת הדיילת שלו. למראהו, חזר לפתע הדיבור אל הילדה.

האב התרגש מהמאורע עד כדי-כך שהחליט לנטוש את הדיילת, לחזור אל ילדיו.

אלא שכוח-דאוונו לא עמד לו לזמן רב. לאחר תקופה קצרה, שוב נטש את הבית וחזר אל הדיילת שלו.

מול צבא-הנשים של צוותות-האוויר של חברה אל-על, הרואה במידה מסוימת של צדק את הדיילות כסכנה מוחשית ומתמדת לחיי-המשפחה שלהן, קיים מתנה נוסף של אנשים — ממורמרים לא פחות.

אלה הם החברים המקורקים של הדיילות. הדיילת אינה נולדת במטוס. לפני שצומחות לה כנפיים, היא מנהלת חיים נורמאליים על הקרקע, חיים הכוללים בדרך כלל חבר קבוע.

לעניין הזה יש בדרך כלל סוף ברגע בו הדיילת מקבלת את המדים שלה ומתחילה לטוס. גם בהיעדר סטאטיסטיקה מוסמכת, ניתן לומר שאפילו האהבות התזקות ביותר אינן עומדות במבחן כזה.

קאוויאר תמורת בגידה

אחת הדיילות היה חבר קבוע, ודקא בן-עשרים מהרצליה. היות והיה עסוק בלימודים אוניברסיטאיים והחליט לדחות את הנישואים עד לתום לימודיו, הגיעו השניים למסקנה שהסדר האידיאלי יהיה אם הנערה תיהפך לדיילת לשנה-שנתיים — וכך יצאו שניהם נשכרים.

הכל עבר בשלום. הדיילת נישאה לצעיר. בהיותה אשה נשואה היה עליה, כמובן, לפשוט את מדי-הדיילת שלה ולהיפך ל-עקרת-בית פשוטה.

אך הנשואים לא החזיקו מעמד: כעבור כמה חודשים התגלה לבעל הצעיר חלק ממעלילה של אשתו, בעת היותה דיילת, וזה סיפק לו סיבה טובה לגט.

חבר קבוע אחר של הדיילות נהנה, תחילתו, מאור מן העובדה כי נערתו שירתה בחור דיילת. היא היתה חוזרת מכל טיסה כשהיא עמוסה-מתנות: חולצות מלונדון, מכנסים מניו-יורק, עניבות מפאריס, קאוויאר מתורכיה. הוא היה אף מתפאר באוני-הכריו כמה היא נדיבה.

עד שיום אחד נפקחו עיניו. הסתבר לו, כי פרץ המתנות שהוא מקבל עולה בהרבה על סכומי-המשכורת אותה משתכרת חברתו כדיילת.

כי דיילת מתחילה באל-על מרוויחה בערך 300 ל"י לחודש. חקירה קצרה גילתה לו שהמתנות שחברתו מביאה לו נקנות ב-כספי אחד הטייסים. כנראה שמצפונם של הדיילות והטייס נקף בהם, על מה שהם מעוללים לבחור — והם בחרו לפצותו ב-מתנות.

לאחר הגילוי לא היה כבר לדיילת ולטייס למי לקנות מתנות — אלא אם כן בחרו להביא אותן לאשתו של הטייס.

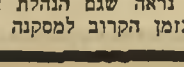
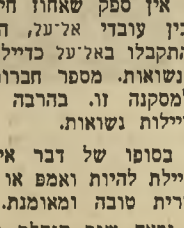
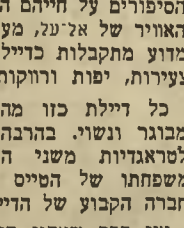
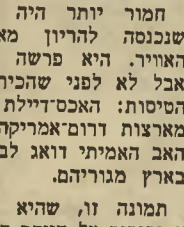
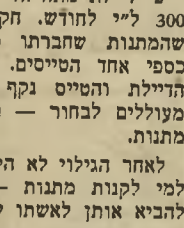
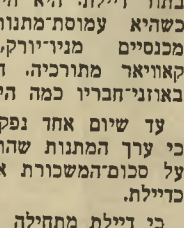
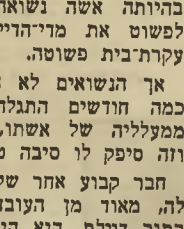
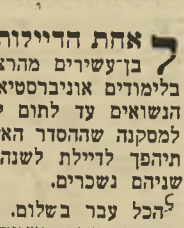
חמור יותר היה המיקרה של הדיילת שנכנסה להריון מאחד מאנשי צוותות-האוויר. היא פרשה בחיפזון מההחברה — אבל לא לפני שהכירה חתן מיועד, באחת הטיסות: האכס-דיילת נישאה לתיר מאחת מארצות דרום-אמריקה, וילדה לו את הילד. האב האמיתי דואג לבקר אותם, אחת לשנה, בארץ מגוריהם.

תמונה זו, שהיא רק טיפה אחת מים-הסיפורים על חיהם האינטימיים של צוותות האוויר של אל-על, מעלה מחדש את השאלה: מדוע מתקבלות כדיילות באל-על רק נערות צעירות, יפות ורווקות?

כל דיילת כזו מהווה פיתוי לאיש-צוות מבוזר ונשוי. בהרבה מיקרים גורם הדבר לטראגדיות משני הצדדים — גם מצד משפחתו של הטייס או הנווט, וגם מצד חברה הקבוע של הדיילת.

אין ספק שאחוז חיי-המשפחה ההרוסים, בין עובדי אל-על, היה יורש בהרבה לו התקבלו באל-על כדיילות גם נשים מביגורות ושואות. מספר חברות בעולם כבר הגיעו למסקנה זו. בהרבה חברות טסות כיום דיילות נשואות.

בסופו של דבר אין מתפקדה של ה-דיילת להיות ואמא או מלכת-יופי, אלא מל-צריית טובה ומאומנת. נראה שגם הנהלת אל-על תצטרך להגיע בזמן הקרוב למסקנה זו.

קנדה

האיש
הצעיר

מטאטא צעיר מטאטא תמיד טוב! אמרו
בבזו זקנים ושמרנים, כאשר ראש הממשלה
החדש, סיר אלווין טרודו, (48) שוב חמק
מלהקבנות משתוללות שצרחו: "יחי החתיך
שלנו!" ו"איוה טרף מטורף!"
מכל מקום — היה זה מטאטא מאוד לא

טרודו בארץ-ישראל (1948)
"מרגל ציוני" למאסר

רגיל, כלי-עבודה משובח: יעיל ויקר
להפליא.
בכלא בא"י. למטאטא החדש יש יחס
חזק מאוד לבעיות המרחבי: ב-1948 שם
לעצמו סיר — שהיה אז סתם בנו של
מיליונר קאנדי עטיר-נכסים — במטרה
לראות את העולם כמו שהוא.
בארץ-ישראל השתוללה אז מלחמת-העצמ'
אות. הצעיר החליט לברר מה זה. הוא בא
לארץ, חזה בקרבות — מן הצד הערבי.
כעבור זמן קצר נעצר. הערבים האשימו
את הקאנדי המשונה שאינו אלא "מרגל

כך התחילה הקאריירה הפוליטית. עמדת
משפחתו איפשרה לו לממן כתבי-עת בשם
סיסה ליבר ("העיר החופשית"). הוא הפך
מנהיג איגודים מיקצועיים — נסע לברית
המועצות בעיצומה של המלחמה הקרה. שם
הסתכן עם שלטונות-הבסתון, כשהטיל
כדורי-שלג בפסלו של סטאלין.

כשחזר, סירבה אוניברסיטת מונטריאול
לחת לו B.A. הוא לא התרגו, עשר הפס'
קת-פוליטקה, צלל ללביים עם הקפיטן הי'
צרפתי ז'קאייב קוסטו, היטיב את דמתו
כגולש-סקי — וניסה להפליג, בחאסקה,
מפלורידה שבארצות-הברית לקובה.

הדבר עלה לו באיסור-כניסה לארצות
הברית, למשך שנה — כשנעצר על-ידי
המוכסים האמריקאיים.

בזי אידיאולוגיות. כאשר שואלים
את טרודו אם הוא סוציאליסט, הוא עונה:
"אני מתנגד לכל דעה מוקדמת, אידיאולו-
גית או אחרת!"

ב-1965 עלה לגדולה פוליטית, לאחר ש-
הכריז כי מנהיג המפלגה הליבראלית
"אידיוט גמור". מיד לאחר מכן התחיל
ללחום על מושב-פארלמנט ליבראלי — ו-
בכש אותו בכוחות עצמו.

כעבור שנתיים, כבר היה שר-המשפטים
הצעיר ביותר של קאנדה, עבד 14 שעות
ביממה — אך נהג לגלוש למטה, מן
הקומה השלישית, על מעקה-המדרגות —
כל פעם שרצה לשוב הביתה.

כעבור שלוש שנים, באביב 1968, מסר
ראש-הממשלה המזדקן, (71) לסטר פירסון,
את מנהיגות מפלגתו ואת ראשות-הממשלה
הזמנית לידי טרודו.

"פאנמסטי!" ואו בא מסע-הבחירות.
טרודו נלחם בשיטות לא קונבנציונאליות:
הוא נישק את כל הנערות, שהפכו אותו
לנער-החלומות שלהן, תלו את תצלומיו
ברבבות-חדרי-מיטות ליד תצלומו של אלביס
פרסלי.

הוא גם כינה את הקאנדים הדוברים
צרפתית — והדרושים עצמאות לחבל קבק
— בשם "בוגדים", דבר שרק הוא יכול

טרודו כראש-ממשלה
"טרף משוגע" לחתיכות

היה להרשות לעצמו: כי טרודו עצמו מ'
מוצא צרפתי.

המנהיג הצעיר נהג — עד לכניסתו ל-
תפקידו הרם — במכונית-מירון מדגם
מרצדס 300. עתה שואלים אותו: "אך אחת
מרגיש בלי מרצדס?" והוא עונה: "בלי
נערה בשם מרצדס — או בלי מכונית?"

בכיסו — ירושה המסתכמת, נטו, בכ-
עשרים מיליון לירות ישראליות. טרודו רווק
— הרוק המבוקש ביותר של ארצו, כמוכן.
לפני שלושה חודשים ניגשה אליו נערה
בת 17, כשטייל ברחוב: "האם מותר לי
לנשק לך?" שאלה.

"מדוע לא? עכשיו אביב!" ענה בלי
היסוס. אומרים שהנשיקה היתה ארוכה
ארוכה. בסיומה הפליטה החתיכה "פאנמס-
טי"

הדבר זעזע את קאנדה, בה נימנעים
פוליטיקאים אפילו מלנשק תינוקות. עתה
מסתבר, בעיקבות עלייתו השביטית של
הספורטאי-החתיך, כי הזעזוע היה כולו
לסובתו של סיר אלווין טרודו.

סיגרים "אגיו"

סיגרים הולנדיים באיכות מעולה!

נסה
למאתך
ותהנה
מהאוכחר
ביותר!

מבחר
מגוון
בגודל
ובטעם!

מ. ברגר

יבא והפצה בלעדית בישראל

חיפה כיכר כיאט 2, ת.ד. 1967
טל: 68551

לא תאמין
עד שתתקלח
עם

בת-אורן

הידעת כי בת אורן
הוא 'סבון ללא סבון'?

המסבן, מנקה

ומרחיק זעה...

ריח האורנים הטבעי והקצף השופע

של בת אורן, יפיגו ממך את החום

ויעניקו לך הרגשה טובה

35

שנות נעורים

בשנות הילופי הנביאות

Taya

התחתנה עם גיליונר, התאהבה במיליארדר

עזבה את מאהבה בישראל, כי אני בזבזנית

גרמה למלחמת חרמה בין שני פלייבויים בתל-אביב

המלחמה

על גליה

בביקוריה בארץ מגסה גליה לשכוח את השנים שחלפו, ואת עובדת היותה אשה נשואה. היא חוזרת פה לימיה הווה, החיזור רים והרפתקות האהבים שלה, ששימשו בי שעתו נושא שיחה לכל העיר.

בשנתיים האחרונות היה לגליה מלחה קבוע בעת ביקורייה מולדת שלה. היה זה רב-סרן הצנחנים לשעבר, משה ינוקא, בחב-רתו היא נהגה להופיע בדיסקוטקים, במועדוני הלילה וכל יתר מקומות הבידור, כש היא מוציאה את עיניהן של כל נשות החברת התל-אביבית, בתלבושותיה האקסטרא-ואגאנטיות ובהופעתה הנשית — שאין לה זמן משפיע עליה כלל.

החברה התל-אביבית התרגלה לכך, ולכן, כאשר נראתה גליה ארקין, בימים הראשונים של ביקורה הנוכחי, שוב בחברתו של ינו-

ק חיה בשבת, לפני שבוע, בברכת השחייה של מלון אכדיה בהרצליה. התום עליה יותר כאשר הופיעה במקום גליה ארקין בביקוריה מינימלי, שמחובו ביצי בצו איבריה החטובים — שאי אפשר היה להתעלם מהם. מאות זוגות העיניים, שנעצו בגופה של גליה, נשארו תקועות סביבה. שכן גליה ארקין, אחותו של הפנטומימאי גוקי ארקין, ומי שהיתה פעם אחת מנעורת הווהר המבוקשות ביותר בעיר — הופיעה במקום בלתי שבישר על התפוצצות הער-מדת להתחולל בכל רגע.

גליה, שהיא כיום אורחת צרפתית ותור-שבת עיר-הנמל מרסיי שברום צרפת, מגי-עה כימעט בכל קיץ לחופשת-מולדת. זוהי לא רק חופשה מצרפת, מולדתה השנייה, אלא גם חופשה מחיי-הנשואין שלה שם.

לא היתה גורמת להתרגשות — לולא נכח במקום, בחברה אחרת, גם משה ינוקא עצמו. העיניים ננעצו משום-כך בגליה ובסביבתה הקרובה במבטים של מתח וציפייה: מה הולך כאן? האם תתחולל שערורייה רומאנטית?

כי רפי וינוקא אינם מדברים זה עם זה. נוסף ליחסיהם החדות האישיים ביניהם, שר-רר בין השניים מצב של לוחמה מיסחרית. מאז פתח ינוקא, לפני שלושה שבועות, את הדיסקוטק שלו — הוא סחב מרפי ומאנדי חלק מהקליינטורה הקבועה שלהם. בין אור-חי הדיסקוטקים הילכה השמועה, כי רפי החליט לגמול לינוקא.

ינוקא לוקח מרפי קליינטים — אז רפי החליט לקחת ממנו את האורחת שלו, אמרה. העובדה שרפי הופיע בברכה עם גליה וינוקא ישב מהצד ורק התבונן בהם — הצ-דיקה, לכאורה, את גליה-החשודות. עתה ציפו כולם לראות איך יפול דבר.

★ ★ ★

מישחק, לא-מקנא!

אז שום דבר לא קרה. רפי בילה את הבוקר בחברתה של גליה, בביקור, וינוקא לא התערב. וזאת היתה הפתעה לא פחותה מהשערורייה שאימה להתחולל.

הסביר ינוקא לאחר-מכן: "אני לא רוצה להיות גורם שבגללו זוגות נשואים יתגרשו. גליה מאושרת. יש לה בעל ושני ילדים. אם אגיד שלא אהבתי אותה — אשקר. אהבתי אותה. אבל מה שהיה — נגמר. זכותה לע-שות עכשיו מה שהיא מוצאת לנכון.

"אני עצמי די חזק במישחק הלא-לקנא. אני איש-צבא בדם, המחונך לקבל את העוב-דות כמו שהן. גליה היתה אורחת בדיסקו-טק שלי, ערב אחד. בגלל זה עבר חתול שחור ביני לבין רפי. אבל הכל ייגמר, היא הרי לא נשארת כאן. בעוד חודשיים היא חוזרת אל בעלה."

גם לרפי שאולי היה מה להגיד בנושא זה — והוא אמר זאת בכל האמצעים הדיפלומא-טיים, המתאימים למי שנשוי לאשה שהיתה מעורבת כבר פעם בשערורייה מדינית.

"בפעם הראשונה בחיי שראיתי את גליה, זה היה השבוע, כשביקרה במועדון שלי. טוען רפי, "עד אז לא ידעתי בכלל מי זו גליה ארקין. אין ספק שהיא אחת הנשים היפות שביקרו אצלנו אי פעם, ואצלנו לא חסרים דברים כאלה."

"אבל אין בינינו כלום, סתם ידידות. אני מחכה למאנדי, העומדת לחזור השבוע מ-ח"ל. אין לי דבר יקר ממנה. כולם יכולים להיות בטוחים שלא אעשה שטויות!" על כל פנים, רפי ממשיך לחכות למאנדי בחברתה הצמודה מאוד של גליה ארקין.

★ ★ ★

מין, פאם פאטאל

עכשיו לא נשאר אלא לשמוע מה יש לגליה עצמה לומר על כל הפרשה, הי-משמשת נושא מרכזי לרכילות בעיר.

קא, קיבלו הכל את הדבר כטיבעי. איש כבר לא ריכל. כולם התרגלו לעובדה שבארץ שייכת גליה לינוקא, שהפך בינתיים לבעל דיסקוטק משלו.

והנה, בשבת האחרונה הופיעה גליה ב-ברכת אכדיה כשהיא מלחה בפלייבוי אחר של תל-אביב — רפי שאולי, בעליו של ה-דיסקוטק מאנדי. הנקרא על שם אשתו — מאנדי רייס-דייבויס-שאויל.

★ ★ ★

שתי חופשות-מולדת

כיום ידעו שרפי שאולי הוא, בעונה זו, אלמן-קש. אשתו מאנדי, הנמצאת בחודשי-הריונה המתקדמים ביותר, נסעה לחופשת-מולדת משלה — ללונדון. אבל עובדת נוכחתו במקום בחברת גליה עדיין

נישואים שניים היו לאיש-העסקים ולמיליונר הצרפ-תי אלברט כהן, בן 48. הם גרים במאבטי, צרפת, ובעלה משאיר לגליה חופש פעולה מכסימאלי. בייחוד בעונות-החופש — כאשר היא נוסעת לישראל, לפגוש כאן את מכריה.

לא היו כליכך מוצי-חים, לדברי גליה עצמה: "התחתנתי עם מוריס כרמל, מהנדס-נפט צרפתי, כדי להרגיז את אברהם איתניר, היא מתוודה. היא התגרשה מייד.

מוכרחה לעשות מסיבה ולהזמין את כולם, אמרה גליה. "כדאי שהגברים הצרפתיים שלי יכירו את הגברים הישראליים שלי". ומה יהיה עד אז? "עד אז אני משתדלת ליהנות מן החופשה שלי במיטב יכולתי", הצהירה גליה בגליליבל.

נראית המיליונרית הצ'יכית וטורפת הגברים כמו סתם עקרת בית ישראלית. "ואני מעל לכל עקרת בית מצוינת" היא מטעימה.

מבלה בסן־טרופז. יש לי יאכטות, פרוות ויהלומים. מה הוא יכול עוד לתת לי?"

★ ★ ★

עוד יהיה שמח

כל מה שמפריע לגליה אצל ינוקא לא הפריע לה אצל ישראלים אחרים. השבוע חלה התפתחות נוספת בעלילותיה: היא בים של גליה ארקין במולדת. המסקנה ש"כאשר שניים רבים — מרווח השלישי", הוכחה שוב.

כי בעוד רפי שאולי ומשה ינוקא מתוודים

ליותר על ילדתו הראשונה, ג'ינדיאל, שהיא כיום בת שש וחצי. גם בעלי לא היה מוכן ליותר עליה וכך נשארו לחיות יחד בגללה.

"אז ניהלתי את רומאן־חיי. זה היה עם בנו של מנהל־בנק צרפתי. רחוק, בן 32, בשם ג'ורג' אדואר. הוא פרוסטסטנטי ועשיר מאוד. אם בעלי הוא מיליונר אז ג'ורג' הוא מיליארדר. זו היתה אהבה גדולה מאוד גם מצידו וגם מצדי."

"אבל שוב — כמו מכל האהבות שלי — לא יצא מזה שום דבר. שנינו הגענו למסקנה שאני לא אהפך לפרוטסטנטית אף פעם,

גליה הוכיחה שהשנים שעברו עליה בצרפת הסכו אותה לצרפתיה גם בצורת המחשבה והביטוי שלה. מה שנשים ישרא-ליות עושות אך משתדלות להסתיר, משמש לגליה ארקין חומר לוויזיו בגליליבל:

"אני צוברת בת 29" אמרה גליה לכתב העולם הזה. באקצנט צרפתי. "יצא לי בחיים להיות מין פאם פאטאל. הרומאן הראשון שלי היה עם אברהם איווניר, והוא גם היה הגבר הראשון שהיה לי בחיים. הייתי בת 16 כשהתחלתי אותו. עבדתי אז כובנית מתלמדת בחנות־האופנה של איווניר. הרומאן שלי איתו נמשך שבע שנים, אבל אמו לא רצתה שנחתן. היא פשוט היתה נגד האהבה שלנו."

"חוק מזה גם אחי, ג'וקי, לא אהב את אברהם איווניר. ג'וקי היה מעין אבא בשבילי, מאז נרצח אבינו בידי ערבים כיפו, כשהייתי בת שמונה חודשים. ודעתי של ג'וקי קובעת מאוד לגבי."

"אז, כדי להרגיז את אברהם, התחננתי עם בחור צרפתי שעבד בחברת קידוח־נפט, בארץ. זה לא היה מתוך אהבה אלא כדי לעזוב ולברוח מהבית. שמו היה מוריס כרמל. נשואי עימו לא עלו, כמובן, יפה. אחרי שלושה חודשים התגרשנו. חזרתי לחנות איווניר — ולאברהם."

"אבל אחרי איוו זמן נימאס לי. ראיתי שלא יצא לי מזה שום דבר."

"נסעתי לבקר את אחותי בצרפת, ושם הכרתי את אלברט כהן. הוא כיום בן 48 והוא בעלי החוקי הנוכחי. התחננתי איתו לא בגלל כסף ולא בגלל אהבה. מה שהמריץ אותי להינשא לו היתה העובדה שאחי אמר לי שזה גבר אמיתי, גבר בשבילי. ואם ג'וקי אומר — הוא בטח יודע מה שהוא אומר."

"אלברט, בעלי, שווה היום בקלות שני מיליון דולאר. היה לי טוב נוח איתו. אפשר להיות נשואה גם בלי אהבה."

"לפני שנתיים הגעתי לביקור בארץ. אז התידדתי עם ינוקא. הוא היה ידד טוב שלי. היינו באמת ידידים. בלי מיטה. לא שכבתי איתו. הוא אהב אותי והיה מוכן לקבל אותי עם שני ילדי. אבל הוא ידע שלא ייצא מזה כלום."

"אחרי שחזרתי לצרפת הוא בא אחרי. לא היה לי הרבה זמן בשבילו, סוף־סוף אני עקרת־בית ומטופלת בילדים. אחרי 48 שעות הוא חזר לארץ. שנינו ראינו שזה לא זה."

★ ★ ★

מיליארדר במקום מיליונר

נעלי אוהב אותי עד מאחורי־האוזן ניים שלו. המשיכה גליה בווידיה. אני רציתי להתגרש ממנו, אבל לא רציתי

לוחם מספר 1

הוא רבי־סרן הצנחנים משה ינוקא, מי שהיה ידידה הקרוב של גליה בביקוריה האחרונות בישראל (בתמונה בחברת ידידה אחרת). ינוקא הוא השקט שבשני הלוחמים: הוא מסרב להגיד מילה עליה.

לוחם מספר 2

הוא דייל־לשעבר ובעלה של מאנדיס־רייסידייוויס־שאוּלי. הוא מארח את גליה לאחרונה, מרבה להדגיש: "אני אוהב מעל לכל את מאנדי" — אשר חזרה השבוע מבילוי חופש־תמולדת בלונדון. אנגליה.

על יחסיהם עם גליה, זכה ישראלי שלישי מן ההפקר. היה זה צייר־החתיכות יורם לור קוב. גם הוא לא יכול היה לתת לגליה תחר ליפים ליאכטות ויהלומים בכסף. אבל הוא יכול היה לצייר אותה.

העסק מצא חן בעיני גליה. לא להצטייר — אלא לצייר בעצמה. היא נשארה בסטודיו שלו והחלה לעסוק באמנות.

עובדה זו לא השקיעה את השערורייה שכבר הספיקה גליה לחולל. כי בינתיים חזרה מאנדי שאולי מלונדון, שם הצטיירה בבגדי־הריון מפוארים. כבר זמן קצר לאחר בואה לשדה־התעופה נודע לה על נסיונה של גליה למלא את מקומה בעת היעדרה. רפי היה צריך להוכיח לה ששום דבר לא קרה ושהוא "לא עשה שטויות".

ואם חושב מישהו שבונה הסתיים הענין — אינו אלא טועה.

המשולש הניצחי — שהפך אצל גליה ארקין למרובע, מחומש ומשושה אפילו — עשוי להסתבך בימים הקרובים. השבוע שוחחה גליה שתי שיחות טלפוניות עם צרפת. הסתבר לה שהגברים שהשאירה שם מרגישים בחסרונה ומתגעגעים אליה. גם בעלה, אלברט כהן, וגם מאהבה ג'ורג' אדואר, הודיעו לה בשתי שיחות נפרדות, כי הם עומדים להגיע לארץ לבקר אותה. מבלי שידעו על כך, הומינו שניהם מקומות באותו מטוס עצמו.

ואז יהיה באמת שמח מסביב לגליה. "אני

והוא לא יתגייר לעולם. סיימנו את ההרפתקה שלנו."

★ ★ ★

"בהריון — אך מבעלי!"

באמצע הרומאן שלי איתו התברר לי שאני בהריון. אני בטוחה שנכנסתי להריון מבעלי ולא מהמאהב שלי. אז גם הודיע לי בעלי שהוא לא מוכן להתגרש ממני. חזרתי אליו, ילדתי לו את בני השני — שקראנו לו סמי דייחוס, ושהיום הוא בן חמישה חודשים."

"לפני שבוע הגעתי לארץ לחופשה. עד לחודש ספטמבר. למחרת בואי לארץ ביקרתי בדיסקוטק של ינוקא. אבל אחרי מספר ימים הכרתי את רפי שאולי. רפי נשוי, וגם אני נשואה, וזה מונע משנינו לעשות שטויות."

"יתכן שהידידות שלנו פגעה בינוקא. ואני מצטערת על כך. ינוקא הוא מעין דון־קישוט. הוא מנסה להשיג את הבלתי־אפשרי. אני לא אהיה שלו לעולם. השבוע נתתי לו להבין את זה באופן סופי. מוטב שיסכה אותי. למה לשכוח — אם עד כה הם היו ידידים כה טובים?"

על שאלה זו היתה לגליה תשובה מוחצת אשר לא השאירה שום מקום לשאלות נור־ספות:

"ינוקא לא ירוויח בחיים שלו מה שאני מבזבזת בחודש". ענתה גליה. "אני אוהבת בילויים. את חופשות סוף־השבוע שלי אני

עם סמי דייחוס

נראית גליה ארקין־כהן. כפי שצולמה השבוע בארץ. עם תינוקה, אותו ילדה בשעה שנשטה את בעלה.

— הקוף מדאייו את הזוג המגעיל המתעלם במיטה

— הרוצח נרתע מפני שציפור עושה עליו

— כך נראים הסרטים החלוציים שהם —

נשיא גיימס גרפילד, בשנת 1881. הנשיא מתואר פעם אחת כהומוסקסואל, המחזר אחר אחד מחייליו, ופעם אחרת כרוודף-זונות. רואים אותו פעם אחת נרצח באמת, כפי שמספרת ההיסטוריה, פעם אחת הוא מת משיגרון, ופעם אחת משבץ, באמצע אקט מיני. הסרט נעשה עוד לפני שרשרת-הרציחות האחרונה, והביקורת, שראתה אותו לאחר מכן, קיבלה בזעם רב את הסצינה הזאת.

★ ★ ★

האהבה

היא

מיטה

הרוצח של הנשיא, לעומת זאת.

לא נראה יותר טוב ממנו. שלוש פעמים הוא מנסה להתנקש בחייו. פעם אחת הוא נכשל מרוב פחד, פעם אחת יורד גשם וקר לו, ובפעם השלישית ציפור עור-שה את צרכיה על ראשו, בדיוק כאשר הוא מרים את

את ידו ומכוון אותה אל עבר הנשיא. הסרטים החדשים מצליפים על המורדים לא פחות, ואולי יותר, מכפי שהם מצליפים על השלטון. לא ניצלים מהם לא נשיאים ולא המתקוממים נגדם. בסיפור המקביל לסיפור-הרוצח צילם הבמאי רוברט בולי סדרה של ראיונות עם נערות ונערים צעירים, הנפגשים אלה עם אלה בדיסקוסקים מיוחדים. הראיונות הם חיים, אמיתיים ונוראים. נערים ונערות, שאין להם שום ערכים. מחפשים אלה את אלה, כדי להיכנס יחד למיטה ולהעביר את הלילה.

„אהבה?“ עונה בחורה עם שיער ארוך ומכנס-גיינס, „אני לא יודעת מה זה!“

„אהבה, זה כשמרגישים טוב במיטה!“ אומר אחת.

ובחור אחד, מבוגר קצת יותר, מסביר לי- מראיין: „אל תאמין להן. הן אומרות שהן רוצות ללכת למיטה, אבל מה שהן באמת רוצות זה להתחתן.“

★ ★ ★

אקט

מיני

מבחידי

במקביל לזה רואים סיפור שלישי, של אשה שמנה הנאנסת עלידי גבר באמי צע אכילת בונה גדולה. האונס הופך לאס-לאט לאקט מיני מבחיל, משום ששני האנשים הם מבחילים, וברקע שומעים את הדי-מנגינה העדינה מהסרט גבר ואשה. כאן רואים את הצד השני של הרומנטיקה היפה של הסרטים.

וכדי לתת לכל הדברים הללו אופי עוד יותר מוצע, מעורבים בהם קטעים של ראיון אמיתי עם נשיא האגודה להלבשת בעלי חיים. גם זה יש באמריקה. באמריקה יש הכל.

„איך הילד שלך יכול להתייחס בהערכה אל בעלי-החי שלו, כשהוא רואה אותו מס-תובב לגודל עיניו עירום?“ שואל הנשיא. „איך אתה חושב לחנך את ילדך לערכים

נורית

גרץ

מדווחת מניו-יורק

סרטים במהחידות

את הדגל האמריקאי, את ג'ונסון, את מל-חמת ויאט-נאם, את כל הדברים השנואים עליהם.

בסרט המוצע בלי תירוצים יש שלושה סיפורים סימולטאניים. האחד על רצח ה-

אמריקה. האמריקה הזאת היא פראית, אכזרית ומרשה לעצמה לעשות, למעשה, את הכל.

בסרטי המחתרת מתייחסים למין בצורה חסרת-מעצורים, ומערבבים במין הזה הכל.

מ בחוץ רואים אמריקה משעממת. חסרת מין, חסרת צורה וחסרת דיעה. מבסיס, ברבעי ההיפיס, בין האמנים, בתיאטרות קטנים ובסרטי-מחתרת, רואים את אמריקה המורדת, רואים את אמריקה-המורדת ב-

קולנוע

סרטים

הפרינציפ: סכס ואלימות

האורכים (חג, תל-אביב): ארצות הברית אחרי ג'יימס בונד ופלינט, המציאו את מאט הלם. עוד סידרה של הסופר-מן. ג'יימס בונד התייחס אל עצמו ואל סרטי ברצינות אינפנטילית; פלינט לקח את זה בהומור, ואילו מאט חושב שהוא דין מארטיין. עד כאן ההבדלים בין שלוש הסדרות ה'אלה. כל היתר — דומה לגמרי. ישנם כמה אירגונים הנאבקים על משהו.

לא תמיד ברור מי הוא סוכן של מי, ומה בעצם הם רוצים, ולמה הם הורגים האחד את השני. מה שברור הוא שהאיש "שלנו" הוא הגיבור; בונד, פלינט או הלם. ה'פרינציפ' של הסרטים האלה הוא: מה שיותר סכס, מה שיותר אלימות.

אמריקה ייצרה צלחת מעופפת, נהוגה בידי בחורה. הצלחת נעלמת אישם, כמו קודמיה. הבחורה חוזרת מוכת-הלם. מסתבר שקיים אירגון חשאי החוטף, בעזרת מין מגנט-ענק, את הצלחות הללו, ומוכר אותן לכל המרבה במחיר. מאט הלם, הסוכן הכלי יכול, נשלח לחסל את האירגון.

בדרך הרצופה חתיכות יפהפיות, תיגרות המוניות, סכנות ופחדים, מבצע הסוכן שלנו את שליחותו. הנשק הסודי של הסוכנות חבוי במקומות שכל גבר יגיע לשם במרוצת הסרט: רעל בשפתון, אקדח זעיר בחזייה, כמשקל לכמות השוטיות שבסרט, הכניס התסריטאי, כמו בכל הסרטים מהסוג הזה,

האורכים

אקדח בחזיה, רעל בשפתון

קצת הבנה קולנירית, כמה הערות בענייני אופנה, ומיספר בדיחות פרטיות לאירעות כמו: מאט הלסדין מרטיין מנסה "לשכנע" בחורה בעזרת תקליט של... דין מרטיין. אבל היא דווקא מתרשמת למשמע שיר של פרנקי סינטרה. מגיב דין בכעס: "מה יש, פרי קימו כבר יותר טוב מדין מרטיין?"

תדריך

אמנות

בעיית האלימות באמריקה, אי-האכיפתיות וחוסר-האונים של האזרחים, מתוארים בצורה דראמטית ורצינית בסרט המצויין **תקריט בניו-יורק** (אסתר, תל-אביב), **אהבותיה של בלונדית** (פאר, תל-אביב) הוא סרט, המתאר ברגישות ובכישורן רב את חייה ואהבותיה של נערה פשוטה, פועלת בבית-חרושת. סיפור אהבתה הכפולה של אשה נשואה, בסרט שחשיבותו העיקרית בתפיסה הפלסטית של הבמאי ז'ל. גודאר. **אשה נשואה** (פריז, תל-אביב) דרמה נדירה לילדים ומבוגרים, המתארת את ה'בדידות, חוסר-קומוניקציה, אהבות ופחדים של ילדים בני שבע, בסרט השכדי הנפלא **הוגו וג'ורג'ין** (פאר, תל-אביב), יומיות.

פעולה

חמש נשיקות חנק (אלנבי, תל-אביב): מאי, חיפה) הוא סרט בלשי אודות חונק נשים. כל המשתתפים מודרכים על ידי תסביך אייפוס. שוטר כושי מפענח רצח על רקע הבעיה הגזעית, בסרט בלשי מעולה **כחום הלידה** (הוד, תל-אביב) משחק מצויין. סידני פואטייה, רוד שטייגר.

עם הקור

המתבונן כיצד בני-אדם עושים את זה ולענן ל'בהמיותם, מתחבקת שחקנית סרטי-המחזרת.

של צניעות ומוסר, כשהוא רואה את כל היצורים הערומים הללו סביבו?"

★ ★ ★

מישגל

עם קוף

ב קמע השיא של הסרט מאחדים כל הסיפורים. רואים את הזוג המגעיל, העירום במיטה, וקולו של המראין הבלתי נראה שואל אותם: "מה דעתכם על ג'ונסון?" "הוא אידיוט!" עונה הבחור.

"ומה דעתך על ויאט-נאם?" "מלחמה אבודה, צריך לצאת משם!" לועס הבחור באופן אוטומטי את המחאה של ה'מורדים.

"ועכשיו שאלה אחרונה" מוסיף המראין, "האם אפשר להצטרף אליכם?"

"ברצון", הם עונים, ובתמונה הבאה רור אים שימפנזה קטן, עם מיקרופון ביד, קופץ בשמחה על גופה העירום של האשה, ועושה לה את אותם המעשים שעשה לפני כן ה'גבר. היא נענית, מבלי להבחין בהבדל.

★ ★ ★

סמלים

פשוטים

ובוררים

את הסלידה שלהם מחברת המאה ה'20 מביעים במאי המחזרת ("קוראים להם סרטי מחזרת", אמר אחד הבמאים, "כי מטרותם להרוס את כל מה שמעל לאדמה") בסמלים פשוטים וברורים, ללא נאומים, ללא הסברים עמוקים. בסרטו של בולי רואים את המלחמה בצורת חייל העומד ומאזין עם הרובה שלו, וכששני הגיבורים שלו נצמדים האחד אל השנייה בנשיקה לוהטת ראשונה, המצלמה פתאום קופצת לדוגמנית חמודה, האומרת: "עם משחת המריון אתה נפרד בנשיקה מן הסחורים שלך. יותר הם לא ישובו אליך."

בקולנוע בו מוצג הסרט, מציגים רק סרטי אואנגרד ימחזרת. בעל הקולנוע, ליונל (שובי אפריקה) רוגוזין, עושה סר'טים מצויינים בעצמו. אבל קשה לעשות הרבה סרטים, הוא אומר, "כל העבודה הזאת, להשיג כסף ומפיקים. זה מעייף. זה בלתי-אפשרי." הוא עושה בערך סרט אחד לארבע שנים, ואת שאר הזמן שלו הוא מק'דש להפצתם ולהצגתם של סרטים טובים. גם זה חשוב, הוא מנחם את עצמו.

★ ★ ★

"תדחמו גם

אתם!"

לישראל המגיע לניו-יורק קשה להי'כל בין איך הצנוורה לא פוסלת סצינות כל כך נועזות בסרט המוצג בפני הקהל ה'רחב. "בניו-יורק", אומר רוגוזין, "אין צנ'זורה. היתה, ונלחמנו בה, ועכשיו היא איננה. אפשר להציג מה שרוצים."

"אני מוכן לתת את בלי תירוצים להצגה בישראל. אבל אי-אפשר, כמובן, הצנוורה שלכם תהרוס אותה. מדוע אתם לא נלחמים בה גם כן, כמונו?"

דלי

20 בינואר - 18 בפברואר

שבווע של ספורס — ב' תנאי שלא תתאמץ — ושל מישחקים אטורים וגלויים, לאור השמש ו' על החוף. פגישה אחת עם נערה תגרוך אחריה היכרות עם נערה אחר'רת — ומזו מוטב ל'היזהר, כי היא עשויה לסבך אותך בתוכניתיה.

ביחוד אם היא בת-לביאות, או עקרב. יום ד' הוא יום קשה, ובו לא כדאי להשתעשע.

★ ★ ★

דנים

19 בפברואר - 22 במרץ

זהו, בסך הכל, שבוע רומאנטי — וזהו רק התחלה! בת-טלה: דעי שפגישותיך — גם אם הן נערכות זו בצד זו — עשויות ללקח אש חזקה מאוד אצל הנפגשים עימך, בסוף השבוע. על כן נהגי בזהירות וברח'מות. אל תסבכי אדם נשוי בשעשועי הפלרט שלך. אל תהיי שרירותית.

★ ★ ★

עלה

21 במרץ - 20 באפריל

אם אינך יודע מה להגיד — מוטב שתשחק, ה'שבוע. יום ד' וכן יום ג' הבאים מוזנים לך פגישות גורליות, בהן יהיה תלוי הרבה בדי'קרטיות שלך וביכולתך להתבונן בנעשה, לעומק. פגישה חסרת חשיבות עם נערה אלמונית תפיג מעט מן הכאב האמיתי. היכון לפרידה ארו'כה, מייגעת וקורעת-לב, שסופה אור גדול.

★ ★ ★

שוו

21 באפריל - 20 במאי

אל תתן להישג האחרון שלך לעלות לך לראש: זכור שיש הרבה מאוד אנשים המוכנים לדא' אותך, אם תרים יותר מדי ראש. בת-אומים: פגישה ליד המים תביא למריבה עם חברה, ל'ריקמת יחסים מופלאה ובלתי-מובנת עם גבר אותו חשבת לבלתי-מושג לחלוטין. היכונן למסע ארוך מאוד ולשינוי ניכר במעמדך.

★ ★ ★

תאומים

21 במאי - 20 ביוני

השנה החדשה שלך מתחילה לקרוס את מזלך החדשים. הכור'כים והמזלות מב'נים טיפס עליך, מגבוה, ב' עין טובה אך קונ'ית. סית. מוטב לך, אי'פוא, לתת לבדיחות'צונן, אבל לא לאבד, הגורל לעשות בך כר'צונן, אבל לא לאבד, תוך כדאיך, את חוש ההומור הפרטי שלך. אשה אהובה תביא לך מרגוע.

★ ★ ★

סרטן

21 ביוני - 20 ביולי

הבט סביבך ותראה, ב' עצם, כי טוב. חכה ליום שבת כדי להתחיל לפ'עול — ביום א' או ב'. אל תתן לאחרים לתחוב את אפס לענייניך. אל תרבה בחיכוחים ואל תתריס בהם שאתה הצר'דק — גם כשהיה היה, כך, ברוב ימות-השבוע, מאידך, אל תחמיצי אף פגישה מעניינת, בת' לביאות ואל לך להסס להיות היוזמת.

★ ★ ★

אריה

21 ביולי - 21 באוגוסט

גם השבוע תוכל רק להתחרט אם תשמור על עצמך ותקח את עצמך חזק-חזק בידים. שתייה מופרזת עשויה לקלקל לך עניין שאתה מתכנן מזה זמן רב. גם פגישה שויה להסתיים במדידה, מטעמים דומים. איש ב' עלי-השפעה מוכן לעזור — בתנאי שתדע שאין מקבלים דבר אם לא נותנים דבר אחר. הימנע מהחלטות חשובות בתחום העסקים, כי אתה עלול להפסיד כסף רב במישור הרומאנטי מוסיף הכל להיות פורה, מוכר — ומשעמם מאוד. לבשי אדום הפעם.

אתה מרבה לנסוע. השבוע יזמנו לך בדרכי אהבים ואהבה כאחד. היזהר פן ירחיקו שינק ליד הקרים מעליך הזדמנות גדולה של או'שר. כוח-ההרגל עושה, אף הוא, את שלו — ודווקא הוא מסוכן לך, בהיערכות המזלות ה'נוכחית. שבוע טוב ל'מעשי-פתע, להחלטות שרירותיות, לגיחות ל'עבר הנעלם. את, בת'תולה, יכולה להתברך בחן בלתי-רגיל, בייחוד בימי שישי, שבת ורא'שון. היזהרי בעיסוקיך בשטח הפינאנסי

★ ★ ★

די. עכשיו הכל שונה — ובכל זאת אי'נך מוצא את שלותך. נסה לא להימלט אל-תוך רחמות עצ'מית, אתה מסוגל ל'זה, אם עצלותך הע'נקית לא תסכל או'כוונות מוחך הטוב ביום ג', בסוף הש'בוע, מוטב שתזוהר מ'תאונות — בייחוד או'אתה בקירבת-המימ'כתהרצח בים הזה

תאננים

23 בספטמבר - 22 באוקטובר

אם את מתאכזבת מאוד ביום ד' או ה' — זכרי שרצית בזה, ולא עשית שום דבר בסיסי כדי למ'נוע את הדבר. האיש שפגשת שוב אינו מ'ש'איר בפידך אלא טעם של אפר: זכרי שגם הוא אינו יכול לתת לך אלא 'מה שאת מרשה לו לתת. אל תהססי לצאת לבלות הרבה, לערוך טיולים ארוכים, רצוי במכו'ר

עקרב

22 באוקטובר - 22 בנובמבר

יית; הופעתך היא בעלת חשיבות מר'כזית לבריאותך ולמצב-רוחך, השבוע

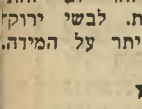
★ ★ ★

אל תהססי להגיד בחוקף את מה שיש א'ליך לומר לו: ביחוד אם הוא ממשיך במי'נהגו הנלוו. אל תת'ם כלבתא — אבל א'תהי גם קורבן-עולה ל'שיגעונויותיו. עסק בלתי-רגיל מושך את התענ'יינותך. לשוא. זה לא בשבילך, ואם תגע בו — תיכווה. ביום ג' גם לא כדאי לך לצאת א'לקיים קשר טלפוני ע'כ חו"ל. זהו יום להת'בודדות ולהתבוננות עצמית. לר'ש על המידה, בהיר ואל תהיי מגונדרת יותר על המידה.

קשת

21 בדצמבר - 20 בינואר

גדי

21 בדצמבר - 19 בינואר

גדי

21 בדצמבר - 19 בינואר

במדינה

כרתך חשמלי, נפגע בראשו, קיבל נכות של 50 אחוז, ומאחר שלא הסתדר בעבודה (ליהודים אין עבודה בזמן קשה כזה — או עוד לערבי חולה?) החליט להגר.

הוא יצא את הארץ והשתקע בדיסלדורף. על מה שאירע מאז דיווח מטר כתב, "העולם הזה", השבוע:

עבודה לא היתה חסרה לי, כי בדיסלדורף יש יהודים רבים, והם עזרו לערבי מישאל. אבל ב־1963 התחילו הצרות. סג תוקפו של דרכוני הישראלי. הלכתי למשלחת הישראלית — אז עוד לא היתה קונסוליה בגרמניה — וביקשתי דרכון חדש.

נתנו לי אותו. אך לאסוני — הוא אבד לי בתחילת 1964. הלכתי שוב למשלחת, והם סירבו לתת דרכון חדש: "יש לך משפט דתי בארץ, עליך לשוב", פסקו.

מואשם ברצח. לאחר שנשעתי למשלחת, בקלן, אירעה תאונת־דרכים, בה סובכתי גם אני. נלקחתי למשטרה, ואז הוברר שאני מסתובב, בעצם, בלי דרכון. משהו מיהר לפתוח תיק־מעקב.

בימים הראשונים של ינואר 1966 התייצבו אצלי שלושה בלשים ועצרו אותי — על רצח שאירע ב־28 בפברואר, ב־11 בלילה. למולי, זהו יום־הולדתי — ואותו חגגתי ב־חברתי־ידידים. הם זכרו זאת, ושוחזרתי עם התנצלות, מצד המשטרה.

אבל המשיכו לשים עלי עין. ובתחילת 1967 זה אירע: שוב הופיעו בלשים אצלי, בשעת־בוקר מוקדמת, כשכולי מנמנם. הם הודיעו שעומדים לגרש אותי לארצ.

התנגדתי: הרי בלי פקודת בית־משפט גרמני אסור לגרש איש! למרות זאת, נלקחתי ישר למטוס הממריא ארצה — ר"א ידעתי שזה לא חלום. שזהו סיוט אמיתי לגמרי. בארץ התברר לי שאשתי קיבלה, בזמן העדרי מן הארץ, גט־כריתות בפקודת בית־הדין האורתודוקסי־הנוצרי. אך בתנאי אחד — שלא תבקש מונונות.

דרכי חיים

לכל ילד מגיע אבא

אתי להידוס, מלכת נערות־השעשועים של תל־אביב, הגיעה שוב אל בית־המשפט. אולם בפעם הראשונה בחייה לא ניצבה אתי בפני השופט כנאשמת, אלא כתובעת. בפיה היתה תביעה מוצעת של אם, הנשארת עם, על אף מיקצועה, "אני רוצה אבא לבני". תבעה אתי להידוס.

לפני שמונה חודשים ילדה אתי את בנה השני, מחוץ למסגרת־הנשואין. היה זה

אתי להידוס

"אינני רוצה שיקרא לזה — אבא ולזה אבא ולזה אבא"

תינוק חמוד ויפה. אתי נתנה לו את השם נתנאל. "אלוהים נתן לי אותו", אמרה. אולם היא לא היתה מוכנה להציג בפני בנה, ל־כשיגדל, את אלוהים בתור אביו.

היא ידעה בדיוק מיהו האב. היא רצתה שהאב יכיר בנתנאל ויתן לו את שמו. "אבא זה דבר גדול, היום" אמרה אתי, "יש היום דבר יותר טוב מאבא? כשהבן שלי יגדל, אינני רוצה שיקרא לזה אבא; לזה אבא ולזה אבא. זה יהרוס אותו. אני רוצה ש־ידע בדיוק מי הוא אביו."

כל זמן שהאשה היתה בימיה־הריונה, לא התכחש האב לאבהותו, לדבריה של אתי. אולם כשנולד הילד, ואתי תבעה ממנו להצהיר על אבהותו, כחוק. הוא היה מוכן לשלם לה פיצוי כספי גבוה, רק שתשחרר אותו מהסירדה הכרוכה בכך. אתי סירבה.

רק עם איש־עסקים. אותו זמן נפוצו שמועות כאילו אביו של הילד הוא ידוע ערבי של אתי. לא היה כל יסוד לשמועות אלה. הן באו מצד שונאיה של אתי. כי ל־אתי לא היו ידידים ערביים. הידיד היחיד שהיה לה, בתקופה שלפני הריונה, היה איש־עסקים מכרם־התימנים.

נגדו הגישה אתי תביעה לבית־המשפט, על־מנת שבית־המשפט יכיר בו כאביו החוקי של בנה. באולם בית־הדין הכחיש הנתבע את אבהותו. "תגידי לשופט כמה את מתעסקת!" התריס בפני אתי. אבל השופט המחוזי יצחק שילה קבע: "המיקצוע שלה לא מעניין אותי."

"הייתי רק קליינט שלה", ניסה להסביר. "הוא היה החבר שלי", טוענת אתי לעומתו, "רק עם חבר אני חיה חופשי ללא אמצעים."

בשלב זה יעץ השופט לנתבע לשכור ל־עצמו עורך־דין שיגן עליו. בירור התביעה נדחה עד שייעשה זאת.

בינתיים ממשיכה אתי להידוס לטפל בשני ילדיה, בנה בן השמונה ותינוקה בן שמונה החודשים. לא עולה כלל בדעתה למסור את ילדיה למוסד. "אני צעירה ורוצה עוד ילדיות", אמרה, "אבל אני אודבת את ה־ילדים שלי כמו כל מאמא, ומגיע לי שגם לילד שלי יהיה אבא!"

הגירה

בכוח ארצה

פאווי מטר (35) הוא ערבי ישראלי, בן הכפר כנה, שגול ביפו. בזמן עבודתו

אתה רוצה לקנות מכשיר -

יש לך כבר מכשיר -

מהו מה בעלוויזיה

ידורייהמלוויזיה הפכו לעובדה מוגמרת. לעיתותה בסידרת שידורי הניסוי, אבל חלק נכבד מן המאורעות המדיניים בארץ ובעולם וזכה כבר בכיסוי על המסך הקטן. ובמקביל התפוצצה פצצת פירסומת אדירה, שמטרתה להבטיח אח מיליוני־הליורות של רוכשיהמכשירים לבית־חרושת זה או לזכך אחר:

"המכשיר שלנו טוב יותר, כי יש בו אחוז גבוה של טרנזיסטורים לעומת שפופ־רות!" טוענת חברה אחת.

"טלחיויה פלמונית טובה יותר בגלל מיספר השפופרות הגדול שלה", אינה נש־ארת חייבת החברה המתחרה.

"מיוצר בהתאם לתנאי־הארץ", זועק סוכן א'.

איוון אלקטרוני, מקשקש סוכן ב'. "פילטר מיוחד לכיחן תדירות־השידור ל־תנאי־האקלים ולשמירה על בריאותך", מב־סית סוכן ג' בקול גדול.

אולם, "ארמון"
חיפה

24.7.68
בשעה 9.00 בערב

ח"כ אורי אבנרי

מראיין:

השר יוסף ספיר: השלטון בישראל

ד"ר משה סנה: הברית נאצר-קרמלין
לאן?

פרופ' ישעיהו ליבוביץ: דת ומדינה

עו"ד יעקב סלומון: רבע מיליארד ל"י

גאל מוסינזון: "בריונות אינטלקטואלית"

לית" בתיאטרון ה־

ישראלי

ידי מנוסי, משורר והומוריסטן

מירי זמיר, מלכת היופי 1968

אומנים:

צמד הפרברים, עדנה לב, צמד "גלי היס"

המפיק: מנחם גולן

כרטיסים: גרבר, מרכז הכרמל, טל. 84777; מכבי, בית־הקרנות, טל. 64618; עינוג, הרצל 8, ובערב ההופעה, בארמון

הנהלת
השבוע
הכנה לסוגים: ג', ד'
ההרשמה עד 21.7

קצרנות
עברית ו/או אנגלית
ההרשמה עד 21.7

כתיבה במכונה
עברית ו/או אנגלית
ההרשמה עד 21.7

עברית
כתיב ללא שינואות
ההרשמה עד 21.7

אנגלית

אולפן למתחילים
(12 שעות בשבוע)
ההתחלה ב־11.7 קורסים
(4 שעות בשבוע)
קורסים מיוחדים
Correspondence
Conversation

לתלמידים בחדשי החופש, למ־סיימי ח' — הכנה לתוכן ט', י', יא' — דקדוק וספרות

פרטים:
7.30—4; 12—9

קדימה
תל־אביב, ב־יהודה 74
טלפון 220314

קורסי־קיי קצרי־מועד ל־
קצרנות
עברית ו/או אנגלית
ב"אולפן גר" (בר־קמא)

הצלחה מובטחת! הרשמה:
ת"א: גורדון 5, טלפון 236209
תל־א: גורדון 5, טלפון 236209

נלהבדל!

בגיל אסוים קיימת סכנה של הפרעות בעיכול. עצירות גורמת להצטברות גזים והר־גשת נפוחות. כל רופא יאמר לך כי עליך להזהר.

עכשיו לרשותך עלמונה ה־משלשל הטבעי. עלמונה מ־חור את גופך מפסולת מזיקה ומנוזלים עודפים. עלמונה ממריץ את פעולת המעינים בדרך טבעית ונעימה וכמו כל משלשל יוריד גם עלמונה ממשקלך.

כל ההבדל: תרגישי טוב יותר! עלמונה יעזור לך!

almona
המשלשל הטבעי

בעזרת קור-רוחה. הצילה אשה ישראלית את עצמה מאונס ברחוב ניו-יורקי

שבעלה מחכה לה. היא דיברה אליו כמו שאמא מדברת אל ילד. היא הלכה איתו יד ביד, ליטפה אותו. ולאט-לאט הוא התרכך, ונרגע.

אחר-כך, כשכבר הלכנו ושוחחנו, היא מספרת, "שאלתי אותו ברצינות מדוע הוא עושה דבר כזה, והוא אמר לי: תראי, אני רואה תמיד בטלויזיה נשים לבנות, בלונד, דיניות, מתנשקות עם גברים לבנים. גם אני רוצה סעם אשה לבנה".

באחד הרחובות היא אמרה לו: "כאן ה' בית שלי, בוא גיפוד עכשיו". היא עלתה במדרגות, דפקה באחת הדלתות, הסבירה לאנשים מה קרה לה, ולאחר שעה ירדה משם והלכה לביתה.

באותו לילה היא הודתה לאלוהים על ה' חיים הקשים שעברו עליה. כי דחא העובר דה שבעלה השני היה לאכול-וליסט, שסבל מהתקפות-עצבים תכופות, היא שהצילה את

החיים שלי איתו לימדו אותי איך להת' נהג עם אנשים כאלה, היא מספרת. גם אותו, במיקרים דומים, הייתי צריכה לה' גיע ככה. אם כי לא תמיד זה עזר. היא הכירה אותו עוד כשהיתה נשואה לבעלה הראשון. הוא היה צייר תמהוני, שישב על חוף הכינרת, ודיבר דברים מוזרים, וסיפר סיפורים מפליאים, והיא עזבה למענו את ביתה, את בעלה ואת שני ילדיה, והלכה איתו לכינרת.

★ ★ ★

אגדה על הכינרת

ייתה להם שם גלריה לאמנות וחיים קשים מאוד. האגדה היפה של הכינרת התבנתה. ריקה סבלה בחברת האלכוהוליסט הכרוני, שמדי פעם צריך היה לאשפו אותו בבתי-חולים. והתגבר, והמשיכה, עד שלא יכלה יותר, ולקחה את מעט הדברים שלה ונסעה לאמריקה, הרחק. עכשיו היא יושבת בעיירה קטנה ליד ניו-יורק. היא מטיילת הרבה בשדות שמ' סביב, מבלה עם בעלה את סופי השבוע ומחכה שהוא ייצא לפנסיה. "אז נעבור ל' ישראל, ונגור שם. המקום הזה הוא פשוט לא בשבילי".

התחילה לשוחח איתו. היא הסבירה לו ש' היא נשואה. היא לא יכולה לבגוד בבע' לה. הוא עצמו בחור נחמד. הוא בטח יוכל למצוא לו בחורה בגילו, לא מבוגרת כל' כך, וכו', וכו'. היא דיברה ודיברה ודיברה,

בקול רך ושקט. והוא המשיך בשלו: "בע' לך לא ידע. אל תספרו לו. את רוצה להת' חמק ממני! אני יודע!"

זוג אנשים התקרב למקום. ריקה חישה מהר — לקרוא להם, לא לקרוא להם? אם הית תקרא להם, עד שהם יגיעו, הוא יספיק לנעוץ את הסכין. אם היא תנסה לברוח אליהם, הוא זריז ממנה. היא נתנה להם לעבור.

"עכשיו, בוא נלך הביתה", היא ניסתה. "אה, את רוצה להיפטר ממני. נמאס לך?".

היא הציעה לו לטייל. היא אמרה לו

לשמוע על קור-רוחה. לא לצעוק! אם אצק, הוא ייבהל וינעץ את הסכין עמוק יותר! לא לנסות לברוח! אין סיכוי! מה לעשות?" ואז, באופן אוטומטי, בלי לחשוב בכלל, היא שלחה יד אחת הצידה, וליטפה את ה' ראש השמנוני שנשם בכב' דות על צווארה.

"אתה בחור כל-כך נח' מד", היא אמרה, "למה אתה צריך להתנהג ככה?"

★ ★ ★

דנשק עם סכין על הצוואר

פני המיקרה הזה היא אהבה את ניו-יורק. היא היתה יוצאת בערבים לסרטים, עם ידידים. היא הל' כה לתערוכות, למוזיאונים.

באותו ערב המר והנימחר היא הלכה עם חברים לקול' נוע. אחרי הסרט הם רצו ללחץ אותה לביתה, והיא סירבה. "מה כבר יכול לק' רות לי", היא אמרה.

ישראלית, הגרה בתל' אביב, קשה להבין מה יכול לקרות לאדם ברחוב של עיר גדולה. לכן רבים כל-כך ה' מיקרים בהם מהת' הנשים, ובעיקר הצעירות שבהן, קורבן לאלומות. אחרי אותו לילה החליטה ריקה לעבור לגור בעיירה קטנה, מחוץ לניו-יורק. המיק' רה גרם לה ועזוע קשה, ועד היום היא לא נרפאה ממנו. אבל באותו ערב היא היתה שקטה. היא לא הראתה שום סימני פחד. "אני רוצה לנשק אותך", אמר לה ה' כושי בקול גס. "בבקשה", היא ענתה לו, "אתה בחור נחמד, אבל איך אני יכולה לנשק אותך עם הסכין הזה על הצוואר?" הכושי הסיר את הסכין מעל צווארה, והיא נישקה אותו על פיו, אחר-כך היא

השעה היתה שתיים-עשרה בלילה ב' ניו-יורק. היה קר. גשם טיפס, במרחק שלושה רחובות מן הבית, באמצע רחוב 53, באחת הפינות החשוכות, הרגישה רבקה לפתע משהו חם ולח לופת אוהה בצווארה. להב של סכין נגעץ בגרונה.

בבית חיכה לה בעלה, הפרופסור סטון, המרצה לפילוסופיה באוניברסיטת רטג'רס. הוא ישב באותה שעה על ערימת ספרים, מתחת למנורת-שולחן קטנה, ליד תנור חש' מלי. אבל הבית היה רחוק.

"תיקח את הארנק שלי", היא הוציאה מילים מתוך גרונה, "יש שם הרבה כסף!". "אני לא רוצה כסף!", ענה לה הכושי ה' גבוה והמתנוד, שעמד מאחוריה.

"אז מה אתה רוצה? תגיד, אני אתן לך!". "אני רוצה אשה לבנה". רבקה, המכונה בפי ידידיה ריקה, היא בחורה ערה ומלאת-חיים. היא טוענת ש' מלאו לה כבר ארבעים ושבע, אבל איש לא מאמין לה. היא נראית בת החצי מזה. בלונדית. כחולת עיניים. מלאת רעיונות. אשת-שיחה מרתקת.

★ ★ ★

לא דנשק! לא לברוח!

היא הגיעה לניו-יורק מישאול, לפני שנתיים. זה היה מייד אחרי גירושיה מבעלה השני. היא היתה עייפה, ומדוכאת. היא לא רצתה להכיר אנשים, ונפגשה רק עם ידידים ותיקים.

אצל אחד מוזגות החברים היא פגשה את בעלה השלישי, הפרופסור ג'וזף סטון. הם התחתנו לאחר שבוע של היכרות. "הרגשנו טוב ביחד", הוא מספר, "היא העבירה את המזחלות שלה אלי. השכנים הסתכלו על זה בצורה מזוהה, אז החלטנו, נו טוב, נתחתן. והיום אני לא מצטער על זה".

אבל באותו לילה, כשהיא עמדה לבד, ב' רחוב החשוך והשומם, כשירו של הכושי על עורפה, וסכיניו על גרונה, כל זה לא היה חשוב. היא חשבה על דברים אחרים:

• אף כי הסיפור אמיתי בכל פרטיו, שונו השמות על-ידי המערכת.

שיר זה או אחר, בצורה כל-כך קיצונית כפי שהסוכנים מכריזים?

★ ★ ★

מה ההבדל?

האמת פשוטה בתוכנית: כימעט כל המכשירים המוצעים בשוק הישרא' לי שחים בטיבם.

ההבדל בין מכשיר אחד לשני: בעיקר ב' ארגו, בעיצוב החיצוני ובנוחיות הכיוון. קיים, כמובן, עוד הבדל בולט אחד: יצר' נים מסוימים עשויים להגיש לקונה שירות מעולה ממחרתיהם. את זאת ניתן לבדוק מראש, על-ידי שאלות מכוונות היטב, או קבלת פרנססקטים.

על כן הכלל מיספר 1 לכל קונה טלויזיה ישראלי הוא: אם אתה קונה מקלט, התעניין מראש בשירות המוצע לך ובאפשרות קניית חלקי-חילוף מקוריים.

אולם הפריט הקובע יותר מכל את טיב הקליטה של הטלויזיה שלך הוא — האנ' טנה. לכן רצוי שחוט-הירידה שלה יהיה מטיב מעולה, ושיורכה הרחק מכל קיר ומכלי שיהיו בו כיפופים חדים. פרט אחר, הגורם לחיסבוכות רבות: אם האנטנה מכונת בכיוון לא-נכון — כלומר אם היא מצביעה לא בדיוק כפי שגלי-הקלי' טה דורש — תהיה הקליטה במכשיר-חל' שה, ולפעמים עלולים להופיע על. המסך צללים. וזאת — בגלל קליטה של הדי' שידורים אחרים.

★ ★ ★

איזו אנטנה דרושה?

את כמה שנוגע לקליטת שידורים "מחו'ל. לקליטת תוכניות מקומיות אין, בדרך-כלל, צורך באנטנה לטוח רחוק. מא' לה המקובלת בארץ. להיפך: אנטנה כזאת עלולה לקלקל לך את הקליטה. בגלל חווקית. די באנטנה פנימית או באנטנה חיצונית, עם אלמנט אחד או שניים, לקליטת שידורים מקומיים בלבד. מכל מקום, חשוב שהרגבש מקלט-טלויזי'

יעקוב צור בשידור הטלויזיה

המון צרפתי בשידור הטלויזיה

בים הסיסמות הולך האזרח הממוצע לאי' בוד. הוא אינו יודע מה לקנות, ולאחר שכבר רכש את מקלט-הטלויזיה שלו, אינו יודע איך לכתן אותו. הוא נזקק לעצותיהם של ידידי או שכניו, ובמיקרים רבים — להרבה מזל.

מהי, אם כן, האמת לגבי טיבו של מכ'

לא היתה, איפוא, כל סיבה לכפות עלי' לשוב. נסעתי למשרד הפנים בירושלים, ל' פקיד בשם לוי. הוא אמר: "סע לתל-אביב, אין כאן תיק נגדך". נסעתי לתל-אביב, אמרו לי: "סע לירושלים, ללוי".

נואש, פנה פאזיו מטר לסמכות-העיצור האחרונה: העיתונות. הוא התקשר עם כתב העולם הזה.

"עניין גרמני!" פיתאום נמצאו תיקיו של פאזיו, כי, מסתבר, היו לו שניים:

האחד בתל-אביב ר' השני בירושלים. בשניהם לא הופיע כל פריט הקשור ב' החזרתו לישראל. "זה כנראה עניין גרמני פנימי", הצהירו.

מטר מכחיש זאת: "לו גירשוני מגרמני יה — היו עושים זאת דרך בית-משפט, הוא טוען, במידה מסוימת של הגיון. עתה הוא בישראל, וכאן נמצאה סיבה לרחק אותו לארץ: אשתו הגרושה עקפה את פסק-דינו של בית-הדין הדתי, פנתה לבית-המשפט המחוזי, ביקשה וקיבלה צוו המעניק לה ולילדיה דמי-מוזנות בסך 600 לירות לחודש.

"אני מובטל ואין לי פרנסה, בארץ". טוען פאזיו מטר המיואש, "מאיפה אקח 600 לירות?"

בכל העניין הזה, מודקרות שלוש שאלות מתמיהות:

• מדוע סירבו לתת לאזרח ישראלי, ערבי יליד הארץ — דרכון חדש, כשלא היה קיים נגדו כל תיק פתוח?

• אם גורש ביוזמת שלטונות גרמניה הפדראלית — מדוע לא הגישה הקונסוליה הישראלית כל עזרה לאזרח מטר?

• ולבסוף — מדוע אולץ מטר להתר' צץ בין הלשכות, משך ממונה חרושים תמימים, בסרם קיבל תשובה כלשהי — וזאת, רק לאחר התערבותו של עיתונאי?

ההזדה

מאיר סימון

המעורב בזיוף

חצי מיליון

סיבך את שותפו

שהתאבד

ועתה מגלה **העולם הזה**

שהוא בעליו של

בית

הפגישות

בתל אביב

טלי
פרידמן
מלכת העולם
1968